DENG MİNG DAO

KELEBEĞİN RÜYASI

YEDİ BAMBU TABLET
2. KİTAP

Türkçesi: Güneş Tokcan

BİR TAOCU USTANIN GİZLİ YAŞAMI

DHARMA®

Yayın Tarihi: Ekim 2002 (1. basım)

İçindekiler

İKİNCİ KİTAP: YEDİ BAMBU TABLET.....9

yirmi: Usta ve öğrenci....."

yirmibir: İki Kelebek.....45

yirmiiki: Gece Dersleri.....71

yirmiüç: Macera.....87

yirmidört: Şangay.....1*5

yirmibeş: Küller.....'65

yirmiakı: Kelebeğin Rüyası.....»97

yirmiyedi: Altın Embriyo.....119

KELEBEĞİN RÜYASI

YEDİ BAMBU TABLET
2. KİTAP

BİR TAOCU USTANIN GİZLİ YAŞAMI

DENG MİNG DAO

Türkçesi: Güneş Tokcan

DHARMA®

Usta ve öğrenci

GECE SONA ERİP DE, lavanta kokulu şafak ağarmadan önce Saihung, tahta bir kovayı alıp bir kuyunun üzerinde tuttu. Dünya birazdan uyanacaktı. Huashan tapınakları kısa süre sonra rahipler ve rahip yamaklarıyla hareketlenecekti. 1941'in başlarıydı ve iç savaşla parçalanmış ve kısa süre sonra da bir Dünya Savaşı'na sürüklenmiş Çin'de, karışıklık ve kavga dolu bir başka gün daha başlayacaktı. Fakat burası karanlıkta sessizdi ve Saihung'un tek düşüncesi görevini yerine getirmekti.

Kovayı, kuyunun koyu karanlığı içine salladı ve sert bir çatırdama sesi duydu. Bu yüksek dağlarda, gece o kadar soğuktu ki, kuyulardaki suların üzerinde buz oluşuyordu. Kovayı tekrar yukarı çekti ve sonra aşağı bıraktı.

Su kabağını bedenine bağlarken ve içinde ateş yakmak için odun ve ustası için temiz elbise bulunan bir sepeti alırken, elleri üzerlerine dökülen sudan dolayı hâlâ uyuşuktu. Kuyunun bulunduğu binanın alçak saçaklarına rasgele sıkıştırmış olduğu feneri aldı ve ustasının bulunduğu tapınağa doğru yola koyuldu. Fenerin alevi, ince bambu tutamağın ucunda dans eden bir nokta gibi,

kağıttan yapılmış küre biçimli haznesinin içinde titreşiyordu.

Huashan'daki pek çok uçurumdan birinin zirvesinden geçen yolu izledi. Etraf karanlıktı, kocamış çamların dolgun siluetleri arasından uzaktaki dağ sıralarını ancak seçebilmekteydi. Yalnız doruklar gecenin ışığıyla sıvanmışlardı; sert, engebeli yer yüzeyi ile hâlâ yıldızlar ve hilâl biçimli ayın bulunduğu gökyüzü birbirlerinden kesin hatlarla ayrılmışlardı. Yıllardır bu yüksek dağlarda yaşıyordu, yine de ne bunları keşfedebilmiş ne de tam olarak biliyordu.

Saihung çabucak, dik kayalık yolu tırmandı; nefesi yüzünün önünde buhar oluşturuyordu. Acelesi vardı. Ustası kısa süre sonra gece boyunca yaptığı meditasyonu tamamlayacaktı. Küçük bir tapınağa giden taş basamaklardan koşarak çıktı ve iki bronz turna kuşu heykeli arasından geçti. Kapının üstünde "Ölümsüzler Salonu" yazısı kazınmıştı. Ağır kapıları normal bir insan boyundan daha uzundu. Üst yarıları kafesli süslemelerle, alt kısımları ise mozaikle yapılmış çiçek resimleriyle süslenmişti. Kapıları açmak için Saihung'un biraz güç harcayarak itmesi gerekti, sonra ustasının bulunduğu odaya gitmek için kiremit çatılı koridordan geçti. Ağır ahşap kapıların önüne gelince durdu.

Geldiğini belirtmek için, "Usta! Usta! Usta!" diye bağırdı. Her zamanki gibi hiç yanıt yoktu. Yavaşça kapıyı iterek açtı.

Saihung, eşikte duruyordu. Elindeki fener odayı ancak aydınlatıyordu. Tuğladan yapılmış duvarlar ve taş döşemeli yerler gecenin soğuğunu taşıyorlardı; büyük bronz mangal neredeyse sönmüştü, sabah sisi sade dö-

şenmiş odanın duvarlarından içeri girmekteydi. Odada sadece bir masa, bir yatak ve kutsal köşeye dönük duran bir meditasyon platformu vardı. Ak saçlı ustası, üzeri muhteşem bir kaplan derisiyle döşenmiş bu platformda oturmaktaydı. Dimdik ve kımıldamadan duruyordu. Soluk ışıkta ve etrafı kaplayan sis içinde, ustası sanki taş bir oda içindeki eski ve gizemli bir sunu nesnesi gibi durmaktaydı. Saihung bekledi.

Söken şafağın ışığı, hafifçe açık gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Ustanın ince bedeni azıcık kıpırdadı, kısa süre sonra da Saihung, kendininkinden başka bir nefes sesi duydu. Ustası, güne başlamaya hazırdı. Saihung, temiz elbiseleri bıraktı ve çabucak her günkü işlerini yapmaya koyuldu. Kafes tipi parmaklık ve kağıttan yapılmış pencereleri açtı ve açık durmaları için sopalarla destekledi. Sonra, ağaç dallarını bir öbek yapıp mangala yerleştirdi; küçük fakat güçlü bir alev çıkana dek de bu öbeği yelpazeledi. Sessiz adımlarla odayı geçerek, duvara oyulmuş kutsal köşenin perdelerini saygılı bir hareketle açtı. Burada üç adet çok güzel yapılıp boyanmış figür bulunmaktaydı. Ortadaki Taocu bir ermişti ve Büyük Usta'nın kişisel yönetici tanrısıydı. Yanlardaki figürler ise bu ermişin yardımcılarıydılar. Biri bir kılıç, dip.eı ise hıı mühür «aşıyordu. Üçü de son derece büyük bir ozrnlr boyanmışlardı ve sürekli yanan bir fenerle aydınlalılmaklaydılaı

Saihung, çıcrklrıiıı ve ınevvelrıüı la/r, cav ve şarap bardaklarının dolu olup olmadığına ve sunakla toz birikip birikmediğine baktı. Soma (»enirini duvara bağladı ve tütsüyü yaktı. Sandal ağacının tatlı kokusu odayı doldurdu, tütsünün dumanı havada uçan ince ejderhalar gibi mavi gökyüzüne doğru süzüldü.

Büyük Usta, Saihung'un arkasından, "Sunaklar zayıflar içindir," diye fısıldadı. Sabahın erken saatlerindeki bu görüşmeler sırasında Saihung'la ender olarak konuşurdu. Konuşsa bile sadece bir kaç kısa ve özlü cümle söylerdi. Bazen de bu, biraz çay getirmesi, bir kitap ya da yolculuğa çıkmak için hazırlık yapması için bir emir olurdu. Diğer zamanlarda ise, yüksek sesle okur veya bir kaç felsefi gözlemde bulunurdu. Bugün ise, kısaca konuşmaya devam etmekteydi.

"Sadece kendilerinin yetersiz olduğuna inanan kişiler, dikkatlerini yoğunlaştırabilecekleri dış bir imaj arayışı içindedirler. Gerçekte, cennet ve cehennem, burada dünyadadır; her birimizin içindedir."

Saihung, kutsal köşede döndü, fakat ustasının dudakları kıpırtısızdı. Ustası sağ dirseğini kaldırıp da yumuşak, yavaş bir hareketle tik ağacından yapılmış kolluğa koyuncda tekrar o heykellere özgü sessizliğine geri döndü. Eliyle bir işaret yaptı ve Saihung ustasının saçını yapmak için onun arkasına geçti.

Beyaz renkli, kalın ve dolgun saç telleri bir kütle gibi uzanmaktaydılar. Saihung, nazik, yumuşak hareketlerle bunları taradı. On iki yaşında tapınağa kabul ediliş töreni sırasında rollerin nasıl tersi olduğunu hatırlamıştı. O zaman, Saihung, sunağın önünde eğilmişken, ustası onun saçlarını taramıştı bu hareket onun dünya işleriyle olan bağını temizlemeyi simgelemekteydi, sonra da ilk kez olarak Taocu tarzda bir tepe perçemi yapmıştı. O zamandan beri Saihung pek çok kereler, ustasının saçlarını taramıştı, bu eylem her seferinde, onun hayatına yön veren bu adamla arasındaki bağı güçlendirmekteydi.

Söylentiye göre, Büyük Usta, gençliğinde yakışıklı ve gösterişli bir adamdı. Kendisini, askerlik sanatları ve stratejide ustalaşmaya adamış, ayrıca bir aydının sahip olması gereken özelliklerde mükemmelleşmişti. Pekin'de, Qing Hanedanı'nın sarayına gitmiş, İmparatorluğun sınavlarına katılmak için Yasak Şehir'e girmişti. Yüksek kırmızı duvarlar arasında ve kocaman salonlarda bir çok kereler sınavdan geçirilmişti. Tarih, matematik, edebiyat, astronomi, siyaset kuramı ve düzinelerce başka konudaki sorulara yanıt vermişti. Şiir, yazı yazma sanatı, binicilik, okçuluk ve dövüşteki yeteneklerini göstermişti. Büyük başkentteki sınav günlerinden sonra, "Hem Sivil Hayatta Hem de Savaşçılıkta Yetenekli" unvanını kazanmıştı. Bu, en üst düzey unvanlardan biriydi ve İmparatorluk danışmanı olarak atanmıştı.

Böylece sarayın salonlarında yer almaya başlamıştı. Sarayın kendisine verdiği unvanı benimsemiş ve prenslerin zihinsel yönden eğitilmelerinden sorumlu olmuştu. Saraya kabul edilmesinden kısa bir süre sonra da, soylu bir aileden gelen güzel bir kadınla evlenmiş, bu da onun başarısını perçinlemişti.

Fakat yaşadığı trajik bir olay her şeyi kaybetmesine yol açmıştı. Saihung'un, ustasının hayatını kökten değiştiren bu olay hakkındaki merakı asla giderilemedi. Kimse bu olayın ne oldtıRunu biliniyordu. Bu, saraydaki kotu ruhlu hareni aftalaının koı ukledıp.ı bir entrika mıydı? Yoksa, pek lıılulınay.ın İMI haki-,, asısını savunduğu ısın gcV/.den mı «lıışmıışlın' llrlkı de, savaşçı rakipleri ailesini öldürmüşlerdi! Bu bilinmeyen şartlar her neyseler. Büyük Usta ila, dünyadan elini eteğini sekmesine yetecek kadar büyük bir travmaya yol açmışlardı. Teselliyi toplumdan uzakta bir yaşamda aramıştı. İki usta-

dan eğitim alarak bir Taocu olmuş ve rahip olarak yaşamaya başlamıştı. Dinsel hayatın iki sınıfının da kapısı ona açılmıştı; isterse tapınakta yaşayan bir rahip olabilir, kutsama, evlilik veya cenaze gibi halka açık tüm törenleri yürütebilir ya da manastırdaki rahiplerin yolunu izleyerek bir münzevi olabilirdi. Büyük Usta, ikinci yolu seçmişti.

Şimdiki konumuna ulaşana dek Taocu hiyerarşide yükselmişti. Sahip olduğu unvan, sadece Taocu öğreti ve çalışmalar konusunda üstün bir ustalığa ulaşmış olduğunu göstermekle kalmıyor, aynı zamanda ona ruhani olmayan büyük bir güç de veriyordu. Onlarca yıldan

beri bu güce sahipti ve Büyük Usta'nın yüz yaşından daha yaşlı oldu söyleniyordu.

Büyük Usta'nın geçmişini oluşturan unsurlar, dünya tarihinde geniş paralellikler kurulabilecek eşsiz sosyal yapılardı. Kişi, kılıç, büyücülük, kilise, taç ve simyanın beraberce var olduğu Orta Çağ Avrupa'sı ile bir tanrılar birliğinin dünyayı yönettiği, düşünürlerin kendi okullarını yönettikleri ve standart savaşçı tipi olarak Sparta'lıların örnek verildiği klasik Yunan dünyasını kafasında birleştirebilir ve bunu hayal edebilirse, ancak o zaman Büyük Usta'nın yaşamına şekil veren kültürün bazı parçalarını anlayabilirdi. Evrendeki hiçbir şey böylesine karmaşık olamazdı; insanlar modern ve eski olan arasındaki farkı anlayamıyorlardı. En eski tarım yöntemlerinden en son icatlara dek her şeyin bu sonsuzluk içinde bir yeri vardı.

Büyük Usta, engin bir gelenek, tarih, kültür ve din kaynağı gibiydi. Tapınakları, sıkı fakat geniş görüşlü bir siyasetle yönetiyor ve izdeşlerini, yaşadığı uzun yıllar boyunca geliştirdiği bilgelik ve güçlü bir adalet duygusu

ile eğitiyordu.

Saihung, sık sık kendini ustası ile karşılaştırırdı. Kendisi de yağsız bir bedene, ciddi ve ağırbaşlı bir tabiata sahipti. Fakat kasları ağırlık çalışmaları ve savaş sanatları sayesinde şişkin ve sertti, siyah saçları kalın ve sertti ve cildi, yıllarca güneşe maruz kaldıkları için koyulaşmıştı. Kendisinin dikkate değer ölçüde farklı olduğunu görebiliyordu. Sinirli, düşüncesizce hareket edebilen biriydi ve onda ustasındaki o derin huzur yoktu. Yavaşça iç geçirdi. Onun için ustası yüce bir figürdü. Bir ilham kaynağıydı fakat belki de asla rekabet edemeyeceği yaşayan bir idealdi.

Saihung, hiçbir şey söylemeden, sepetini ve ustasının yıkanması için çıkardığı elbiselerini topladı. Odanın ısındığını ve sisin dağıldığını fark etmek onu memnun etmişti. Kaynak suyu dolu sukabağını ustasının yanına koydu, böylece, ustası, bedenini ısıtan meditasyon sonrasında susuzluğunu giderebilirdi. Saihung, kapı önünde durup geriye bir göz attı. Ustası, bacaklarını toplamış, parmaklarını birleştirmiş ve gözlerini kapamıştı. Bir kaç saniye içinde tıpkı bir heykel gibi hareketsiz kalmıştı. Dağların üzerinde şafak sökerken Saihung, günün ilk ışığının, gökyüzüne ve ustasının yüzüne vurduğunu gördü.

Saihung, yıkanıp, sabah duasına katılmak için oradan ayrıldı sonra da diğer izdeş rahiplerle birlikte sade vejetaryen yemeğini yedi. Daha sonra, ustasının kahvaltısını almaya gitti. Tek başına olduğu sırada, ustasının fısıldadığı bir kaç kelime zihninden geçiriyordu. Eğer, cennet ve cehennem dünyadaysa, o zaman ne ödül ne de ceza olmayabilirdi. Eğer böyleyse, iyilik ve kötülük de yoktu. Peki o zaman, neden yemin etmesi ve sıkıcı

dinsel törenlere katılması gerekiyordu? Mutfağa doğru yürürken, ustasını daha yakından sorgulaması gerektiği sonucuna varmıştı.

Mutfak cehennem gibi sıcaktı. İçinde bir çocuğun yıkanabileceği genişlikte pişirme kapları, gürleyerek yanan odunlarla dolu tuğla fırınlar üzerindeydiler. Genç rahipler, doymak bilmez alevi beslerlerken, diğerleri de kaynayan pirinci karıştırıyorlardı. Bazıları da sebze doğruyor ya da bunları turşu yapmak için hazırlıyorlardı. Hepsi de, sadece "Yaşlı Aşçı" diye tanınan kıdemli bir rahibin yönetimi altında çalışmaktaydılar.

lg Omuzları ve omurgası erimiş gibi görünen bu sert adam, avludaki üzeri yazıtlı taş gibi kalın ve köşeli bir yapıya sahipti. Başı büyük ve güçlü, yanakları dolgun ve gözleri ise yuvarlak ve koyu renkliydiler, fakat tıpkı bir yaban domuzuna benzeyen biri için şaşırtıcı derecede uyanıklık saçıyorlardı. Ve hiç sabırlı bir gözetmen değildi.

Rahipler, ondaki bu ani öfke patlamalarını kutsal şeylere saygısızlık ve kötü örnek olduğunu söyleyerek kendisini sakinleştirmek için çok uğraşmışlardı, fakat Taoculuk bile ancak bu kadarını başarabilmişti.

"Geciktin," diye homurdandı yaşlı aşçı berbat bir ifadeyle. "Sebzeler soğudu. Ustanın açlıktan midesi kazınıyor olmalı."

Saihung, "Bu değersiz kişi, yanlışını kabul ediyor," diyerek özür diledi. Üstü kapalı sazlarda örülmüş tepsiyi kavrarken, tabakların şıngırdadığı duyuldu, hızla kapıdan çıkıp ustasının odasına doğru yöneldi. Yüksek dereceli rahiplerin hiçbiri yemeklerini, yemek salonunda yemezlerdi. Onlara öğrencileri hizmet ederdi.

Kapının önüne geldiğinde, "Usta! Usta! Usta!" diye **bahirdi.** İçeri girdiğinde ustası ona gülümsedi. Saihung edildi ve sepeti yerleştirdi. Üzeri kapatılmış porselen tabakları masaya dizdi. Yemekte, tofu ve glüten, mantar soslu sebze, fıstık ve turşu, pilav ve tütsülenmiş ekmek vardı. Zengin, berrak ve taze yemek kokusu tabaklardan tıpkı bir duman gibi yayılıyordu. Saihung kendini zorlukla tutmaktaydı, çay doldurup yemek çubuklarını porselen yuvalarına yerleştirirken ağzı sulanmıştı.

Büyük Usta, yemeğine başlarken. "Çalışmaların nasıl gidiyor?" diye sordu. Saihung hemen bu sohbete uyum sağladı. Bazen ustası, günlerce hiçbir şey söylemezdi. Bu nedenle de, ustasının konuşmaya başladığında fırsatı kaçırmaması gerekiyordu.

Saihung, mütevazı bir şekilde, "Kişinin kendini mükemmelleştirmesi çok zor bir iş," dedi.

"Şöyle bir deyiş vardır, 'Kutsal bir adamın zihni tıpkı bir ayna gibidir. Hiç bir şeyi tutmaz ve karşı koymaz. Algılar ve yansıtır. İşte bu nedenle de, bilge kişi dünyayı zarar görmeden kucaklar.' Bu bizim ulaşmak için çaba gösterdiğimiz bir noktadır. Kendini arındırmaksın. Zihnini saçma şeylerle meşgul etme."

"Büyük Usta, iyi ve kötü, doğru ve yanlış diye bir şey var mıdır?"

"Neden sordun?"

"Siz, 'Yaptığımız her şeyi. kendimize yaparız.' ve Cennet ve cehennem sadece bu dünyadadır." demiştiniz. Bu, dış bir otoritenin olmadığı anlamına mı geliyor? Eğer yoksa, iyi ve kötüye kim karar veriyor?"

Büyük Usta, "Bunu açıklamak için sana bir hikâye

anlatacağım." dedi. "Bir gün, evin birinin kapısında, güzel ve zengin giyimli bir kadın belirmiş. Doğal olarak da, ev sahibi, onu memnuniyetle buyur etmiş. Kadının sanki göklere ait güzelliği ev sahibini şaşkına çevirmiş.

'Kim olduğunuzu sorabilir miyim?' demiş ev sahibi.

"Kadın, 'Ben İyi Şans Tanrıçasıyım' diye yanıtlamış. 'Ben, mutsuz çocuklara şans getirir, hastalıkları iyileştirir, kısırların çocuk sahibi olmasını sağlar, sözle anlatılamayacak zenginlikler getirir ve her arzu ve duayı yerine getiririm.' Ev sahibi bunu duyunca hemen elbisesini düzeltip onun önünde eğilmiş ve oturması için evindeki en özel ve onurlu yeri göstermiş.

"Kısa bir süre sonra, bir başka kadın gelmiş. Bu, kambur ve topallayarak yürüyen bir kadınmış. Yüzü kuru, biçimsiz ve buruşukmuş. Saçları sanki kuru pirinç sapları gibi karmakarışıkmış. Üstelik pis kokuyormuş. Ev sahibi, kızmış ve kabaca ona neden izin almadan içeri girdiğini sormuş.

'Bana Karanlık Hanım derler. Ben nereye gitsem, zenginler iflas eder, yüksek dereceli memurlar gözden düşer, zayıflar ölür, güçlüler akıllarını kaçırır, kadınlar hiç durmadan ağlar ve erkekler yas tutar.'

"Ev sahibi hemen kadının sopasını tutarak onu dışarı çıkarmaya kalkışmış.

"Fakat İyi Şans Tanrıçası onu durdurmuş ve 'Beni onurlandırmak isteyenler onu da onurlandırmayıdırlar, çünkü ben nereye gidersem gideyim Karanlık Hanım da mutlaka beni takip eder. Biz, tıpkı gölge ve beden gibi birbirinden ayrılmaz bir bütünüz. Ayrı yaşayamayız,' demiş.

"Ev sahibi durumu hemen anlamış ve her iki tanrıça-ya da gitmeleri için ısrar etmiş, çünkü her ikisinin de evinde kalmasından korkmuş. İşte bilge kişi de yaşamını bu şekilde sürdürür."

Büyük Usta, bu ders verici hikâyeyi anlayıp anlamadığını görmek için Saihung'a baktı. Karşısında yalnızca biraz aklı karışmış bir öğrenci görmekteydi. Büyük Usta yemek çubuklarını alarak sessizce yemeğine devam etti. Düşüncelerle dolu dakikalar sonra sözlerine devam etti.

"İyi ve kötü vardır. Parlak Tao ve Karanlık Tao vardır. İblisler ve tanrılar vardır. İyi ve kötü insanlar vardır. Fakat doğada, burçlarda ve hayvanların içinde kötülük yoktur. Bunlar Tao ile bağlantılıdırlar ve kendilerine ait bir iradeleri yoktur. Hiçbir direnç göstermeden Tao'yu izlerler. Ne bir şeyi içinde tutan ne de bir şeye karşı koyan, sadece algılayıp aynı anda geri döndüren ayna ile de kastedilen budur. Fakat insanlık ve tanrılar, bitkiler, yıldızlar ve hayvanlardan çok önemli bir konuda ayrılmaktadırlar: onların akılları vardır. Mantıklı, hesap yapan zihinlere sahiptirler. İyi ve kötü insanlar olduğunu düşünmelerinin nedeni de budur. Bir seçim yapabilirler ve iyi ile kötü olmadan da bir seçim olmayabilir.

"Yin ve yang. evrenin temel ikiliğidir. Biri olmadan diğeri de var olamazlar. Karanlığın olabilmesi için ışığın da olması gerekir, ('.ünün gelebilmesi için gecenin olması gerekir. Eğer bir doğru varsa o zaman bir yanlış da olmalıdır. Bu hikayenin ilk anlamı da işte budur.

"İnsanoğlu, yin ve yang'dan yaratılmıştır. Biz. bunların her ikisiyiz. Eğer bu iki uç arasında gerilim ve bir

etkileşim olmazsa, içimizde ya da evrende de bir hareket olmaz. Tam bir durgunluk, sonsuz bir sabitlik olur. Eylemsizlik, hiçlik ve kısırlık tek gerçek halini alır. Bu nedenle göreceliği kabul etmemiz gerekir. İyi ve kötüyü kabul etmeliyiz, çünkü bunlar yaratılışın temel sürecidirler. Eğer bunu anlayabiliyorsan sana şunu da söylemeliyim: Kendi içinde hem iyiyi hem de kötüyü kabul etmelisin."

Saihung, "Büyük Usta," diyerek söze girdi. "Ben bir Taocuyum. Tüm amacım ve gösterdiğim çaba. temiz bir yaşam sürmek için. Tek istediğim kendimi geliştirmek ve iyilik için çalışan bir güç olmak."

Büyük Usta alaycı bir ifadeyle güldü. "Ne kadar da sofusun böyle. Hiçbir şey bir sofudan daha iğrenç olamaz."

"Anlamıyorum. Çocukluğumdan beri bunun için eğitilmedim mi? Ahlaklı bir yaşam sürmenin karşı çıkılacak nesi var? Neden adalet için savaşan bir kahraman olarak yaşamaya ilgi duymamalıyım ki?"

"Ahlak ve ahlak kuralları aptallar ve kafasını çalıştıramayanlar içindir. Bu tür insanlar başkalarının aleyhinde davranışlar sergilemeseler bile yine de kafalarında bin bir türlü dolap döner. İşte bilgeler de ahlak kurallarını sadece bu aptalları kontrol altında tutmak için bulmuşlardır. Tao'yu anlayanlar ise bu tür şeylere önem vermezler."

Saihung durdu. Büyük Ustanın sözlerini kabul etmek onun için hiç de kolay değildi. Daha önce ahlaklı ve ahlaksız olmanın birbirlerinden ayrılamayacak şeyler olduğu söylenmemişti. "Sözleriniz aklımı fazlasıyla karıştırdı. Lütfen bana yardım edin. Herhalde, kötü olma-

nın iyi olmak kadar değerli olduğunu söylemiyorsunuzdur."

Büyük Usta, sıkıntıyla, "Sadece, ahlakın kötülük yapmaktan çekinmek için olmadığını söylüyorum." dedi. "Sofu ve ahlaklı kişi, yaşamını yanlış bir şey yapma korkusu içinde geçirir. Ne zaman bir 'günah' işlese, bağışlanmak ve güç bulmak için tanrılara yalvarmak amacıyla hemen tapınaklara koşar. Öbür tarafta ne için ödül veya ceza verildiği hakkındaki tarifleri görüp, böylesine aşağı bir seviyeye düşme korkusuyla titrer. Kutsal metinleri okur, fakirlere sadaka verir; sürekli olarak 'iyi' bir şey yapma endişesi içinde kendisi için çalışır. Tüm bu dualar ve mırıldanmalar yarasızdır. Yaşamını, saçma ve aptalca sözler söyleyen boş inançların bir kölesi olarak yaşar. Tanrılar, tüm yaşamı boyunca sürekli yaltaklanan birine en ufak bir ilgi bile duymazlar."

Saihung, muzip bir şekilde, "Öyleyse, dua ayinlerine katılmayı kesebilir miyim?" diye sordu.

Büyük Usta, "İsyankar!" diye patladı. Saihung hemen geri çekildi. "Sen bir rahipsin. Bunu bir tür etiket olarak, bir görev olarak yapmalısın. Fakat kendi içinde, yaptığın şeyin gerçek doğasını anlaman gerekir. Halk için sen önemli bir hizmet görüyorsun. Kendin içinse bunu kendini denetim ve disiplin altına almak için kullanmalısın. Bu şekilde, kendi içinde iyinin ne olduğunu tekrar doğrulamış olur ve kötüyü destekleyecek hiçbir şey yapmazsın. Kaderin kutsal bir kişi olacak şekilde çizilir.

"Bilgeliğe sahip kişiler, içlerinde karşıt elementlerin barındıklarını kabul ederler. Böylece, iyiliğin yanında olsalar bile, kaçınılmaz bir şekilde kötü bir şey yapacak-

larını bilirler, fakat bunu yaptıklarında da kendilerini anlarlar. Ama sakın, 'Bugün, kaderimi tamamlamak için kötülük yapma kotamı doldurmalıyım,' demeye kalkma. Bu son derece büyük bir hata olur. Bunun yerine bir eyleme geçmeden önce, durumu anlamaya çalış. Ne yapman gerektiğini görmen, sonra onu yapman gerekir. Söz ettiğim o önemsiz ahlak anlayışına uysa da uymasa da o eylemi yerine getirmelisin. Bu, bilgelerin yoludur. İşte bu nedenle ev sahibi o iki tanrıçayı evinden göndermiştir. Göreceliği ve iki karşıt kutbun birbirinden ayrı olamayacağını anlamıştır. O, bilgelerin yolunu seçmiştir; ne iyiyi ne de kötüyü seçmemiş, bunların yerine daha üstün bir yolu seçmiştir. İçinde hem iyiyi hem de kötüyü barındırdığı hakkındaki öğretiyi duyan kafası çalışan bir sıpa, bu nedenle canı nasıl isterse öyle davranabilmeye hakkı olduğunu düşünebilir. Böyle yaptığında sonsuza dek iki kutup arasında gidip geleceğini ise hiç anlamaz.

"Kendini örnek al. İçinde yüz şeytana yetecek kadar haylazlık barındırıyorsun. Ben bunu doğal kabul ediyorum. Fakat bunu haklı çıkarmak için Taoculuğu kullanabileceğini düşünme. İçgüdüsel olarak düşüncesizce hareket ettiğin için henüz ikilikten de kurtulmuş değilsin. Bilgeler ikiliği dönüştürmenin yolunu ararlar."

Saihung, utançtan kızarmıştı. Konuşmayı kendisinden uzaklaştırmak için bir başka soru sormayı denedi.

"Eğer, 'Yaptığımız her şeyi kendimize yapıyorsak' ve eğer iyi veya kötü sadece iradesi olan varlıkların içinde bulunuyorsa o zaman ceza diye de bir şey yok. Hatta bunları yargılayan daha yüksek düzeyde bir otorite de yok."

"Kurnaz biri olduğunu kabul etmeliyim," dedi Büyük Usta. "Fakat bu tür kelime oyunları seni bir yere götürmez. Şöyle açıklayayım. İyi ve kötü, opera oyunlarındaki kahraman ve hainler gibi basit kavramlar değildirler. İyi ve kötü, kader ve talih gibi vardırlar."

"Kader ve talih mi?" diye sordu Saihung şaşkınlıkla. "Bu ikisi aynı şey değil mi?"

"Hayır değiller. Kader, bu yaşamında tamamlaman gereken bir şeydir. Sen bir görevi yerine getirmek için doğdun. Yaşamın boyunca, hiç durmadan bu görevi yerine getirmek ve en son ayrıntısına kadar .tamamlamak için çaba gösterirsin. Bunun hiç de basit bir iş olmadığından emin olabilirsin. Herkes için korkunç derecede karışık ve benzersiz bir bilmecedir, yavaşça olgunlaştırılması, sonuca ulaşması gerekir. Sonuçta elde edilen ödül, daha üst bir aşamada yeniden doğabilmek, geçmiş yaşamlarda yapılanların sonuçlarının ötesine geçmek hatta daha da iyisi hepsinden kurtulmaktır. İşte bu kaderdir.

"Talih ise, sadece seni kaderini tamamlamaktan caydırmak için var olan etken bir uyarıcıdır. Sana karşı mücadele eder, ilerlemeni engeller. Talih, yanılsama yoluyla işler. Yoldan çıkmana neden olan seraplardan o sorumludur. O. kişinin yoldan çıkmasına neden olan şeydir. Seni kandırır, zihnini büyük kavramlar ve gurur dolu düşüncelerle doldurur. Talih, SENI amacından saptırmak dışında hiçbir şey yapmaz. Ne zaman, yanlış bir şey yaptığını ya da bir dolap çevirdiğini düşünsen ve bu sırada kendinin ne durumda olduğunun farkına varsan talihi de bulmuş olursun. Kendini bırakırsan talih kazanır. Eğer direnirsen kaybeder. Fakat **o** hep oradadır, hiç usanmadan kafanı bir kez daha karıştırmak için bekler.

"İşte, Cennetin de cehennemin de dünyada olduğu" bu anlama gelmektedir. Göksel varlıklar ve cehennemden gelen yaratıkları dışarılarda arama. Kendi içine bak. Kaderini izle. böylece göklere daha yakın olursun. Talihe teslim olursan cehenneme doğru kayarsın. Eğer sonunda kaderini tamamlarsan, insani varoluşu aşarsın. Eğer Talihin eline düşersen, hayal ve cehalet dolu bir bataklıkta acı çekersin.

"Sakın seni ve evreni tanrıların ve şeytanların yönettiğini sanmak gibi bir saflığa kapılma. Bu da halk arasında yaygın olan boş bir inançtır. Tanrılar vardır fakat sunaktaki şekiller gibi değildirler. Dahası, insanlığa karşı çok az bir ilgileri vardır. Tanrıların bizi herhangi bir şekilde ziyaret etmeleri için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktur, onlar bizim insani kokumuza dayanamazlar. Hayır, tanrılara güvenme ve şeytanlardan da korkma. Onların kendi sorunları var, çünkü onlar bile kader ve talih ile mücadele etmek zorundalar.

"Eğer, iyi ve kötüyü kader ve talih gibi anlayabilirsen, sadece eylemlerinin seni bunlardan birine yönlendirdiğini de anlayabilirsin. Başka hiçbir şey hayat denklemine giremez. Kaderinin bir parçasını çözümlersen zafere de ulaşmış olursun. En hafif bir hayale bile kendini kaptırsan, kaderin daha da karanlık bir hâl alır. Sen bu deyişi, metafizik otoriteye karşı bir delil olarak kullanmıştın ama aslında tam tersidir.

"Eğer kötüysen seni cezalandıracak bir iblis yoktur. Ölümden sonra cehennem ancak sen ona inanıyorsan vardır; zihin, hayalini kurduğun yeri yaratacak ve seni sonsuza dek bu boyuta hapsedecek kadar güçlüdür. Ceza ise, ancak sonuç mekanizması içinde vardır. Sonuç, bir varlık değildir. Bir zihni yoktur. Bir şey değildir. Bir

güçtür.

"Tüm eylemlerinin sonuçları vardır. Ateşin üstüne su koyarsan kaynar. Yukarı sıçradığında aşağı da inersin. Eylem ve karşı eylem. Kesinlikle aynı şekilde, tüm eylemlerinin aynı zamanda uygun bir sonucu da vardır. Kişinin hayatında, elemlerinin doğurduğu sonuçların oluşturduğu bağlar ümitsiz bir biçimde birbirine dolanmış, onu sıkı ve kalın bir ağda hapsetmiş olabilir. Böyle bir insan binlerce kez yeniden doğar. Fakat bir ağ aynı zamanda balık da yakalayabilir. Bağlar, bir iyilik ağında düğüm olmuş da olabilir. İşte bu, kendini adamış bir insanın durumudur; geçmişteki iyi eylemlerinin yarattığı ağ, büyümeye devam etmekte ve daha fazla iyilik toplamaktadır, fakat yine de yeniden doğması gerekir. En yüksek aşama, iyi ve kötünün üzerine geçip, kişinin eylemlerinin yarattığı tüm sonuçları yok etmektir. Sonra kişi, yaşam çarkını terk eder. Yani, ilahi ceza gibi bir şey vardır. Fakat bu, ne Yeşim İmparator ne de Cehennem Kralı tarafından verilen bir cezadır. İlahi ceza; kader, talih ve sonuçla ilişkilidir. Hepsi bu."

Saihung, bu sözleri hatırlamak ve anlamak için elinden geleni yapıyordu.

Büyük Usta. kuru bir sesle "Zihnini yorma." diye yorum yaptı. "Sen henüz muziplik dönemini tamamlamadın."

Saihung. "Yine dr anlamaya çalışıyorum." diyerek sırıttı.

Büyük Usta ise, "Güzel, güzel," diyerek güldü. "Denemeye devam et."

Her zaman olduğu gibi, Büyük Usta, tabağındakilerin sadece çok küçük bir parçasını yemişti. Saihung, Bü-

yük Usta'nın daha fazla yemesi için ısrar ettiyse de, Büyük Usta, "Sadece bu dünyayla olan bağımı koruyacak kadar yiyorum," diye yanıt verdi. "Hava ile yaşayabilir ve ağaçlardaki çiği içebilirim, fakat bir insan olma kimliğimden vazgeçmeye henüz hazır değilim. Yiyecek yemeyen bilgeler, yaşamlarının yarısını zaten kutsal bir durumda geçirmektedirler. Ben ise, kutsal olanı sadece bir an için görebilirim ve bu dünyadaki görevimi tamamlamak için daha yapmam gereken çok şey olduğunu kabul edebilirim. Bedenimin bozulmasını istemiyorum. Beden, mükemmel bir uyum içinde korunmalıdır. Kişinin ruhsal aracı olarak iş görebilmesi için sağlık açı-
18 sından zirvede olmalıdır. Ben, sadece bedenimi tatmin edecek kadarını yiyorum. Lütfen bu tabakları al ve mutfaktaki işlerini bitir."

Saihung, eğilerek "Nasıl isterseniz Büyük Usta," dedi. Masayı temizledi ve odadan ayrıldı.

Köşeyi döndüğünde, bomboş koridorda etrafına bakındı. Kafes ve kağıtla kaplanmış pencereden gelen beyaz ışık, yemek sepetine sıcak bir ışık veriyordu. Sepeti, gri kiremit döşeli yere bıraktı ve açtı. Hır tabağın kapağına dokundu. Sade mavi beyaz porseleni hissetti. Saihung sessizce kapağı kenara koydu ve tabağı eline aldı. Dudaklarına götürdü ve turşu ile fıstıklar hemen boğazından aşağı iniverdi. Mutfağa dönmeden <>IH<- her tabaktakileri birer birer afiyetle midesine **indirdi.**

Yaşlı aşçı, hevesle. "Büyük Usta yemekleri beğendi mi?" diye sordu. O da her aşçı gibi, yarattığı eserlerinin beğenilmesini istiyordu. Saihung, tek söz söylemden boş tabakları çıkardı ve keyifle gösterdi. Yaşlı aşçının patlak yüzüne neşeli bir gülümseme yayılmıştı.

"Hepsim ycmıs", ılnlı *rvinÇİİ "Yarın daha fazla yemek göndermeliyi/.. Çok zayıf! Açlık çekmemeli!"

Saihung, alçakgönüllü hır edayla, "Nasıl isterseniz, Usta," dedi.

CAİHUNG. KABUL EDİLDİĞİ ÜÇ SAFLAR TAPINAĞINA giden granit basamakları saygıyla çıktı. Tas öylesine sertti ki, burada yapılan sayısız tören yürüyüşü bile basamakların kenarlarını yumuşatamamıştı. Basamaklar ve kapının önü sadece bir saat önce yıkanmış olduğu için orada burada küçük su birikintileri görülüyordu.

Tapınağın cephesi, öne doğru çıkıntı yapan tavanı taşıyan görkemli, zincifre* rengi ahşap sütunların gerisindeydi. Salonun çatı kenarlarının yüksekliği en az on beş metreydi ve güneş altında daha da parlak renkte görünüyordu. Kapıların üst eşikleri kutsal sahnelerin hikâye edildiği tasvirleri çevreleyen kırmızı, yeşil, altın rengi ve mavi renk geometrik şekillerle süslenmişti. Kırmızı vernikli kapıların üzerinde, tapınağın adının altın rengi süslü bir yazı ile yazıldığı büyük siyah bir tabela vardı. Tapınağın kapıları ağır ve omuzlarında ayakta duran bir insanı taşıyarak geçebileceği kadar yüksektiler. Süslü kafeslere dikkat ederek, avuçlarını tam ortaya, kakma bitkise.l desenden uzağa koydu ve büyük bir çaba harcayarak kapıyı itti. Serin bir hava akımı hissedildi.

Yerden dimdik uzanan kapıların yerini salonun iç kısımlarının zarif oranları aldı. Çoğu Çin usulü kutsal salonda olduğu gibi burada da çatı ön girişe paralel olarak uzanmaktaydı; salonun eni derinliğinden fazlaydı. Çatının arkaya gittikçe doğal olarak kısalan taşıyıcı sütunların yanında aşağıya meyil yapan çizgileri abartılı

* Zincifre: Kırmızı renkli doğal cıva sülfür.

bir görünüm yaratmaktaydı. Yerden yüksekte bulunan platform ve normal insan ölçülerinden daha büyük yapılmış tanrı tasvirleri de buna eklendiğinde, bu hayali görünüm salona gerçek üstü bir mekân duygusu katmaktaydı.

Nefes kesici mimari oranları, göz kamaştırıcı zenginlikteki renkler tamamlamıştı. Tüm taşıyıcı kirişler dıştaki kirişlerden çok daha karmaşık tarzda boyanmış ve üzerleri kazıma süslerle donatılmıştı. Bu süsler, anlaşılması güç görüntüler ve her renkten fonlar oluşturmaktaydılar.

Yan yana üç sunak konmuştu ve her birinde de etrafları altınla süslenmiş kemerlerle çevrilmiş bir tanrı bulunuyordu. Daha yakından bakıldığında, bu kemerlerin altın tellerle işlenmiş cephelerinin, büyüklükleri bir parmaktan daha fazla olmayan binlerce figürden oluştuğu görülebilirdi.

Tanrılar öylesine güzel boyanmışlardı ki, sanki etten ve kemikten yapılmış gibi görünüyorlardı, elbiselerin altında güçlü bir kasın ya da şişkin bir göğsün hatları açıkça belli oluyordu. Yüzleri, ten renginde boyanmış, gözler ve dudaklar mükemmel bir ayrıntıyla verilmişti. Üçünün de elleri gösterilmişti fakat her biri ellerini farklı bir şekilde tutuyordu. Solda, Lao Tzu elinde bir yelpaze tutmaktaydı. Ortada duran İlk Varlık, elinde evreni temsil eden bir küre tutuyordu. Sağda duran Yeşim İmparator'da ise bir âsa vardı. Her üçünün de elbiseleri öylesine ustalıkla yontulmuştu ki, sanki gerçek elbise giymiş gibi görünüyorlardı. Elbiseler ve örtüler son derece zengin dokuma örnekleriydiler. Altın yaprak şeritleri, nereden bakarlarsa baksınlar dua edenlerin gözlerini yakalayan harika ışık oyunları oluşturmaktaydılar.

Bağdaş kurarak üzerlerine oturdukları tahtlar imparatorlara layık eserlerdi. Bunlar da özenle oyma işi süslerle bezenmişlerdi, sanki heykeltıraşın bıçağının her darbesi ve ressamın fırçasının her dokunuşu kendilerini işlerine adamalarının bir işaretiydi.

Ne denirse densin, Üç Saf Varlık, en yüksek kalitede heykeltıraşlık eseriydiler. Sanattan anlayan herkes, sadece bu eserlerdeki hayal gücünü, canlılığı ve marangozluk düzeyindeki ustalığı görmekle kalmaz aynı zamanda tüm büyük sanat eserlerinde görülen o, tanrının bir an için de olsa görülmesine dair özelliği hemen tanıyabilirdi. Bu eserlerde, kişide şaşkınlıkla karışık bir saygı ile düşünme ve kendi içine bakma isteği uyandırma özelliği vardı. Ahşap ve boyanın fiziksel gerçekliğini aşan bir canlılık duygusuna sahiptiler.

Saihung; içi mor, sarı ve kırmızı çiçeklerle dolu vazolarla, harika meyve, yiyeceklerle ve güzel kokulu sandal ağaçlarıyla süslenmiş yüksek sunağa doğru yürüdü. Yağ kandilleri yakılmaya hazırdılar. Çanlar, tahta çekiçler, gonklar ve yeşim bir asa gibi pek çok dinsel tören eşyası burada durmaktaydı. Kımızı mumlar yanıyordu, yüzlercesi kenarda yakılmayı bekliyorlardı. Saihung, Taoculugun bu en üst düzey üç kutsal kişisi önünde yapılacak törene hazırlanmak için ustasının kendini arındırdığını biliyordu. Kısa süre sonra, bu salon ağır başlı kutsal kişilerce dolacak, içlerindeki kendini adama ateşi tapınaktaki yüzlerce meşale kadar parlak bir şekilde yanacaktı. Saihung, bunun bir ânını bile kaçırmak istemiyordu. Planladığı büyük olayı rahatça görebileceği iyi bir nokta a**1** atlı. Yerden yaklaşık altı metre yüksekteki kirişlerden **MİOnun** her yerini görebilirdi. Buraya ulaşmanın tek yolu **da,** Üç Saf Varlık'ı çevreleyen altın yaldızlı kemerle-

re tırmanmaktı. Çabucak parmaklarını oyma süslere geçirdi. Ayak parmakları başka boşluklar buldu ve yukarı tırmandı; Uzun Yaşam Tanrısı. Merhamet Tanrıçası'nın ve bir grup Ölümsüz. Deniz Ejderhası ve şeytan figürünün başlarına basarak yükseldi.

Keyifle kendini geniş kirişin üzerine çekti. Kirişin üzeri boyanmamıştı bile, yılların tozu ve tütsülerin kurumu kirli bir tabaka halinde duruyordu. Açık mavi renkteki tören elbisesinde koyu gri kir izleri belirmiş ve elleri de kirlenmişti. Saihung hiç umursamadı. Heyecanı ona tamamen hakim olmuştu.

Kirişin ortasına doğru emekledi ve tören alayının yaklaşmasını bekledi. Tapınak çanlarının muhteşem bronz sesleri dağlarda yankılandı. Her taş, her çam ağacı, hatta akarsular bu muhteşem vuruşlara yanıt vermekteydi. Bu, Huashan'ın en kutsal günlerinden biriydi. Bu sabah ne ders ne de ilahi okuma vardı, sadece arınmak için yıkanılmış ve özel dualar yapılmıştı.

Saihung, zarif gonk, çan ve ilahi sesleri eşliğinde tören alayının yaklaştığını duydu. Tapınağın kapıları genç öğrenciler tarafından açıldı. Önce her biri mavi cübbe ve pantolon, beyaz tozluk ve hasır sandallar giymiş sıradan rahipler girdiler. Sadece, derecelerini belirten şapkalarının biçimleri farklıydı: bazıları yuvarlak, bazıları kare şeklindeydi, bazıları ise iki tepeliydi. Huashan sakinleri vakar ve düzen içinde salonu doldurdular. Attıkları her adım ölçülüydü; bir disiplin ve kutsal enerjinin korunmasının işareti olarak her iki ellerini de birleştirmişlerdi.

En üst rütbedeki rahipler daha da renkli kıyafetler giymişlerdi, onların elbiseleri de tapınağın içini süsleyen

ıcnk nimbusunun aynısıyla süslenmişti. En önde yürüyen Bııyıık Usta ise, herkesten daha renkli giyinmişti. Siyah tülden başlığında, her Taocu tapınakta en üst düzeydeki kişiyi simgeleyen yedi tepecik vardı. Başlığının onunc oval bir yeşil yeşim taşı tutturulmuştu. Gür sakalı gün ışığında göz kamaştırıyordu ve tıpkı bir nehir gibi göğsüne doğru dökülmekteydi. Cübbesindeki hakim renk mor, kırmızı ve altın rengiydi ama daha pek çok renk de eklenerek turna kuşu. yarasa ve "On Bin Çeşitleme" içinde "Uzun Yaşam" kelimesi ile "I Ching'in trigramları işlenmişti. Üzerindeki elbiselerin saten yüzeyinin parlaklığı göz kamaştıracak kadar zarifti ve ipek bir elbisenin sahip olabileceği kadar da parlak renklere sahipti.

Büyük Usta, tapınak kapılarının otuz santimetre yüksekliğindeki eşiğine zarif bir adımla çıktı. Yerlere dek uzanan kol yenlerini ince. çok rahat bir hareketle çekti ve kıvırdı, sonra Üç Saf Varlık*a doğru yaklaştı. Bir an için bile bakışları başka yere kaymamıştı. Zihni ve ruhu, tam bir konsantrasyon içinde yürüteceği ibadette kullanacağı eşyalara yönelmişti.

Tüm mumlar yakılmıştı, karanlık tapınağın içinde, yüzlerce altın renkli alevle ışıldamaktaydı. Ortadaki sunakta bulunan ve için için yanan sandal ağacından tütsü çubuğunun dumanı dönerek yükseliyor ve çevreye yayılıyordu. Büyük Usta, üç uzun tütsü çubuğu yaktı ve her sunağın önünde yere kapanarak bu tütsüleri tüm dağın iyiliği için sundu. Onun arkasında, yüksek rütbeli rahipler yumuşak sesle ilahi söylemeye devam ediyorlardı. Dindar sözlerden oluşan uzun cümleler, güzel kokuyla birleşerek ilahi sevgiyle dolu dalgalar yaratıyorlardı. Cennete dek yükselen bu zincir sayesinde Taocular,

gök ve yer arasında bir bağ kurmayı ummaktaydılar.

Büyük Usta, ortadaki sunağa döndü ve kutsal metni açtı. Her Taocu tanrının kendine has kutsal metinleri vardı ve Taocular. ahşap ve boyadan yapılmış bu figürlerin, ilahiler ve doğru metinlerin okunmasıyla uyandırılabileceğine gönülden inanıyorlardı. Eğer törene katılanlar yeterince içtense, sunular yeterince lezzetliyse ve mekan yeterince safsa, cennetin tanrıların gönlü alınıp cennetin mükemmelliğini bırakmaları sağlanabilirdi.

Büyük Usta'nın genizden gelen sesi tıpkı bir obua sesi gibi yükseldi. Ses sanki bir kamıştan çıkar gibiydi, fakat derin ve ince titreşimlerle doluydu. Sanki bir opera sahnesinde sunulan bir törendi; gonklar ve tahta çekiçler, kutsal metindeki uygun vurguları belirten düzenli bir ritim tutturdular. Büyük Usta'nın sesi yükseldiği ve tütsü yarıya kadar yandığı sırada törenin kutsallığı aniden müthiş bir sesle bozuluverdi.

Rahiplerin konsantrasyonu bozulmuştu. Her ne kadar tanrıların önündeyken zihinlerini hiçbir şeyin bozmaması gerekse de, ister istemez dikkatleri dağılmıştı. Kalın kapılardan biri kırılarak serin zemine düştü, çatlaklarının arasından toz bulutları yükselmişti. Kapı kenarı üzerine düşmüştü ve yere çarpmanın şiddetiyle kıvılcımların çaktığı görüldü. Kapının önünde üç adam duruyordu.

Güneye bakan kapıdan içeri giren ışık göz kamaştıracak kadar parlaktı ve rahiplerin çoğunun görüşü karanlık ve toz nedeniyle bulanmıştı. Nöbetçi rahipler içeri kaçtılar, diğerleri ise panik içinde sunağa doğru çekildiler. Tapınağın merkezine giren üç adamın dövüşçü ol-

ılıkl.ırı açıkça belli oluyordu.

Haşin hareketlerle ilerlerken kasları da, kadife elbiselerinin kolları içinde tıpkı birer kavun gibi kabarıyordu. uçü de bu çelimsiz kutsal adamlara kötü kötü bakmaklaydılar. Saçlarını, çoğu savaş sanatçısı gibi uzun süre önce yok olmuş Qing Hanedanı'na olan bağlılıklarının **Dİl** simgesi olarak değil, ait oldukları yüksek sınıfın bir «imgesi olarak arkada uzun bir at kuyruğu gibi bırakıp örmüşlerdi ve bu örgüler sanki canlı yılanlar gibi sallanmaktaydılar. Sunağın önüne gelip dikildiler ve aynı anda boyunlarının çevresine doladıkları saç örgülerini açtılar. Buraya dövüşmek için gelmişlerdi.

Eli uzun boylu olan, gök gürültüsü gibi bir sesle, "Büyük Usta kim?" diye sordu.

"Benim," dedi Büyük Usta nazik bir sesle. Öne çıkarak resmi bir şekilde eğildi. "Acaba bir şekilde saygın patronlarınıza mı saldırdık?"

"Seni lanet ihtiyar! Bunu sen göndermedin mi?" Dövüşçülerden biri, dut ağacından yapılmış mor renkte ince bir kağıt parçası çıkardı. Yarı şeffaf kağıdın üstünde Niyah renk yazı görünmekteydi. "Şöyle diyor: "Siz üçünüz, kendinize Gök, Yer ve İnsan demeye cesaret ediyorsunuz. Bunlar benim hoş göremeyeceğim kadar küstahça unvanlar. Yıllar boyunca bu dünyanın kırmızı tozuna bulanarak yaptığım yolcuklarda, hiç böylesine acıklı insan karikatürleri görmedim. Çocuklarla yaptığını/ anlamsız ağız dalaşlarında kendinize savaş sanatçısı ılrmc cüretini göstermeniz ise daha da gülünç bir dunun Eğer içinizde bir nebze cesaret varsa, meydan okunuını kabul edip aşağıda belirttiğim yer ve zamanda benimle karşılaşırsınız. Ancak sizi bu dünyadan sildikten

sonra bu yaşam sizin o aptal varlığınızdan arındırılabilir.' "

Büyük Usta, telaşla "Sizi temin ederim ki ben asla böyle bir şey yazmadım!" dedi. "Ben kendi halinde bir rahibim. Sizler gibi kahramanlarla boy ölçüşmeye cüret edemem. Burada büyük bir yanlış anlaşma var."

"Kes sesini! Bu senin yazın ve mührün değil mi?"

Büyük Usta, yere atılmış mektuba doğru eğilip baktı. Saihung, hayatında ilk ve son kez ustasının şaşkın olduğunu görüyordu. Yaşlı adamın gözleri gördüklerine inanmazlık içinde kocaman olmuş ağzı bir karış açılmıştı. Yazı onundu. Mühür ise gerçekti.

Göğü temsil eden uzun boylu adam, Büyük Usta'nın şaşkınlığını, suçunu kabul etmesi olarak algıladı ve saldırı için pozisyon aldı. Büyük Usta, konuşmanın yararsız olacağını anlamıştı. Yüzü aniden korkunç bir hal aldı, bedeni savaşa hazır bir şekilde kıpırdadı. Elbiseleri bile, sanki elektrik dolu bir enerjiyle kabarmıştı.

Koyu mavi kadife bir tunik ve pantolon giymiş olan Gök, panterlerinkine benzeyen bir enerjiyle harekete geçip Altın Arhat sisteminin selamını verdi. O, yumruk ve tekme değil sadece avuç içlerini kullanarak dövüşürdü. Karanlık yüzü çizgilerle doluydu ve çarpık bir görünümü vardı, burnu gençliğinde kırılmıştı.

"Bugün senin cenaze günün yaşlı adam." diye homurdandı.

"Yaşam ve ölüme tanrılar karar verir," diye yanıt verdi Büyük Usta korkusuzca. "Eğer ölcccksem, bunun tanrıların önünde olmasından mutluk duyarım. Ama beni Kral Yama'nın yanına gönderecek olan sen değil-

"Kaldır ellerini yaşlı bunak. Hakkımda savunmasız bir adamı öldürdü diye dedikodu yapılmasını istemem."

Büyük Usta, ellerini hiç kaldırmadan "Olmayan bir onura neden bağlılık duyuyorsun ki?" diye yanıt verdi. "Ne zaman istersen saldır. Eğer seni yenmek için üç hamleden fazla yaparsam kendimi aşağılanmış kabul ederim."

"Öyleyse geber!"

Gök, yüksek sesle hırlayarak ileri atıldı. Fakat yüzlerce dövüşün galibi, sadece tek bir vuruş yapabilmeyi basardı, bu hamlesi aynı elle engellenip mahvedici bir vuruş olarak başına geri çarptı. Adam baygın bir şekilde yere düşmüştü.

Saihung kendini tutamamış ve kıkırdamıştı. Büyük Usta yukarı baktı ve dövüş için korkusuz bir ifadeye bürünmüş yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Fakat o daha konuşamadan, Yer ona saldırmıştı.

Yer, şişman, yüzünde çiçek bozuğu lekesi olan kaba saba bir adamdı. Shaolin stilinden gelen hareketleri zarif değildi. Şaşırtıcı ve sadeydi. Fakat ağırlığı ve gücü başlı başına birer teknikdiler; normal bir insandan yaklaşık 30 kilogram daha ağırdı ve kütleli ve çirkin bir tehdit oluşturuyordu.

Büyük Usta'ya kayıtsız bir bir edayla yaklaşıp saldırdı, fakat ince yaşlı adam yana adım attı. Tekrar geldi. Büyük Usta'nın yüzünde bir keder ifadesi gelip geçti. Bu sanki kasabın önündeki domuzun durumuna benzer bir durumdu, fakat savaşçılığın kuralları işi tamamlaması gerektiğini söylüyordu. Yana kaçıp ileri adım attı. Sal-

lanan kol yenleri sanki fırtınadaki bayraklar gibi ses çıkarıyordu. Avuç içiyle böbreklere bir vuruş yaptı ve bir tekme rakibinin dizinin yerinden çıkmasına yetti.

İnsan'ı temsil eden adam. ince yapılı, köşeli yüzünün sağ yanında yukarıdan aşağı inene çirkin bir yara izi olan sırım gibi biriydi. Verdiği selam, onun Wudang tarzında dövüştüğünü gösteriyordu. Büyük Usta, yine önce rakibinin saldırmasına izin verdi. Saldırgan önce yanıltmak için bedenin orta kısmına doğru bir hamle yaptı ve sonra da hızlı bir dürtme hareketiyle Büyük Usta'nın gözlerine doğru saldırdı. Büyük Usta'nın eli ise, elbisesinin kolunun uzun yeni arasından uzandı ve rakibinin bileğini kavradı; sonra bir bükme hareketiyle İnsan'ı yere fırlattı. Parmak ucuyla yaptığı küçük bir vuruşla da onu baygın yere serdi.

Büyük Usta bir adım geri attı ve bu insanların dışarı taşınmalarını emretti. Doktor rahipler onları ayıltmak ve yerlerinden çıkmış kemikleri düzeltmek için gönderildi. Büyük Usta. sadece onları kısa bir süre için hareketsiz bırakmak istemişti. Onların saldırmak için kandırıldıklarını biliyordu.

"Seni iblis!" diye bağırdı Saihung'a. "Hemen aşağıya gel!"

Saihung sakince kirişten aşağı indi.

"Yaşadığın bölüme git ve çağrılana dek orada kal."

Büyük Usta'nın özel hizmetkârlarının ve iki rahip yamağının. Saihung'a. Büyük Usta'nın odasına dek eşlik etmelerine dek bir üç saat daha geçti. Büyük Usta, hâlâ tören elbiseleri içindeydi. Yavaşça masasının çevresinden dolaşıp Saihung'la yüz yüze geldi. Saihung ustasının bedeninde ani bir ivme hissetti. Ustası, göğsüne

keskin bir darbe vurmuştu.

"Diz çök!" diye emretti. "Seni kötü kalpli çocuk! Böylesine kafirce bir davranış normal bir insanın aklına bile gelmez. Senin gülüşünü duyduğumda, senin benim adımı kullandığını anladım. Ancak sürekli olarak haylazlık peşinde koşan sen, böylesi bir sahneyi tasarlamış olabilirsin."

Saihung ses çıkarmadı. Yanıt vermeye cesaret edemiyordu. Fakat içten içe, olanların tüm heyecanını yaşayıp eğleniyordu.

"Büyük bir hata yaptın," diye devam etti Büyük Usta. "Kendini aptal yerine koydun, benim onurumla oynadın ve tanrılara adanmış bir mekânın kutsallığına saldırdın. Günahın çok büyük."

Saihung, "Fakat onlar bunu hak etmişlerdi," diyerek yılışık yılışık sırıttı. "Onları, Üç Saf Varlık'ın önünde yenmekten daha fazla aşağılayacak başka ne olabilirdi ki? Hem zaten, Kutsal Üçlü, Gök, Yer ve İnsan'dan daha yücedir."

Büyük Usta, "Böylesine rahatça konuştuğunda kendinin kim olduğunu unutuyorsun!" diyerek sözünü kesti. "Cezalandırılacaksın. Fakat öncelikle bu utanç verici olayı nasıl ayarladığını anlat bana."

Saihung, "Onların okulunun yakınına geldiğimde bağış toplamak için dağdan aşağıya inmiştim," diyerek anlatmaya başladı. "Meydan okumak için içeri girdim fakat onları yenemeyeceğimi gördüm. Ben de geri geldim ve bir mektup gönderdim. Böylesine yüksek bir unvan alacak kadar küstah herkes, biraz yontulmayı hak ediyor demektir."

"Yanılıyorsun," diye azarladı Büyük Usta. "Alçakgönüllü olmayı öğrenmesi gereken asıl sensin. Götürün onu."

İki rahip yamağı. Saihung'u yerin çok altında bulunan bir mağaraya götürdüler. Hava serin ve nemliydi. Düşünceli davranıp birkaç kat elbise de getirmişlerdi. Üçü de sessizdiler, iki rahip yamağı ağır başlılıklarından. Saihung ise henüz içindeki memnuniyeti yaşadığı için sessiz kalmayı tercih ediyordu.

Su dolu bir odaya geldiler. Bir zamanlar bir sarkıt ve dikitin birleştikleri yer yüzyıllar önce kırılmış ve yaklaşık 1,5 metre çapındaki yuvarlak bir platformun üzerinde sivri uçlu bir nokta bırakmıştı. Bu taş platform, geniş bir yer altı havuzunun ortasında bulunuyordu ve su yüzeyinden yaklaşık üç metre yüksekteydi. Üzerinde bulundukları kaya parçasından bu küçük adaya uzanan ağır bir tahta levha, köprü görevi görmekteydi. Rahip yamakları, elbiseleri ve dolu bir su kabağını Saihung'a teslim ettiler ve karşıya geçmesini söylediler. O geçip oturunca da bu levhayı geri çektiler.

Saihung onların arkalarını dönüp gitmelerini izledi, meşalelerinin ateşinin karanlıkta kaybolduğunu gördü. Cezası, işlediği suçu düşünmek için kırık dokuz gün boyunca meditasyonda oturmaktı. Bu zaman boyunca ona sadece pirinç lapası ve su verilecekti. Saihung gözlerini kapadı ve soğuk hava öksürmesine yol açtı. Suyun hiç bitmeyen fısıltı gibi sesi ve yukarıda yarasaların hışırtılı kanat sesleri de onun kendini rahat hissetmesine engel oluyordu. Acı çekeceğini biliyordu, fakat ne zaman o günkü olayları hatırlasa, gülmeye başlıyordu. İşlediği suçun yol açtığı sonuçlardan çok hoşnut olduğu için kolay kolay pişman olacağa benzemiyordu.

Yükseklerdeki birkaç sivri uç, havuzun solgun ışığında birkaç minik noktacık gönderdi. Saihung, sadece dimdik sarkan taş oluşumları ile gökkuşağı gibi renklere sahip bu grotesk karnabahar şekilli mineral depolarının yansımalarını görebiliyordu. Siyah renkli sıvı yavaş ve derinden hareket etti.

İçine bir mutsuzluk dalgası yayıldı. Anılarından kaçış yoktu. Suya bakarken, ailesinin mülkü olan çam ağacı ormanındaki. içinde balıkların parıldayarak yüzdüğü havuzları hatırladı. Küçük bir çocukken yüzmeyi nasıl öğrendiğini anımsadı. Üçüncü Amca. ona iki tane büyük su kabağı bağlamıştı, böylece su onu batırmak yerine yüzdürmüştü. Bu deneyim, onun çocukluğundaki en mutlu anılarından biriydi.

Acı dolu anılar gelmeye devam ediyordu. Yedi yaşındayken, ev ödevlerine yardımcı olsun diye gönderildiği köy okulunda her gün dayak yiyordu. Karşı koymak için dövüşüyordu fakat kendine eziyet eden çocukların sihirli gibi görünen saldırılarına hiçbir şey yapamıyordu. Bu durumdan utandığı için de kimseye söyleyemiyordu ve bir gün yüzerlerken Üçüncü Amca bazı morluklar görene dek çektiği acıya kahramanca dayanmıştı.

"Onlarla dövüşüyorum, fakat elleri ve ayaklarıyla öyle garip şeyler yapıyorlar ki hep kaybediyorum," diyerek ağlamaya başladı.

Üçüncü Amca. "Seni aptal çocuk," diyerek onu haşladı. "Onlar savaş sanatları kullanıyor."

"O da ne?" diye sordu ve ancak ondan sonra sadece kendini koruyacak teknikler değil aynı zamanda önemli bir gerçeği de öğrenmişti: Ailesi, soyu Qing Hanedanlıgı'nı oluşturan Mançu'lardan ve savaş tanrısı Guan

Gonga dayanan savaşçı bir sınıfa mensuptu. O zamana dek bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Tüm teknik uygulamalar ve tüm silah teknikleri, klandaki çocuklardan bile saklanıyordu.

Geçmişte, tapınaklar tarafından korunan yanıtlar olduğunu düşündü. Eski zamanların bilgeliği onun için, sadece arkeolojinin alanına giren bir şey değildi. Bu bilgelikte ihtişam, ilham ve paha biçilmez bir hazine vardı. Saihung, antik dönemlerde bir rahatlık, bir denge ve sağlamlık, bir yaşamı sürdürme havası hissediyordu. Göğe böylesine yakın yüksek tepelerde kurulmuş bu yıpranmış binalarda, ta ruhunda çınlayan bir yankı duyuyordu. Eski uygarlıkların geçmişte kalmış ihtişamları hayal edebiliyor, ölümlü nesnelerin yok oluşu hakkında düşüncelere dalıyor ve ruhsal çabanın ebediliğini zihninde tartıyordu. Taoculuk, ölümsüzlükten söz etmekteydi ve o da bunu incelemeye sadece uzun yaşamayı başarmak için değil, daha çok onun içindeki çekişme, zayıflama ve geçicilikle ilgili düşünceleri aşacak ölümsüz şiirleri bulmak için girişmişti.

Fakat şu anda, mağarada cezasını çekiyordu. Hatalarının nasıl onu sadece buraya getirdiğini değil aynı zamanda hedeflediği amaçlarla arasına girdiğini de görüyordu.

Saihungun bu zamanı oruç ve meditasyon yaparak değerlendirme yönündeki ilk denemelerini, sonuca ulaşamadan yarıda kaldı. Kendini kandırmayı bıraktı. Üşüyordu ve açtı, düşünceleri bulanmıştı. Zamanının çoğunu uyuyarak ya da sadece bilincini kaybederek geçirdi. Sert kayanın üzerinde uyumanın olanaksız olduğunu görmek ve yanağının tozla kaplandığını fark ettiğinde bunu pek az umursadığını anlamak onu garip

bir şekilde meraklandırmıştı.

Kırkdokuz gün sonra, farkındalıgı duygusuz bir uyuşukluğa yenik düştüğü sırada, ahşap bir iskelenin, küçük dünyasının sınırına doğu kaydığını gördü. İskele, önüne küçük bir toz ve kir kümesi katarak hiç de hoş olmayan bir gıcırtı çıkardı. Bakmaya çalıştı ama her iki gözünü de tek bir noktada yoğunlaştırması zor oluyordu. Ateşten çıkan kıvılcımlar gördü, adım sesleri duydu ve kollarında mengene gibi bir el hissetti. Parmaklar canını acıtacak denli sıkıyorlardı, bir zamanlar gururla kasılan kaslar şimdi gevşekçe boyun eğiyorlardı.

Öksürdü, fakat kurumuş boğazından hiçbir şey çıkmadı. Duman kokusu onu daha da fena öksürttü. Esnek kalası görmediğini fark etti. Altındaki mürekkep rengindeki akarsu, gece vakti gökyüzünün dökme madenden yapılmış hali gibiydi. Yansıyan meşaleler, atık gaz nehirlerinde çözünen ve alevi tükenen, sönmekte olan güneşler gibiydiler. Sönmekte olan bu yıldızlardan inlemeler ve feryatlar duydu, fakat bilinci yerine gelmeye başladıkça bunun çıtırdayan ağaç olduğunu anladı. Sendeliyordu. Kasları, hareketlerinde denge sağlamak için verdiği emirlere uymuyorlardı. Adrenalin bezleri uzun süre önce kurumuştu.

Saihung, sonunda iki rahip yamağının yüzünü tanıdı ve hafifçe gülümsemeyi başardı.

Saihung dışarı çıkan tünelde tökezleyerek ilerlemeye çalışırken, iki rahip yamağı ona kollarından nazikçe destek oldular. Gün batıyordu ve hava serindi, fakat bu serin esinti bile Saihung'a yer altının havasından daha sıcak gelmişti. Konuşmak için ağzını açtı ama çeneleri sadece kocaman fakat gülünç bazı harekeler yapabildi.

İki rahip yamağı ise ona fısıldayarak sessiz olmasını söylediler. İyileşene dek ona bakmak için onu kendi odalarına götüreceklerdi.

Kirli saçları kurumuş kökler gibi sarkıyorlardı; yüzü kirden grileşmişti. Sakalı ise birbirine karışmış siyah sicimlere dönüşerek uzamıştı. Sanki yer altında yaşayan trolleri andırıyordu. Bir yaratık, sefil bir halde, tükenmiş, çökmüş bir hayvana benziyordu. Dik kafalı, asi ve gururlu Saihung, bu iftiraya yol açan kaba şakası için çok az üzgün olduğunu düşünüyordu.

Huashan'ın görkemli güzelliğini, göklere uzanan tepeleri, gökyüzünün mükemmel mavisini tekrar gördü. Huashan'ın devasa bir üç ayağı andıran şeklinden esinlenilerek anlatılan efsanelere göre, bu dağlar, göğü ya da cenneti örten kemerin desteğiydiler. Saihung, dağların temiz havasını içine çekip kendisine verilen acı fakat canlandırıcı ilacı tattığında, doğanın muhteşemliğinin normal hayatına dönüşünü hızlandıracağını anlamıştı.

yirmi bir:

İki Kelebek

C AİHUNG, ARTIK ESKİ hayatına dönmüştü ama halen ^ sabah dualarını son derece sıkıcı bulmaya devam ediyordu. Ustası konuştuğunda, onun söylediklerini canlı ve son derece ilgi uyandırıcı buluyordu. Buna karşın, tüm o mırıldanmaların insanı canından bezdirdiğini düşünüyordu. Bu kutsal sözler yüzlerce yıldır söyleniyorlardı ve bilgeler tarafından, dua edenleri ilahi yükseklikler yöneltecek anlaşılması güç kalıplar halinde düzenlenmişlerdi. Fakat Saihung için bunlar sadece kahvaltıyla arasındaki bir engeldiler.

Bir başka çan sesiyle birlikte manastırın yemekhanesine girdiğinde saygısını ancak koruyabildi». Tam bir sessizlik vardı. Sadece konuşmak değil, bir başkasına göz atmak bile baş gözetmenin sopasının güçlü bir darbesiyle cezalandırılıyordu. Saihung ve diğer rahip arkadaşları dua etme pozisyonunda dururken baş rahip bir kaseyi doldurdu ve Taocu bir ermişe adanmış sunağa sundu. Sunağın her iki yanında, kalın keresteden yapılmış iki uzun masa bulunuyordu.

Saihung, büyük tahta tekneden kasesine pirinç lapası doldurdu ve oturdu. Her iki rahip için bir tabak laha-

na. şalgam ve salatalık turşusu konmuştu, Saihung titizlikle sadece kendi yarısını yedi. İkinci bir kase almak için tekrar teknenin başına geldi - bu alınmasına izin verilen en fazla miktardı - ve sonra kaynar suyla kasesini yıkadı. Kendi kendine "Bugünün bir festival günü olmaması ne kadar da kötü," diye söylendi. O zaman en azından bir parça kızarmış buğday ekmeği de alabilirdi.

Kahvaltıdan sonra Saihung yıkanmaya gitti. Açık havada bulunan yıkanma bölümünde, diplerinde atık suyu akıtmak için bir delik bulunan kocaman seramik tekneler bulunuyordu. Bu teknelerin üzerine bakır borulara bağlanmış iki uzun bambu tutturulmuştu. Soldaki boru,

suyu doğrudan bir artezyen kuyusundan getirmekteydi, sağdaki ise sıcak su taşıyordu. Dağdaki her şey el emeği ile yapılmıştı. İki genç rahip, bir ateşin üzerindeki kazanda suyu kaynatıp sonra da bir boruya döküyorlardı. Saihung soyundu ve yıkanma teknesinin içine girdi. Teknenin dibi soğuktu ve hava da serindi. Çabucak üzerine su döktü ve sandal ağacından sabunla kendini ovmaya başladı. Memnuniyetle kaslarının hâlâ sert ve şekilli olduğunu fark etti. Felsefe yararlı bir şeydi fakat fiziksel cesaret de elle tutulacak kadar gerçek olmalıydı.

Sıcak su çok sıcaktı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu, sabahın serin havasında soğuk su mu ya da bunun tam tersi bir işkence yapan sıcak su mu? Saihung tekneden çıktı, kurulandı, giyindi ve iki çocuğa teşekkür etti. Bu sabahki programında kutsal metinler değil, Bezgin Turna Kuşu Taocu ile yapacağı sopa ve kılıç dersi vardı. Sadece bu derste dostunu görmeyi de umuyordu.

Büyük Usta'nın on üç öğrencisi vardı, Saihung ise en gençleriydi. Onun bir büyüğünün ismi "Kelebek"ti ve

yirmili yaşlarının sonundaydı. Diğer öğrenciler ise Saihung'dan çok daha yaşlıydılar. Hepsi de rahip olmuş hatta Saihung bir öğrenci olarak kabul edilmeden önce birer yetişkin olmuşlardı. Bu adamlar çocukken ona çok az ilgi göstermişler, sadece Büyük Usta'nın öğrenci grubunun bir parçası olduğu için onu kabullenmişlerdi. Sadece Kelebek, Saihung'dan yedi yaş daha büyüktü bu nedenle de büyüdükleri yıllar içinde aralarında bir dostluğun oluşması çok doğaldı. Büyük Usta, Saihung için bir baba, Kelebek ise bir ağabey gibiydi.

Kelebek, Saihıng'un evinde asla sahip olamadığı kardeşiydi. Sıcak, vermeyi seven, ilgili bir insandı. Saihung'un öz kardeşleri ve ağabeyleri ise, anne babasının yüksek talepleri ve hırsları sonucu rekabete düşkün kişiler olmuşlardı. Her kardeş birbirinden ayrılmış ve son derece başarılı kişiler olmaları için farklı öğretmenler tarafından yetiştirilmişlerdi. Saihung kardeşçe sevgi gibi bir şey görmemişti, sadece eleştiri ve sert kıyaslamalarla karşılaşmıştı. Eve gittiğinde kendini hep kısa, çirkin ve aptal hissediyordu. Ağabeyleri ise büyük bilginler, parlak askerler, zengin tüccarlar olmuşlardı. Ama Saihung sadece bir rahipti ve ailesine ve klanına asla prestij ve ün getiremeyecekti. Ancak Büyük Usta ve onun on üç öğrencisiyle, kendisini bir birey olarak kabul eden bir aileyle tanışmıştı. Ve Kelebek sayesinde, onu gözeten bir ağabeye kavuşmuştu.

Tamamen bir rastlantı eseri olarak Saihung'un Taocu ismi de Kelebek ti. Büyük Usta, bu ismi üç nedenden dolayı Saihung'a vermişti. Öncelikle güzellik Saihung'u büyülüyordu. Sanat eserlerine, doğal güzelliklere ve egzotik çiçeklere karşı büyük bir ilgisi vardı. İkincisi, Saihung çok çabuk sıkılıyordu. Bir konudan diğerine, bir

sevdadan diğerine gidiyor, bazen de içine kapanıyordu. Son olarak da kelebekler de Saihung'u seviyor gibi görünüyorlardı. Sık sık onun çevresinde dönüyorlar, hatta üzerine konuyorlardı. Bu nedenle Saihung'a Kelebek Taocu denmişti. Tıpkı bir çiçekten diğerine uçuşan bu böcek gibi o da güzel olana doğru çekiliyordu, fakat asla hayatın tek bir aşamasında uzun süre kalmıyordu. Böylece Huashan iki Kelebeğe sahip olmuştu; güzelliği sevdiği için Saihung ve çok yakışıklı olduğu için de Kelebek.

Büyük Kelebek, genç bir erkeğin sahip olmayı dile-

digi her şeye sahip gibiydi. Akıllı, esprili, düşüncelerini rahatça ifade edebilen biriydi, en bilgili alimden saygıdeğer devlet bakanlarına dek herkesle sohbete girebilirdi. Doğaçlama şiir söylenen yarışmalara katılabilirdi ve bu onun edebiyat, tarih ve felsefeye olan hakimiyetinin sadece bir belirtisiydi. Müzikteki becerisi herkes tarafından biliniyordu, dünya zevkleriyle pek ilgileri olmadığı düşünülen kır saçlı yaşlı rahipler bile, Kelebek lavta çaldığında gülümserlerdi.

Yıllar boyunca savaş sanatları çalışmak bedenine mükemmel bir yapı kazandırmıştı. Yumuşak bir ten rengi olan yüzünde atletik bir disiplin vardı ve gözleri her zaman tetikteydi. Genellikle herkesi sıcak bir gülümsemeyle karşılardı. İnsanlar sokakta ona hayranlıkla bakarlardı; yaşlılar onun iyi huylu olduğunu ve iyi öğütleri tutmaya hazır olduğunu düşünürlerdi. Huashan'ın gençleri ise onu gözlerinde daha da fazla yüceltmişlerdi, çünkü o bir rahip olmamıştı, Büyük Usta tarafından evlat edinilen bir yetimdi, bu nedenle de hem tapınağın hem de dış dünyadaki yaşamın ona sunduklarının en iyisine sahipti.

Saihung küçük avluya geldıftımlr I • I. IH I İn ••*>•• • yedi öğrenciyle orada olduğunu >*« • ı *111 I lıılıdr ııtpri ı sınıf arkadaşlarından bir kaçına ha/ı lıaıekı ıeiı yordu. Çabuk öğrenirdi ve arkadaşlarına yanlım etine konusunda da bencillik etmezdi.

Shaanxi Eyaleti'nden Krizantem isimli ince u/un bil genç, "Bu tekniği hiç öğrenemeyeceğim." dıyeıek ►, *yc* çirdi.

"Ben de öyle," dedi ağır bir Shandong aksanıyla ko nuşan bir başkası. "Öğrenmiştim fakat Usta. hareketler den bazılarını değiştirdi. Belki de unutmuştur."

"Evet, evet," diye katıldı ilki. "Bezgin Turna Kuşu •" Taocu yaşlanıyor. Belki de bunamaya başlamıştır."

Kelebek güldü. "Bezgin Turna Kuşu Taocu. gençliğimizin zirvesinde olan üçümüzden de daha canlı. Zamanında şiir yarışmalarını kazanmış ve İmparatorluk sınavlarında başarılı olmuş."

"Evet. evet tüm bunları biliyoruz." dedi Krizantem. "Fakat yine de teknikleri anımsayamıyor. Eğer karıştırmasaydı bu seti bitirmiş olurduk."

"Anımsamak mı? Bitirmek mi? Siz ikinizin klasik bir alt yapısı yok!" diye bağırdı Kelebek.

Shandong'lu öğrenci, "Klasik mi? Bu zamanda mı?" sert bir yanıt verdi. "Kendine gel ağabey, 1941 yılında-

y, z!"

Kelebek sabırla, "Şu eski deyişi duydun mu?" diye sordu. " 'Bilgi okyanusunda yelken açan kişi kıyıya ulaşamaz.' Usta pek çok farklı çeşitlemeyi hatırlıyor. Aslında yaptığı, sizi değişik gelişim aşamalarından geçirmek. Bir tekniği kavradığınızda, onu daha da geliştiriyor ve

daha karışık hale getiriyor. Hareket seti aynı kalıyor fakat hareketler daha derin bir inceliğe kavuşuyor. Böylece, yaptığın form sürekli yenileniyor ve sen ilgini kaybetmiyorsun. Sonradan ne geleceğini asla tam olarak bilemediğin için de meraklanıyor ve sıkılmıyorsun.

"Her tür etkinlikte çeşitlilik olmalıdır. Dans, drama, müzik, resim ve tabii ki egzersiz ana temalara bağlı kalmalıdır fakat yine bireyselliği ve zamanın düşüncelerini ifade etmelidir. Usta, sizin kavrayışınıza göre bazı değişiklikler yapıyor. Siz ilerlemeye hazır olana dek bekliyor. Çeşitlemelerden birinin eskidiğini görüyor ve sizi daha ileri götürecek küçük bir değişiklik yapıyor."

"Şişşt," diye araya girdi bir başka öğrenci. "Usta geliyor!"

Öğrenciler aceleyle sıraya girdiler. Bu sırada Saihung iki genç öğrenciye baktı ve Kelebeğin konuşmasının onlara şevk verdiğini gördü. Fakat ustaya baktığında kalbi neredeyse duracaktı. Ustanın sinirli bir anında olduğunu görebiliyordu.

Altmış yaşlarındaki Bezgin Turna Kuşu Taocu'nun ince. kuru saçları beyazlamaya başlamıştı ve geleneksel tepe perçemiyle bağlanmıştı. Teni koyu bakır rengindeydi. Bu koyuluk, gri bıyığının daha da göze çarpmasına neden oluyordu. Ağzı küçüktü fakat yine de kırık dişleri görülebiliyordu.

İnce. kartal gibi bir burun, iki Çin fırça darbesi gibi görünen kısık gözlerini ayırmaktaydı. Göz kenarları, keskin, dar, aşağı dönük noktalar şeklindeydi. Gözlerinin altında torbalar olmasa bile, hem gün ışığı hem de geceleri bir yağ kandilinin ışığında kitap okurken gözlerini kısarak bakmasından dolayı bazı çizgiler oluşmuş-

tu.

Ustanın adı, görünüşünden esinlenilerek konmuştu. Tıpkı bir sopa gibi ince uzundu, sırtı hafifçe yuvarlaktı, göğsü neredeyse içe çökükmüş gibi boştu. Boynu, dikkati çekecek şekilde normalden daha uzundu. Aslında bir bostan korkuluğunu andırıyordu. Fakat bir keresinde Usta, Saihung'dan. belirli bir kas hareketini görebilmesi için bedenine dokunmasını istemişti. Bedeni sert ve sıkıydı. Eti sıkıştırıp da kemiğe ulaşmak mümkün degildi.

Bezgin Turna Kuşu Taocu, genellikle ellerini arkasında kavuştururdu. Gri cüppesinin uzun kol yenleri bedeninin yanlarına dek inerdi ve bazen, sanki kolları yokmuş da yalnızca ince uzun bacakların üzerine tutturulmuş bir baş ve bedenden oluşmuş sessizce duran turna kuşu gibi görünürdü.

Usta, her öğrenciye süzerek, sınıfın önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı.

Sınıf hep bir ağızdan, "Günaydın Usta," dedi.

"Hah! Bana Usta demeyin! Sizin disiplininiz yok, konuşup dedikodu yapıyorsunuz bir de. Sesinizi ta yukarıdan duyuyordum."

Öğrenciler hiçbir şey söylemedi. Konuşmak yasaktı.

Kelebek, "Usta," diyerek araya girdi. "Benim hatam-

' i ; 0 . '

Fırça darbesi gibi gözler, oniks küreler içinde birden parıldadılar. Eli hızla hareket etti. Dayanıklı biri olmasına karşın, Kelebek'in yanağı kıpkırmızı olmuştu.

Bezgin Turna Kuşu Taocu, "Konuşmaya nasıl cüret

edersin?" diye sordu.

Kelebek eğilerek, "Özür dilerim Sayın Ustam, bu değersiz kişi bir hata yaptı."

"En büyükleri sensin. Sorumlu da sensin."

"Evet. Onları konuşmaya ben zorladım. Suçlanması gereken sadece benim. Lütfen beni cezalandırın."

Bunun üzerine Usta yumuşadı.

Saihung, hayranlıkla arkadaşını izliyordu. "Suçu üzerine aldı. fakat yaşlı adamın onu gerçekten cezalandıramayacak kadar çok sevdiğini biliyor. Tam bir şeytan!"

"Pekala," diye emir verdi Bezgin Turna Kuşu Taocu. "Hazır... başlayın!"

Sınıf, hep birlikte ve uyum içinde bir sopa dövüşü formunu yapmaya başladı.

Sınıf bu formu yapmayı bitirdiğinde, Bezgin Turna Kuşu Taocu başını salladı. Ne bir övgü ne de bir yergi sözü çıkmıştı. Öğrencilerin ne aşamaya kadar başarılı olduklarını gözlemlemişti ve ders bu noktadan başlayacaktı.

Eline bir sopa alarak, "Bu tekniğin doğru uygulanışı böyledir." dedi. "Bu sopa, yumruğun içinde sıkıca tutulmamalı, bunun yerine avuç içleri ve parmaklarla yönlendirilmelidir. Sopayı, yukarıdan aşağı doğru vurduğunuzda, öndeki avcun bastırmasına dikkat etmelisiniz.

Saihung'u işaret ederek. "Küçük Kelebek öne çık. Bana, bu formun bu bölümünü göster."

Saihung. hareketleri, tüm gücünü ve becerisini kullanarak uyguladı. Kendine güveniyordu, çünkü şehirlerde yapılan dövüş turnuvalarını kazanmıştı. Dövüş formu,

şimşek gıhı İMI lıı/l.ı yapılan bir seri, duruş vc dövüş harekeileriıulen oluşuyordu. İler biri de bu stilin kendine özgü tekniklerinin en seçmeleriydi. Saihung. gururla hareketlerini tamamladı.

Usta iç geçirerek. "Fena değil." dedi. "Ama bundan daha iyisi olamaz mıydı?"

Bezgin Turna Kuşu Taocu, bir sıçrayışta avlunun ortasına geçti. O eksantrik duruşu, hareketli yürüyüşü ve ince çelimsiz hali gitmişti. Kasları, birer birer gerilip çatırdıyordu; uzuvları gözle görülür bir canlılıkla hareket etmeye başlamıştı. Sopa, öfkeyle havada ıslık çalıyor ve onu yönlendiren acı kuvvetten dolayı esniyordu.

Usta durduğunda, hiçbir soluklanma işareti yoktu. Bezgin Turna Kuşu Taocu, onun sanki şemsiyesini çeviren yaşlı bir adamdan başka bir şey değilmiş gibi görünmesine neden olan o her zamanki duruşuna geçmişti. Az önce ortaya çıkan o vahşi güçten eser yoktu.

"Pozisyonun al." dedi Saihung'a. Saihung alçak bir duruşa geçerken ustanın ona yaklaştığını fark etti. Bu. ürkütücü bir duyguydu. Hareketten harekete geçiyordu fakat Bezgin Turna Kuşu Taocu'nun nazik dokunuşları, dürtüş ve itişlerle kollarını yönlendirmesiyle, Saihung kendi isteğiyle hareket etmediğini hissetti. Ustanın kendi yaşam gücü onun içine girmişti.

"Böyle daha iyi değil mi?" diye sordu usta. Saihung, bu ince düzeltmelerin ve içinde bir şey olduğuna dair o garip duygunun performansını ve anlayışını değiştirdiğini kabul etmek zorundaydı.

Saihung. sopaya karşı yeni tutuma sahip olduğunu fark etti. Sopanın pürüzsüz yüzeyini avuç içinde parmaklarında hissetti, sopayı farklı yönlere çevirirken na-

sil döndüğünü ve uyguladığı baskıdaki değişikliği fark etti. Sopa sertti ve onun kavrayışına boyun eğmiyordu, fakat esnekti. Kendisi aracılığıyla ortaya çıkan güçten dolayı neredeyse gözle görülmez bir şekilde titriyordu, Saihung'un gücüne tepki veriyordu. Kısmen Saihung'un emirlerine itaat etmesi kısmen de onun ağırlığına direnmesi sonucu ortaya çıkan bir diyalog, Saihung'a kendi bedeni hakkında ek bir farkındalık kazandırmıştı. Kendi dışında olan bu ağır sopayı hareket ettirmek dikkatini kendi içine döndürmesine yol açmıştı. Saihung, kol ve omuz kaslarının esneyip kasıldığını, göğsünün zorlandığını, sırtının işe katıldığını hissetti. Akciğerlerinin hızlı, körük gibi soluma ritmini ve bu hareket setinin gereklerini yerine getirmek için nasıl hızlanarak çalıştıklarını fark etti. Tüm bunlar, daha önceki bilgilerinden değişik şeylerdi. Buna Bezgin Turna Kuşu Taocu'nun dokunuşunun yol açıp açmadığını merak etti. Bilginin doğrudan aktarımı diye bir şey olduğundan söz edildiğini duymuştu, belki de bu böyle bir şeydi. Fakat bu tür düşünceler kısa sürdü, çünkü tüm dikkatini hareket setini bitirmeye ve kendini bu yeni keşfettiği farkındalığa bırakmaya vermişti.

Bir saat boyunca, tekrar tekrar yaparak, gözden geçirerek ve hareketleri iyice özümseyerek çalıştılar. Bezgin Turna Kuşu Taocu, öğrencileri yakından izledi, düzeltmeler yapıp, herkese ayrı ayrı bilgi verdi. Sonunda öğrencilerinin yorulduğunu fark ettiğinde ise, neşeyle, "Bugün size biraz felsefe öğretmek istiyorum," dedi. "Bu garip değil mi? Sizler gibi yüksek bir amacı amaç edinmiş bir grup kutsal adamın bile daha fazla felsefeye gereksinimi olabiliyor."

Bu bir şakaydı, fakat derste yüksek sesle gülmek ya-

sak olduğu için, sadece cesaret edebilen birkaç kişi gülümsedi.

"İzninizle sopa ve kılıç hakkında birkaç şey daha söylemek istiyorum," diye devam etti.

"Sopanın içsel esasını anlamanıza yardımcı olmak için hayal gücünüzü kullanmanızı istiyorum." Usta durdu. "Sopayı şemsiyeye benzetebiliriz."

Saihung şaşırmıştı. Bir sopa nasıl oluyor da şemsiyeye benzeyebiliyordu ki?

"Biraz hayal gücünüzü kullanın," diye ısrar etti usta, onlarda bir gizem uyandırmaktan hoşlanmıştı. Kelebek bile, diğerlerinden daha fazla deneyimi olmasına karşın daha önce hiç böyle bir kıyaslama duymamıştı. Bezgin Turna Kuşu Taocu, giz perdesini kaldırdı.

"Sopanın doğru bir şekilde kullanılması için. sık sık bedenle bir açı yapacak şekilde tutulması gerekir. Kullanan kişi onu ileri doğru uzatır. Belli bir menzili vardır. Beden, tıpkı şemsiyenin dönen gövdesi gibidir, sopa ise açılan tellerin hareketini ve uzanmalarını simgeler. Bazen gölge yapan bu kısım açılır bazen de kapatılır: bazen sopa bedene yakın tın ulur bazen de dışa doğru bir dürtüş yapılır. Fakat tıpkı şemsiyede olduğu gibi, harekete elin uyguladığı manivela kuvveti neden olur. Gövde ve gölgeliği oluşturan tel kaburgalar ayrı parçalardır. Her zaman birbirlerinin tersine açılarda hareket ederler. İşte sopa kullanmanın ilkesi de budur.

"Şimdi kılıca geçebiliriz. Bunun için de hayal gücünü kullanabiliriz. Kılıcı bir ejderhaya benzetmek doğru olacaktır. Özellikleri, gerçekte sopanınkilere terstir. Sopa, her zaman bedenden ayrı bir unsur olmasına karşın, kılıç, kendisini kullanan ile tam bir birlik içinde olmalıdır.

Burada kişi ile silah arasında bir ayrılık yoktur. Birdirler. Beraberce bükülürler, dönerler, sallanırlar, sıçrarlar ve tıpkı göklerden gelen bir ejderha gibi uçarlar. Şimdi kılıcınızı alın ama onlara sopaya davrandığınız gibi davranmayın. Siz ve kılıcınız tek bir varlıksınız. Uzuvlarınız bu varlığın birer parçası. Tüm konsantrasyonunuzu kılıcın tam ucunda toplayın. Bırakın o keskin metal parlasın! İşte yolunu arayan ejderha! Başlayın!"

Ustanın da vurguladığı gibi, kılıç nadiren tam olarak uzatılırdı ve menzili de sopadan kesinlikle daha kısaydı. Hareketler çoğunlukla kılıç hızla döndürüp çevrilerek, keskin kısmı bedene yakın tutularak yapılıyordu. Dö-

vüşte olduğu gibi. darbeler kısa mesafeden uygulanıyordu, kılıcın ucunu köşeli kesici vuruşlar yaparken yönlendirmek için beden ve bacaklar sık sık döndürülüyordu. Kılıç ileri doğru uzatıldığında, doğrudan geri çekmek yerine daha çok. farklı bir açı boyunca döndürülerek keserek geri çekiliyordu. Bu hareket setinde, yılanın hareketlerini andıran bir canlılık vardı.

Bu özel kılıç stilinde pek az hareket çift elle yapılıyordu ve serbest kalan el de asla kendi haline bırakılıp sallanmıyordu. Onun da yapacağı belirli hareketler vardı, işaret ve orta parmak düz. yüzük ve serçe parmakları da kıvrılmış baş parmağın altında tutularak yapılan özel bir el hareketini korumak zorundaydı. Bu hareket sadece bedenin her iki yanında da simetrinin sağlanması amacıyla kılıcı taklit etmek için yapılmıyordu; tılsımlı bir koruyucu olduğu düşünülüyordu. liski çağlardaki kılıç ustaları, keskin yüzünün bedenin ya da başın üzerinden her geçişinde, kılıcın gizemli gücünün ruhu yaraladığına inanırlardı. Bu el hareketi de kılıcı kullanan kişiyi zarar görmekten korurdu.

Kılıç, hayatın ayrılmaz bir parçasıydı. İmparatorlar vc subaylar, üzerine mücevherler kakılmış güzel kılıçla ra sahiptiler. Soylular, pala ve balta gibi daha kaba silahlar yerine kılıçlarla dövüşürlerdi. Şair Li Po bile büyük bir kılıç ustasıydı. Kılıçların kendilerine özgü kişi likleri. doğa üstü güçleri ve hatta kendi kaderleri olduğuna inanılırdı. Şeftali ağacından yapılmış bir kılıcın büyülü olduğuna inanılırdı ve Taocular bunu büyü yapmada kullanırlardı.

Saihung kılıç setini yapmaya girişti. Kendini iyi hissediyordu. Sadece yoluna çıkanları ezip geçen biri gibi görünmüyordu. Kılıcın doğasında zarafet ve duyarlılık vardı. Ayrıca değişik kas gruplarının da çalıştığını hissediyordu, ama bunlar uzun olanlar ya da sopa kullanırken çalışması gereken büyük kas gruplarının değildi: kılıç, kol ve bedenin derinliklerindeki düzinelerce küçük kasın kullanılmasını gerektirmekteydi. Bedendeki koordinasyonun iyi olması gerekiyordu. Sopa kullanmak sanki bir duvarı boyamak gibiydi. Kılıç kullanmak ise, anlaşılması güç ve muhteşem bir kaligrafiyle deneme yazmak gibiydi.

Saihung. kılıcın kendi içinde kök saldığını hissetti, nefesi sanki kılıcın ucuna dek ulaşmıştı. Kendini hareket setinin hızına ve momentine bıraktı. Ayakları kendiliğinde hareket ediyordu, bir sanatın icrası ya da bir sporun yapılması sırasında nadiren hissedilen o anlardan birini yaşıyordu; hareketler, hiç çaba harcamadan kendiliğinden akmaktaydılar.

Bezgin Turna Kuşu Taocu. Saihung'un performansını fark etmişti, fakat hiçbir şey söylemedi. Övgü, egonun şişmesine yarardı. Sadece "Fena değil." dedi ve hareketleri tekrar tekrar gözden geçirerek sınıfı eğitmeye

devam etti.

İki saat sonra Bezgin Turna Kuşu Taocu, dersi bitirdi ve öğrencilerin dinlenmelerine izin verdi. Fakat çalışma burada sona ermemişti. Hepsi birlikte dağlarda yürüyüşe çıkmışlardı.

Taocuların her etkinlik için tam bir gerekçeleri vardır ve dağlarda yürüyüş de buna bir istisna oluşturmuyordu. Bu yürüyüş, dayanıklılığı ve hastalıklara karşı direnci artırması bakımından fiziksel bir yararı vardı. Dolaşım ve solunum sisteminin uyarılması ile bacakların güçlendirilmesi göz ardı edilemeyecek yararlardı fakat bunların yanında dinsel bazı amaçlar da güdülüyordu. Bu hızlı yürüyüş sırasında, ne çiçek ne de böcek toplamaya izin vardı. Tam bir sessizlik içinde yürürken, öğrencilerin içinden geçtikleri doğa parçasının güzelliğini ve anlamını takdir edip kavramaları istenirdi. Doğa ve Tao tamamen aynı değildi, fakat doğa. Tao*nun bir parçasıydı. Bu nedenle, algılama gücünü kcskinleştiren ve doğanın kendi içsel işleyiş mekanizmalarını anlayabilen bir öğrenci Tao hakkındaki farkındalığını da geliştirebilirdi.

Yürümeye başladıklarında, Saihung duyguyla dolmuştu. Uzun adımlarla yürürken hasırdan yapılmış ayakkabılarının, toprak ve çakıldan oluşan yolda çıkardığı sesleri dinliyordu. Bacak kaslarının esnediğini, üst bacaklarındaki uzun kasların kasılıp gevşediğini, yere sağlamca her basışında dizlerinin arkasındaki kirişlerin hareket ettiğini hissediyordu. Yol, yokuş yukarı çıkmaya başlamıştı ve bacaklarının bedenini ileri doğru taşırken, kaslarının birbirleriyle uyumlu olarak ve nasıl sırayla çalıştıklarını fark etti. Yürümek ve görmek için daha da sabırsızlanarak hızını artırdı.

Yol boyunca bir sarmaşık ağı her yanı sarmıştı; çimenler, asmalar, genç. diri yeşil civan perçemleri sık çalılık ve ağaçlıklarının üzerinde yükselmekteydiler. Güneş ışığı altında akkorlar gibi parıldayan küçük kırmızı sinekler ve tatarcıklar, vızıldayarak ve spiraller çizerek yol alıyorlardı. Saihung. derin bir nefes aldı. Huashan'da özellikle ilkbahar zamanı seyrek olarak sıcak olsa da, hafif bir meltem, bu günün sıcak geçmesini sağlamıştı. Taze temiz havayı memnuniyetle içine çekti ve kırlardaki çimen kokusunu kokladı.

Bir sırtı tırmanırlarken, gölgeleri de uzamaya başlamıştı. Ağaçlar, gün ışığına gölge yapıyorlardı. Gözlerini kaldırıp, araziyi kaplayan ladin, köknar, çam ve geniş yapraklı ağaçlardan oluşan ormanlık alanın sınırına baktı. Bazıları haşmetli bir büyüklüğe erişmişlerdi. Kimilerinin de dalları kırılmış, fırtınalar gövdelerini ve dallarını zedelemiş, bir bahçıvanın çirkin bulacağı bir şekilde biçim almışlardı ama yine de bu manzara güzeldi; çünkü doğaldı.

Suyun sesi ona dek ulaştı. Yolun aşağısında, kayaların üzerinden akan bir çay vardı. Su, devrilmiş ağaçları ve kopmuş kayaları alt ettikçe, yüksek sesle ve neredeyse bir orkestra gibi düşme ve su sıçrama sesleri geliyordu. Kuşların sesleri, suyun sesi ile birlikte bir koro oluşturuyor, rüzgarla hareket eden ağaç dallarından çeşitli vurma sesleri geliyor, binlerce yapraktan belli ritimlerde çıkan sesler dev bir süpürgenin hışırtısını andırıyordu. Fonda ise. böcekler ve arılar yüksek sesli, hoş vızıltıları ile çeşitli sololar yapıyorlardı.

Islak toprağın çam ile karışan kokusu geçmişte yaptığı yürüyüşlerin anılarını canlandırmıştı. Saihung, dünyayı keşfetmenin, değişik bitkileri, böceklerin garip huy-

larını, fırtınaların yarattığı tahribatı öğrenmenin yarattığı heyecanı hatırladı. Ormanlarda yürümekten hiç bıkmazdı. Hayatında bir kez bile dağlardaki ormanların değiştiğini görmemişti. Sonsuz bir çeşitlilik vardı ama ormanlar her zaman mevsimsel döngülere uyarlardı.

Daha yükseğe tırmandılar. Yosun ve likenlerle kaplı alt kısımları ve çıplak, kumlu üst tarafları ile yüksek kayalıklar, araziye hakim olmaya başlamıştı. Ormanlık alanın önü kesilmişti. Bitki örtüsü kayalık ve kuru topraktan arazinin ortasında yetişemiyordu. Sadece büyük ağaçlar ve bitkiler kayalardaki çatlakları işgal edebilir, köklerini toprağın derinliklerine sokabilir ve daha zorlu ortamlarda yaşamlarını sürdürmek için büyüyebilirlerdi. Ağaç mantarları ve asalak sarmaşıklar gibi birkaç bitki türü burada yayılabilmişti fakat asıl bitki örtüsünü yüksek ağaçlar oluşturuyordu. Ağaçlar pagodalardan bile daha yüksektiler ve dallan büyük bir ihtişamla uzanıyordu. Fakat daha alçaktaki vadilerde olduğu gibi sık bir örtü oluşmamıştı. Gökyüzü, bu büyük, harikulade derecede soyut, ağaçların tıpkı birer yama gibi yayıldığı arazi üzerinde parıldıyordu. Her tarafa yoğun bir kobalt mavisi hakimdi. Bu renk o kadar canlıydı ki, ağaçlar değil de gökyüzü ön plana çıkmıştı.

Bu hızlı çıkışın ödülü, uzaklardaki dağların, başka hiçbir şeyle karşılaştırılamaz görüntüsü olmuştu. Grup. çıplak kayalık dağda daha da yükseğe tırmandıkça, daha önceden görülemeyen ufuk çizgisi giderek uzaklaşıyor, Saihung'un görüş alanı genişliyordu. Ayaklarının altında kalan bulutlar, koşturan hayvanlar gibi dörtnala gidiyorlardı. Solunda ardı ardına sıralanmış dağlar, o belirsiz mavilik içinde eriyip kaybolmaktaydılar. Önünde, bir şelalenin oluşturduğu beyaz çizgiyle birbirlerin-

den ayrılmış sık ormanlık dağ eteklerini görebiliyordu. Tarlaları, insanlığın uzaktan yama gibi görünen izlerini, sağda yüzlerce kilometre ötedeki birkaç kasabayı görüyordu. Zirvesine doğru yükseldikçe dağ, onu gülünç derecede cüceleştirmişti. doğa. aşağıda uzanan uygarlık izlerini tamamen anlamsız kılmıştı. Yüksekte olmak değişik bir duyguydu, her yeri gören bu yüksek noktada durmak, onda kelimelerle anlatılamayacak bir duygu uyandırıyordu. Toplumdan tam anlamıyla ayrı yaşıyordu, yine de göğe uzanan bu yerde toplumun izlerini görebiliyordu. Hatta arazi boyunca kıvrılarak akan kahverengi Sarı Nehir önemsiz bir akarsu gibi görünüyordu ve insanın yarattıkları bu muhteşem nehirden bile daha düşük düzeydeydi.

Çalışma alanlarına dönmeden önce bir mil kadar daha yürüdüler. Neredeyse öğlen olmuştu ve Saihung terleyip susamıştı. Kalçaları ve bacakları ağrıyordu; üzerine tatlı bir yorgunluk çökmüştü. Yaşlı bir çam ağacının gölgesine doğru yürüdü, ağaç kabukları, kozalaklar ve yumuşak otların arasında bir noktayı gözüne kestirdi ve oturdu. Bezgin Turna Kuşu Taocu konuşmaya başlamıştı, bunlar yürüyüşün başlangıcından beri söylenen ilk sözlerdi. Fakat Saihung ilgilenmiyordu, pantolonunun paçasından yukarı çıkan gelincik böceğini izliyordu.

"Kim özel bir bitki fark etti?" diye sordu usta.

Shaanxi'li genç. "Ben gördüm. Usta" dedi.

Saihung, güzel diye düşündü. Siz konferansınıza devam edin ben de dinleneyim. Arkasına yaslanıp güneşin tadını çıkarmak istedi. Yürüyüşün sonunda her zaman bir tartışma olurdu, Bezgin Turna Kuşu Taocu soruları

sorar ve onlardan yanıt beklerdi. Öğrencilerinin gözlemleyici kişiler olmasını isterdi. Shaanxi'li rahibin fiziksel gücü zayıftı fakat ateşli bir konuşmacıydı ve sınıf arkadaşları da onun ustasını tatmin etmesine izin verdiler.

"Küçük Kelebek!" Bu ani sesleniş o kadar kesindi ki, Saihung aniden düşünceleri içinde ne kadar uzun zamandır kaybolduğunu anladı.

"Evet Usta," diye yanıt verdi çabucak.

"Biz geçerken, portakal sarısı bir yaprak yere düştü. Bana ondan bahset."

Düşen bir yaprak mı? İlkbaharda mı? Saihung'un düşünceleri umutsuza geriye döndü. Ama hiçbir yaprak hatırlamıyordu. Duyduğu utanç yeterli cevap olmuştu.

Bezgin Turna Kuşu Taocu. başını sallayarak "fark etmedin mi?" diye sordu. "Sen ki bir dövüşçü olmakla bu kadar gurur duyarsın. Ya, o yaprak sana atılan bir ok olsaydı?"

Usta, durup onun bu konuda düşünmesine izin verdi. Saihung'un tek düşündüğü ise, bu kadar aptal bir konumda kalmaktan nefret ettiğiydi. Fakat kendine alçakgönüllülüğü ve farkındalıgı öğrenmek için orada olduğunu hatırlattı. Gururunun üzerine geçti ve ustasına baktı.

Usta. yumuşak ve nazik bir sesle, "Kişi bu tür şeyleri fark etmelidir," dedi. "Böyle bir şeyi fark ettiğinde bunun nedenini de merak eder. Yaprak kışı da geçirmiş miydi? Ağaç hasta mıydı? Suyu mu azdı? Bir şey onu yıktı mı? Yaprak yere düşerken onun o muhteşem rengini, kahverengi ve yeşil üzerinde altın rengi bir titrek

ve parlak ışığı bile fark etmek, yeterlidir. Onu tam anlamıyla fark etmek gerekmez.

"Doğada olmak için bu dağda yaşıyoruz. İnsanlığın yanlış eylemlerinden, sefil yaşamlarından, onların kendini beğenmişlikle *uygarlık* dedikleri zihinsel kirlilikten uzak duruyoruz. Kendimizi onların gürültüsünden, kokularından, açık saçık kahkahalarından ve kendilerine acıma dolu ağlamalarından yalıtıyoruz. Kendimizi arındırmak ve kutsal bir yaşama yönelmek için doğaya çekiliyoruz. Doğa ve doğadaki hayvanlar masumdur. Bir geyiğin cesedini ya da yıldırımın yıktığı bir ağacı gördüğümüzde doğanın sert ve acımasız olduğunu düşünebiliriz. Bu doğanın yolu ve doğanın mantığıdır. Doğada, insanın sahip olduğu hüsnükuruntular ve aptalca duygusallık yoktur. Bu saflık ve masumluk, tanrılarla, kutsal olanla, Tao'yla uyum içindedir. Doğanın yolu, Tao'nun yoludur. Eğer biz de Tao'yla uyum içinde olmak istiyorsak, kendimizi Tao ile bağlantılı bir yere koymamız gerekir.

"Fakat, eğer verdiği armağanı fark edemiyorsan, doğada yaşamanın bir anlamı kalmaz. Biz ne kadar göremesek de doğa mesajlarla doludur; ve bu mesajı gördüğümüzde de anlayamayız. Baktığınız her yerde, on bin tane kutsal mesaj vardır, fakat sende bunu görecek göz yok. Bu yaprak, senin için bir işaret, hatta tanrılardan bir mesaj bile olabilirdi. Fakat sen onu fark edemedin."

DERS SONA EKMİŞTİ, Saihung. öğle duası ve yemek için yamacı tırmanmaya başlamıştı. Kelebeğin de ona katılması onu memnun etti.

"Küçük Kardeş, yine birkaç günlüğüne ayrılacağım."

"Bu kadar çabuk mu, Büyük Kardeş? Bu sefer burada sadece bir ay kadar kaldın." Saihung biraz şaşırmıştı.

"Evet, fakat artık biraz sıkıldım. Ayrıca Pekin'de yapmam gereken bazı işlerim var."

"Ah, elbette, kız arkadaşın."

"Evet, evet," diyerek gülümsedi Kelebek. "Her ne kadar birden çok olsalar da bu kadın diğerlerinden daha özel."

"Sana gıpta ediyorum," dedi Saihung suratını asarak. "Macera peşinde tüm dünyayı dolaşıyorsun. Zenginliği ve güzelliği görüyorsun, insanlar seni beğenip saygı duyuyorlar. Hayatın dopdolu."

"Bu tür bir hayat sana göre değil, küçük kardeşim. Senin kaderin bir rahip olmak. Olması gereken bu. Herkes sana bunun için dolduğunu .söyleyecektir."

"Fakat böyle de' yaşanmaz ki. Üşüyorum ve açım. Her gün bir öncekinin aynı. Sutra okumak ve meditasyon yapmak sıkıcı, fiziksel çalışma ise çok ağır. Ayrıca, tüm çabalarıma karşın hiç beğenilmiyorum. Hiçbir şey öğretmenlerimi tatmin etmiyor. Nasıl öveceklerini bilmiyorlar."

"Kimse seni buna zorlamıyor."

"Bu doğru," dedi Saihung iç geçirerek. "On altı yaşımda tapınağa kabul edildim. Bir seçim yapmış olsam da, bazen normal hayatı düşünüyor ve doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Sen hiç kuşku duydun mu?"

"Evet, elbette duydum. Herkesin kendine özgü kuş-

kulan vardır. Ben de bu nedenle, hayatın anlamının peşinde böylesine amansızsa dolaşıyorum ya. Dış dünyada, bilge Taoculardan öğrenebildiğim kadarını öğrenebiliyor ve olabildiğince dolu bir biçimde yaşayabiliyorum."

"Sen şanslısın. Her iki dünyanın da en iyi yanlarına sahipsin. Dinlenmek, kendini aramak ya da yaralarını iyileştirmek istediğinde, tapınağa geri dönüyorsun. Fakat senin için uygun zaman geldiğinde, en güzel ipeklerini giyiyor, değerli mücevherlerini takıyor, pahalı atlara biniyor, ziyafetlere katılıyor, tüm gece boyunca kumar oynuyor ve kadınların aşkını tadıyorsun."

Kelebek, gülerek, "Aah, seni Kırmızı Midilli Hanı gibi yerlere götürmemem gerektiğini biliyordum," dedi. "Eğer Büyük Usta bunu bir öğrenirse, her ikimizi de cezalandırır."

"Bunu isteyen bendim."

"Belki de hiç razı olmamalıydım."

"Bu tür yerleri gördüğüm için memnunum," dedi Saihung. "Anlattığın tüm o heyecan verici hikâyelerden sonra başka hiçbir şey böyle doğrudan bir deneyimin yerine geçemezdi. Fakat bu dünyanın bana göre olmadığını anladım. İçki içmeyi, afyonu sevmiyorum, bekar kalma yeminimi bozma gereği de duymuyorum. Yine de bu inziva ve sadelik dolu hayatın en iyisi olup olmadığını merak ediyorum."

"Dış dünyaya ilgi duyduğunu biliyorum. Fakat belki de, bunu seni nasıl etkileyeceğini düşünmen gerekir. Japonlar, ülkenin büyük bir bölümünü ele geçirdiler. Chiang Kaishek ve Nasyonalistler, umutsuzca Chong Qing'deki bir hükümetle ülkeyi yönetmeye, Japonlarla

savaşmaya ve aynı zamanda Komünistleri arkadan vurmaya çalışıyorlar. Asya'nın ötesinde, Almanlar Polonya'ya saldırdılar ve tüm dünya bir savaşa sürüklendi. İnsanlar kitleler halinde birbirlerini öldürüyorlar, etraf daha önce hiç olmadığı kadar cesetle dolu."

"İki yıl önce Çin-Japon Savaşı'nda savaştım. Dehşeti gördüm. Halkımı korumak için savaştım."

"Zalimlikler devam ediyor."

"Ne yapmamı istiyorsun? Yenan'da Mao'ya mı katılayım? Senin yaptığın gibi Savaş Lordları ile birleşeyim mi? Ben bir münzeviyim. Siyaset ise hiç sona ermiyor."

"Tüm hayatın boyunca Çin'in savaşta olduğunu inkâr edebilir misin? Şimdi ise sadece Çin değil tüm dünya bu düzensizliğin kıyısında sendeliyor. Tüm Avrupa savaşa girdi. Savaş Birleşik Devletler'e ve hatta Güney Amerika'ya bile sıçrayabilir. Tüm dünya mahvoluyorken sen meditasyon minderinde oturuyorsun."

"Taoculuk. bir kalp felsefesidir," diye yanıt verdi Saihung sakince. "Bu yok edilemez. Tao sonsuzdur. Bu gezegenin yok olması bile onu etkileyemez. Ustalarımızı görebilirim. Sınıf arkadaşlarımızı görebilirim. Ulaştıkları aşama, bana da onların seviyelerine ulaşmak için ilham verir. Onların ulaştıkları aşamanın savaş ve diğer düşmanlıklardan etkilenmediğini biliyorum, çünkü onlar zaferlerini kendi içlerinde kazanıyorlar. Kendime ait şüphelerim olabilir fakat onları temizlemenin yolu siyaset değil."

"İnancına bağlı mı kalıyorsun?"

"Evet, kalıyorum," dedi Saihung.

"Dünya son bir felakete doğru yaklaşıyor olabilir ve sen değiştirmeyi düşünmüyorsun."

"Bu sert yolda ilerlerken, bazı sonuçlar elde ettiğimi düşünüyorum. Sıradan insanlar gibi olmak istemiyorum. Daha fazla bir şey olmak istiyorum. Bu, insanlar, zavallı hayatlar yaşıyorlar, kaderin sillesiyle oradan oraya sürükleniyorlar. Bu bana göre bir yaşam değil. Ben kendimi mükemmelleştirmek istiyorum."

"Ben de mükemmelliğe ve disipline inanıyorum. Yoksa asla bu kadar ileri gitmezdim. Yaşantımın dıştan nasıl göründüğüne çok aldırma. Kadınlar ve kumar' bunun sadece küçük bir parçası. Ben büyük, kahramanca bir şey yapmak istiyorum. Dünyanın sonu gelmeyecek. Eğer bunu bilmesen, bu kadar sakin kalamazsın. Fakat bu gezegendeki yozlaşmayı düzene sokmak için büyük insanlar gerekli. Ben bu insanlardan biri olmak istiyorum. Bu da disiplin, cesaret, akıl ve tapınak yaşantısında olduğu gibi mükemmelliğe doğru bir eğilim - ve bir şekilde de arınmayı gerektirir."

"İkimizin bir olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Saihung. Bu kıyaslama hoşuna gitmişti.

"Seni sıkı çalışmak için cesaretlendirmek istiyorum, Küçük Kelebek. Manastır hayatı ve dünyevi yaşam aynı kılıcın iki yüzü gibidir. Birbirlerinden ayrılamazlar. Biri olmadan diğeri de olmaz. Biri olmadan diğer de daha iyi olamaz. Fakat her birimizin kaderimizi anlamamız gerekir. Ancak kendi içimizde yaptığımız tercihleri izleyerek başarıya ulaşabiliriz. Bu inziva yolunda azimli olmanı istiyorum. Bedensel ve toplumsal ihtiyaçların kesin bir biçimde inkâr edildikleri doğru, fakat ruhun tatmin olacaktır. Küçük Kelebek, sakın cesaretini kay-

bcdip de sendelemene yol açacak yollara girme."

"Büyük Kardeş." dedi Saihung. son derece etkilenmişti. "Çok dokunaklı konuşuyorsun. Neden sen de tapınağa girip rahip olmuyorsun?"

"Belki de bunu yaparım," dedi Kelebek düşünceli bir şekilde, "bu dünyadaki gezilerimi bitirdiğimde. Ben yaşam tecrübemi artırmak için dolaşıyorum. Ustalar. İnzivaya çekilmeden önce dünyanın tadına bakın', diyorlar. Dünyevi yaşamımı tamamladığımda, buraya geri dönebilirim."

"Böylece hep beraber olabiliriz; her zaman."

• . •

"Evet küçük kardeşim... her zaman."

Tapınağın büyük bronz çanı, dağın yüzeyinde yankılandı. Ayin zamanı gelmişti. Birbirlerine veda ettiler.

Saihung, tapınağın antik bronz tütsülüklerinden birinin yanında durdu ve büyük kardeşinin avludan ayrılışını seyretti. Onun dış dünyadaki yaşamını terk edip edemeyeceğini merak ediyordu. Kelebeğin uzun süredir o dünyada yaşadığını ve hayatının skandallarla dolu olduğunu biliyordu. Gizli bir cemiyete Üye olması, bir savaş lordunun koruması olarak geçirdiği dönem ve uyuşturucu ticareti yapan bir kervana koruma olarak katılması nedeniyle Huashan'a sık sık şikayetler gelmişti. Buna karşın Büyük Usta pek bir şey yapmamıştı ve Saihung da buna hayret ediyordu.

Kendisi pek çok kereler şakaları, yaramazlıkları ve tembelliği nedeniyle ceza görmesine karşın kelebeğin cezalandırıldığını hiç görmemişti. Büyük Usta ve diğer rahipler onu oğulları gibi sevmeye devam etmişlerdi ve Kelebek de onlara aynı şekilde karşılık vermişti; onu ev-

lat edinmiş ailenin hiç sarsılmayan desteği için geri dönmüş, başarılarını yetişmesine atfetmiş ve Huashan'a maddi yardımlarda bulunmuştu. Fakat Saihung. bunun yaptıklarını telâfi etmek için yeterli olup olmadığını merak ediyordu, çünkü pek çok kereler aşağıdaki yaşlılar Huashan'a çıkıp Kelebeğin yaptığı kötü işleri bildirmişler ve onun yakalanmasını istemişlerdi.

Saihung, Yeşim Bereket Çeşmesi'ndeki Güney Zirvesi Tapınağına gelmeden önce bir sürü kapıdan geçti. İçeri girdi ve dua için mavi elbiseli keşişlerin sırasına katıldı. Grubun önünde, üzeri işlemeli ipekler giymiş baş rahipler duruyor, yüksek sesle bilgelerin sözlerini okuyorlardı. Müzisyenler de. ilahilerle onlara eşlik ediyorlardı.

Yüksek sunağın gerisinde, Saihung, tapındıkları şeyi, bir yaşam boyu süren kendini geliştirmenin sonunda ölümsüz olan Huashan'ın atasının figürünü gördü. Uzakta olduğu halde bu figürün tozla kaplı olduğu belli oluyordu. Fakat bir şekilde, ilahiler ve şarkıların sesi artıkça, Saihung, tanrının onları duyduğunu ve yanıt olarak gözlerinin neredeyse açıldığını hayal etti. İçinde samimi bir inanç duygusu yükseldi. Bu münzevi kişi. kendini geliştirerek kurtuluşa erişebiliyorsa, Saihung ve Kelebek de beraberce kaderlerini izleyerek başarıya ulaşabilirler ve bir şekilde büyük kardeşi değişerek kendini düzeltebilirdi.

yirmiiki:

Gece Dersleri

SAİHUNG, TAZELENMİŞ BİR KARARLILIKLA, kendisini yetersiz yemekler, günde dört kez kutsal metinlerin okunması, çeşitli dersler, ağır iş ve yoğun meditasyon için hazırladı. Zor tapınak hayatında ustalaşmak, sarsılmaz bir karar ve ruhsal bakış açısı kazanmak için duyduğu azmi yenilemişti. Bu özelliklerin ancak bir manastır hayatında geçen bir gelişim süreci sonunda elde edilebileceğini biliyordu.

Büyük Usta'nın bilgisini aktardığı en önemli tartışma alanlarından biri birkaç öğrenciyle yaptığı bir akşam dersinde olmuştu.

Saihung, iki rahip yamağı ve bir başka öğrenci, geri döndükten birkaç akşam sonra Büyük Usta'nın odasında toplanmışlardı. Onlar yerdeki minderlerde otururlarken, Büyük Usta meditasyon platformuna oturmuştu.

Keyifle elbisesinin yenini kıvırdı ve sağ kolunu meditasyon yaparken dayadığı desteğe koydu.

"Bu akşam," diye başladı, "konuya biraz farklı girmek istiyorum. Her zaman soruları, siz, öğrenciler sor-

dunuz. Bu sefer ben size soru sormak istiyorum:

"Taoculuk nedir?

"Küçük Kelebek. Dokuz yaşından beri benimlesin. Eminim ki bana uygun bir yanıt verebilirsin. Lütfen cevap ver."

Saihung kızardı. Böyle öne çıkarılmak onu sıkmıştı, uygun bir yanıtı bir araya getirmek için ümitsizce uğraştı.

"Her şeyi kaplayan bir şey vardır," dedi Saihung. "Bu bir hareket, bir güç, tanrıların bile emri altında oldukları muhteşem ve engin evrene doğru bir ilerleyiştir. Bu güç o kadar büyüktür ki. insanlık sadece çok küçük bir parçasını algılayabilir. Takım yıldızlar, mevsimler, doğadaki değişiklikler, uygarlıkların tarihi, tüm bunlar Tao'nun görünen belirtileridir: fakat hiçbiri Tao'nun kendisi olarak kabul edilemezler. Evrenin metafizik unsurları; yani ***onhin şey, beş element, yin*** ve ***yang,*** Tao*nun parçasıdırlar lakat butunu değildirler. Bir insan Tao'yu butun olaıak anlayamaz lakat ilkelerini öğrenebilir ve onunla uyum içinde yaşayabilir. Bu şekilde, kişi yaşamın akışını izleyip uluınsu/luge ulaşabilir.

"Taoculuk. tanrılar, bilgeler ve belirli bir kavrayışa ulaşmış canlılar tarafından aktarılan İMI sistemdir. İnsanlık. Tao'yu yok saydıkça, kibirli bir çaba içinde bulunur. Bilgeler, bize özgürlüğün yolunu göstermek amacıyla Tao'nun ilkelerini vermiştir. Taoculuk, kendine adanmış kişiyi arayışı içinde desteklemek için içsel ve dışsal simyayı, kutsal metinleri ve meditasyonu geliştirmiştir. Taoculuk'tan benim anladıklarım kısaca bu kadar."

Büyük Usta. gözleri kapalı bir şekilde oturmuş ve Saihung'un konuşmasını dikkatle dinlemişti. Birkaç saniye kadar sessiz kaldı ve sonra gözlerini açıp bakışlarını genç izdeşine dikti.

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

Saihung tereddütle. "Şu anda bir araya getirebildiklerim bu kadar." dedi.

"Söylediklerin kabul edilebilir, fakat sanırım yeterince derin değil. Konuşmamıza Tao'nun kendisi hakkında başlamamız gerektiği konusunda sana katılıyorum. Fakat izin verirsen Tao'nun gerçekte tüm evrenin temeli ve altında yatan olgu olduğu konusunda emin olalım. Gözlemleyerek başlayabiliriz. Olaylar dünyasında bir düzen görürüz. Yıldızların, gezegenlerin ve mevsimlerin normal çevriminde bir kozmoloji görürüz. Hiçbir ciddi düşünür hepsinin bu kadar olduğunu düşünmez. Bunun daha derinine inmeliyiz. Bu şeyleri harekete geçiren nedir? Bunlar nereden geliyorlar? Kimileri evreni tanrıların yarattığı ve yönettiği yanıtını verebilirler. Fakat bu yeterince tatmin edici bir yanıt değildir, bu nedenle de 'Peki, tanrılar nereden geliyorlar?' diye sormalıyız. Ayrıca, kutsal metinlerden ve hatta halk hikâyelerinden tanıtlatın da brllı olayların sonucunda ortava çıktıklarını, hu neden '»onu», ilişkisine konu okluklarını biliyoıuz, Oylrv"." aı a\ışınu/da, l.ınııl.ıın ötesinde, evrenin temeli olun, şeylerin nedeniyle ilgili bir güç olması gerekil

"Güç kelimesine dikkatinizi ı,ekeıım. Ivıen, nesne ye indirgenemez Kaya, ne k.ul.ıı sağlam olursa olsun, hayat, hareket, zaman ve boyutun nedeni olamaz. Ne doğa, ne tanrılar ne de nesneler evrenin mutlak

dokusunu oluşturmazlar.

"Kutsal metinlerde, "Varlık, Hiçlik tarafından üretilmiştir' denmektedir. Bunu bir düşünün. Evrenin tek olası, tam anlamıyla küçültülemeyen özü Hiçlik olabilir. Sadece o, daha fazla küçültülüp sadeleştirilemez.

"Başlangıçta Hiçlik vardı. Hiçlikten rasgele bir düşünce doğdu. Düşünce, sessizliğin sonsuz dalgacıklar yarattığı bir harekete neden oldu. Hareket, chi'yi, yaşamsal soluğu doğurdu. Bu soluk, beş elemente biçim verdi: yeryüzündeki varlıkları ve olguları simgeleyen metal, su, ağaç, toprak, ateş. Sonra bu karmaşa, yin ve
74 yang tarafından bir düzene kondu. Nefes alma ve nefes verme diye bilinen solunum ile, evren, ikiliğe uygun olarak düzene sokuldu, çünkü hareket ve gelişim sadece zıt kutupların birbirleriyle karşılıklı etkileşimleri ve gerilimi ile meydana gelebilir. Tüm bu şeylerin birbirleriyle karşılıklı etkileşimleri sonuçta, tanrıların ve insanlığın doğmasına ve sayısız olayın olmasına neden oldu. Bu ilksel düşünce, tümüyle sessiz, sakin bir kuyuya düşen taş gibiydi. Bundan sonra olan ve gelen her şey Tao diye adlandırılabilir.

"Bu nedenle Tao, tamamen tanımlanamaz değildir, çünkü ancak Hiçlik bu tanımla nitelendirilebilir. Tao, Hiçliğin bir gölgesidir ve Hiçlik ile çok gerçek bir karşılıklı ilişki içinde olduğu söylenebilir. Tao'daki değişikliklerden ve gizli değişimlerden tıpkı tek bir merkezden her yöne yayılan dalgacıklar gibi, Yer, Gök ve Onbin Varlık doğmuştur ve bunlar Tao'dan ayrılmazlar.

"Taoculuk, kendimizi inceleme ve kendimizi Tao ile uyumlu hale getirme yöntemidir; daha da ileri gidersek

Tao ile bir olma yöntemidir. Bilgeler; 'Tao ebedidir ve ona sahip olan, bedeni yokolsa bile yok edilemez,' derler. Yine de tek ve sade bir yöntem yoktur. İnsanlar farklıdır ve Tao da asla durağan değildir. Hayatın farklı yolları, kişilerin ihtiyaçları ve kaderleri doğrultusunda düzenlenmelidir. İşte bu nedenle, 'Yedi Bambu Tablet' adlı kitapta kişisel gelişimin üç yüz altmış yolu sayılmaktadır.

"Taoculuk pek çok aşaması olan bir ruhsal sistemdir. Diğer dinler, inananlarını, inanmayanları, yani diğerlerini dışlayacak şekilde sınırlanma yoluna giderken, Taoculuğun geniş yelpazesi tüm evreni kapsar. Düşünsel kökeninin en temel noktalarından biri, insanlığı ve dünyayı olduğu gibi kabul etmektir.

"İnsanlığı ele alırsak, Taoculuk onun, günah ve arzu, sefalet ve soyluluk, vahşilik ve sanatseverlik, duygu ve akıl, ahlaksızlık ve saflık, sadizm ve sevecenlik, şiddete eğilim ve barışseverlik, bencillik ve bilgelik gibi tüm içgüdüsel özelliklerini kabul eder. Taocular, insanlığın kötücül dürtülerini reddetmezler. Karşıtlık kabul edilmeli ve onunla birlikte yaşanmalıdır.

"Karşıtlığın her iki yanını da kabul eden Taocular, kişilerin çeşitli oranlarda iyiyi ve kötüyü içlerinde barındırdıklarım açıkça goı ımışlerdir. Bu nedenle de her türden insanın ihtiyaçlarım karşılamaya yetecek kadar geniş bir sistem oluşturmuştur. Taoculuk, sıradan insana ahlak ve dindarlık, kahramana iman ve sadakat; güç kazanma peşinde koşan kişiye savaş sanatları ve büyücülük; aydın bilgi ve daha fazlasını arayan az sayıda kişiye de medıtasyon ve bilgeliğin gizlerini verir. Sonra da her şeyi ters yüz ederek, 'Bunlar sadece dünyadaki insanların parçaları değildir, aynı zamanda mik-

rokozmos ve makrokozmos ilkesine göre her insanın içsel gerçekleridir,' der.

"Taocu, her zaman bir pragmatisttir, idealist değil. Karşılaştığı durumla uyum sağlamakla ilgilenir, gerçek olanın karşısında kendi isteğini kabul ettirmeye çalışmaz. Belki de bu nedenle, kimi zaman tanımlanması çok güç ve değişken olmakla suçlanır. Hatta Taoculuğun fırsatçıların öğretisi olduğunu söyleyenler bile vardır. Fakat gerçekte Taoculuk, kendisinden önce gelen durumla anlaşmayı tercih eder ki, bu da sürekli değişim içinde olan Tao'dur.

"Tarihi olarak, Taoculuğun beş temel öncüsü vardır. Şamanizm, felsefe, hijyen, simya ve Peng-Lai. İşte bu unsurlar muazzam bir ruhsal hareketi geliştirmişlerdir.

"Şamanizm, Taoculuğun ilk başlangıcıdır. İlkel insanlar, tanrılara, şeytanlara, ataların ruhlarına ve gizemli ve insanlığa hiç yanıt vermeyen, her şeye gücü yeten Doğa'ya inanıyorlardı. Hastalıkları iyileştirmek, gizemli olanı tanrısallaştırmak ve olayları denetim altına almak için sihir kullanan liderlerine, şaman rahiplere güveniyorlardı. Rahipler, kişisel güçleri sayesinde, kendilerini seçenler ve düşman bir dünya arasında aracılık yapıyorlardı.

"Tanrısal varlıkların kültleri yaşamı daha anlaşılır kılmak için ortaya çıkmışlardı. Bu kültlerin arasında en başta geleni atalara tapınmaktır çünkü toprağı işleme işi, aileyi, esas birim haline getirmişti. Buna ek olarak, yerin doğal kaynakları, dağlar, göller, ağaçlar, haşata ve benzerlerine tapınmak sayılabilir. Aslında, aka gelen her toprak ve tarıma dayalı yaşam formunun kendi tanrısının olduğuna inanılmaktadır. Örneğin, Sarı Nehrin

'Nehirlerin Kontu' olduğuna ve kaplumbağalar tarafından çekilen bir arabayı sürdüğüne inanılırdı. İnsanlar, bu nehrin acımasız ve güvenilmez akışını, aynı derecede korkunç bir yöntemle, insan kurban ederek yatıştırmaya çalışırlardı. Ancak, aydınlanmış bilgelerin işe karışmasıyla insanların bilinci giderek aşama kaydetmeye başladı. İmparator Huang-Ti, tıp konusunda kaleme aldıkları ile tanınmaktadır. İmparator Fu Hsi. tanrıları öğretmiş ve Sekiz Trigram formülünü oluşturmuştur. İmparator Shen Nong, bitkileri kendi üzerinde denemiştir. İmparator Yu, sel baskınlarını dizginlemiştir. Tarih öncesi çağlara ait bu imparatorlar Şamanizm'e bir biçim vermişler ve günümüzde de varlığını sürdüren Taoculuğun unsurlarının özlerini oluşturmuşlardır. Doğaya tapınma, tanrılar, geomansi (mekan bilimi), tılsım sanatı, büyücülük ve ruhlara danışarak kehanette bulunma gibi geleneklerimizin pek çoğu kayıt edilmiş tarihten önceki yüzyıllara dayanmaktadır.

"Taoculuğun felsefe okulu, saf Konuşma Okulu'nun geçmişinin Zhou Hanedanlığı'na dayandığı söylenebilir. Lao Tzu böyle bir Taocudur. Dünyadan elini eteğini çekmek için Luoyang'dan ayrıldığında, bir süre için Huashan'a da gelmiştir. Fakat Konfüçyüs ile yaptığı konuşmalar nedeniyle öğretisi iki yol izlemiştir: Taoculuğun bir parçası olurken zaman içinde edebiyatçılar için de dinsel olmayan bir felsefe haline gelmiştir. M.S. 3. yüzyılda Chuang Tzu ve l,ieh Tzu gibi düşünürlerin çevresinde toplanan düşünce okulları, çekişmenin olmadığı bir yolu, erdemin hüküm sürdüğü kuramları, karşıtlıkların göreceliliğini ve meditasyon yoluyla Tao'yu aramayı öne çıkaran bir Taoculuğu savunmuşlardır. Bu dönemde ortaya çıkan okulların, tanrılara, Şamanizm'e ya da bedensel çalışmalara çok önem ver-

meyen entelektüel bir sınıfı savundukları düşünülebilir.

"Fiziksel çalışmalar hijyen okulu sayesinde ortaya çıkmıştır ve bizim mezhebimiz de büyük oranda bu gelenekten gelmektedir. Bu geleneğin asıl önermeleri, hem fiziksel bedenin hem de zihnin ruhsal ilerleme için disiplin altına sokulması ve geliştirilmesidir. M.S. 1. yüzyıldan 4. yüzyıla dek, okulların öğretileri önce Sarı Odanın Yeşim Klasiği ve sonra da Büyük Gizem'in Gerçek Klasiği adlı eserlerde açıklanmıştır. İşte bu yüzyıllardaki öğretiler, yani solunum, beslenme, meditasyon ve savaş sanatları, üç yaşamsal tan ti'en merkezini uyarmak üzerinde durmuşlardır. Tüm bunlar, insan be-

denindeki otuz altı bin tanrının varlığını kabul eden bir ilke içinde birleşmiştir. İnsanın tanrısallığı barındırdığı düşüncesinden yola çıkarsak, bu öğretileri ortaya koyan kişilerin de bedenin saf ve güçlü tutulmasına neden inandıklarını anlamak da kolay olur, çünkü onlara göre tanrılar, sağlıksız bir bedeni terk ederler, orada bannmazlardı. Burada münzeviliğe doğru güçlü bir eğilim de vardır. Şarap, uyuşturucu ve tüm dışsal değersiz şeyler, kişide barınan tanrıya s a İd ıra bileceği için reddedilirdi.

"Hijyen okulunun amacı, ilk başta bedensel ölümsüzlüktü. Fakat zaman içinde reenkarnasyon kuramının farkına vardılar ve öncelikleri bu dünyevi kabuk içinde ölümü aşabilecek ölümsüz bir ruhun yaratılmasına yöneldi.

"Simyacılar ise, bunun tam tersine bedensel ölümsüzlüğe inanmaya devam ettiler. Öğretilerinin kökenleri, M.S. 325'de ünlenen Tsou Yen'in Beş Element Ekolü'ne iniyordu. Bu, fang shih'in kökeninin de dayandığı gelenekti. Sürekli olarak ölümsüzlük için bazı for-

müller denedikleri için onlara Fang shih yani Formül Ustaları denmişti. Bunlar bitkiler, mineraller, ilaçlar ve her türden maden eriten tertipten oluşan sonsuz karışım içine gömülmüşlerdi. Ne yazık ki, bu ilk çalışmalarının çoğu cıva, sülfür ve kurşun gibi sağlığa zararlı maddeler üzerinde yoğunlaşmıştı. Zaman içinde, araştırmalarını bitkilerin kullanımı, dinsel törenler, cinsel simya, meditasyon ve büyüye doğru kaydırdılar, bu da kendilerini korumak açısından tabii ki iyi oldu. İşte erken dönem Şamanizm'inin şeytanı esir etme ve büyücülük kavramları Taoculuğun bu koluna miras kalmıştır.

"Son olarak Peng-Lai kültüne, yani bedensel ölümsüzlükle açıktan açığa en fazla ilgilenen ekole geliyoruz. M.S. 4. yüzyıl civarında, Pasifik'te bir yerdeki sihirli adalarda, Ölümsüzlük Mantarları'nın yetiştiğine dair bir efsane ortaya çıktı. Bu adaları bulmak için sayısız gezi yapıldı. M.S. 221'de Çin'i birleştiren ve Huashan'dan sadece altmış mil ötede hüküm süren İmparator Qin Shi zamanında, Peng-Lai kültü simyacı büyücülerle karıştı. Ruha sahip olma ve büyücülük sanatlarının yanı sıra Peng-Lai kültünü de korumaya başladılar. İmparator Qin Shi, sonsuza dek yaşamak istiyordu ve Büyük Çin Şeddi'nin yapılmasını emreden adam Peng-Lai ve simya konusunda bir fanatik olup çıkmıştı. İmparator, onbin genç kız ve erkeği Peng Lai'yi aramaya gönderdi, bu gençler arayışlarında ya başarılı olacaklar ya da idam edileceklerdi. Bu on bin kişi, Japon adalarını buldu fakat Ölümsüzlük Mantarları'nı bulamadı ve idam edilmektense burada kalmayı seçtiler. İmparator'un, kendi soylu kişiliğini simya yoluyla koruma uğraşıları başarıya ulaşamadı. Aslında, onu öldüren hastalığın da, zehirli bir formülü içmesi nedeniyle

gerçekleşmesi mizahi bir durumdur.

"M.S. 4. yüzyıldan günümüze dek, bu beş temel ekolden sayısız dal doğmuştur. Onaltı yüzyıllık Taocu hareket sonsuz karışım ve yeni karışımlara yol açmıştır. Taoculuğun sonradan ortaya çıkan bu onbin mezhebi ya da formu, sol el yolu veya sağ el Taoculuğu altında toplanabilir. Sol el yolunda, büyücülük, simya, cinsel çalışmalar ve şeytanı esir etmek vardır. Kabaca dışsal yöntemleri benimseyen bir yoldur. Sağ el yolu ise, münzevi bir yaşam sürmeyi, bekar kalmayı ve meditasyon yapmayı savunur. Bu da kabaca, içsel bir yoldur. Her ikisinde de, kutsal metinlerin incelenmesi, dua etmek, meditasyon, tanrılara inanmak, ilahi söylemek, ölümsüzlüğün peşinde koşmak, mekân bilimi, tılsım sanatı, önsezinin ortaya çıkarılması gibi yöntemler bulunmaktadır. Hepsi de görünüşte Tao ile bir olmayı aramaktadırlar, sadece izledikleri yöntemler ve Taocu ilkeleri yorumlayışları farklıdır. Hepsi de değerli ve doktrinleri sağlam yöntemler olarak kabul edilirler. Hepsinde de belli sonuçlara ulaşılmıştır ve herhangi bir mezhebe ait bir usta doğa üstügüçlere ve büyük bir ruhsal anlayışa sahip olabilir.

"Ama ben, sol el yoluna oldukça karşıyım. Bunda kişiyi yoldan çıkarabilecek pek çok şey var. Oaha önce de belirttiğim gibi kişi. içtenlikle ve dürüstçe münzevi bir yaşam sürebilir ve bundan hoşnutluk duyup, sakinlik ve dinsel anlamda yüksek manevi duygular kazanabilir. Kişinin mutlaka büyük sıkıntılardan kurtulması gerekmez. Sol el yolu. basit bir büyünün kullanılması veya hap alınmasıyla büyük güçler sağlayabilir. Fakat sonuçlar dürüstçe kazanılmış değildir ve bu konuma sağlam değer yargıları ile dolu belli mücadeleler sonu-

cu ulaşmamış olan bir usta da, gücünü kötüye kullanmayı çok çekici bulabilir. Yerden yükselmek, dönüşüm, geleceği görmek ve iblisleri denetim altında tutmak sol el yolunda kolayca elde edilecek güçlerdir. Fakat hayatta hiçbir şey bedel ödenmeden elde edilmez. Karanlık taraf ile dans etmenin de bedeli vardır ve bu durumda değiş tokuş edilen tek şey insanın ruhudur. Tao'nun karanlık gücü, kendisine her dokunulduğunda, insan özünün küçük bir parçası ile beslenir. Giderek kişi, tam anlamıyla karanlık Tao için uygun bir temsilciye dönüşür. Ölümsüzlük ve güç sonsuza dek sizindir, fakat bunun için ruhunuzu feda edersiniz.

"Sonuç olarak, Tao'nun kişiye korku ve huşu verdiğini ve insan düşüncesini aştığını söyleyebilirim. Yüzyıllar boyunca Tao'nun ne olduğunu anlamakla uğraşmış olan Taoculuk, farklı doktrin ve ekollerden oluşan bir labirent şeklinde yayılmıştır. Tao'nun her yüzüyle hatta Tao'nun şeytani yüzüyle, ilgili Taocular vardır. Fakat size, insanların gösterdiği bu sersemletici düzeydeki uğraşılara karşın. Tao'nun, yaşamlarımızı ve kaderlerimizi karşı konulmaz bir şekilde çevreleyen bir bilmece ve gizem olarak kalmaya devam ettiğini söyleyebilirim." Büyük Usta susmuştu.

"Sorusu olan var mı?"

Saihung, "Usta, kişi Tao'yu doğru bir biçimde nasıl izleyebilir?" diye sordu. "O kadar çok yöntem var ki, bu durum biraz zihni karıştırıp insanı ürkütüyor."

"Doğru," diye yanıtladı Büyük Usta. "Aslında Küçük Kelebek, kendinin sağlam bir biçimde bu yolda yürüdüğünü var saymadan önce, Yedi Bambu Tablet'i tam anlamıyla anlamalı ve bu eser üzerinde uzmanlaş-

malısın."

"Fakat ben bu kitabı ne gördüm ne de içindekiler bana açıklandı. Kitabın içindekiler konusunda nasıl uzmanlaşabilirim ki?"

"Uzmanlaşman gereken kitaplar ya da kelimeler değil," dedi Büyük Usta. "Öğretiler."

"Peki neden onları göremiyorum?"

"Henüz hazır değilsin."

"Kitapların incelenmesi için belli bir yöntemin izlenmesi gerektiğinden eminim," dedi Berrak Suyun Sesi. "Ama ne yapılacağını bilseydik o zaman bu yöntem daha verimli olmaz mıydı?"

"Yöntem mi? Yapmak mı?" Büyük Usta güldü. "Tao'da izlenmesi gereken belirli bir yöntem dizisi yoktur. Kendi yönteminizi yaratmak için kendi inisiyatifinizi kullanmalısınız. Nasıl sonuçlanırsa öyle sonuçlanacaktır. Ani bir dürtüyle eyleme geçin. Hissettiğiniz her neyse o doğrudur. Bir münzevi olmayı isteyebilirsiniz. Bu Tao'dur. Büyük bir şehirde yaşamak da isteyebilirsiniz. Bu da Tao'dur. Eğer bu dünyada neşe hissediyorsanız, bu Tao'dur. Eğer öfke hissediyorsanız, bu da Tao'dur. Yaşamın derinliklerine bakın."

Ormanı Kaplayan Sis, "Öyleyse kişi canı istediği gibi davranabilir mi?" diye sordu.

"Neden olmasın? Tao'nun önceden belirlenmiş kalıpları yoktur. Tao özgürdür! Esnektir! Sürekli olarak değişir! Yolun takipçileri daha azını yapamazlar." Büyük Usta, kafası karışmış öğrencilerine güldü.

"Taocu gelenekten geliyor da olsa. katı kalıpları zor-

la kabul ettirmeye çalışmak yanlıştır," diye devam etti. "Rahip elbiseleri giymek, tepe perçemi bırakmak, sutraları okumak, her gün dua etmek, aslında anlamsızdır. Günler boyunca tütsü yakabilirsiniz ve yine de tanrılar sizi dinlemeyebilirler. Olayların meydana gelmesine ancak siz yol açabilirsiniz."

"Öyleyse neden sadece kendi isteklerime boyun eğmiyorum ki?" diye sordu Saihung açıkça.

"Kişinin amacı, inancı ve hedefi olmalıdır. Kendi isteklerine düşkünlük göstermek de Tao'dur fakat acaba özgürlük müdür? Kendi isteklerinize aşırı düşkünlük göstererek kendinize çılgınca zarar verebilirsiniz. Kendi arzularınıza düşkünlük gösterirken, bir şeyi yapmak için bir dürtü duyabilirsiniz fakat böyle bir beceriye sahip olamadığınız için bunu başaramayabilirsiniz. Bu nedenle de, özgürlüğünüz olmayabilir ve ben, özgürlüğün kendi arzularına düşkünlük göstermekten daha iyi olduğuna inanıyorum."

"Öyleyse, tapınak hayatından vazgeçmiyoruz?" diye sordu Saihung.

"Eğer herhangi bir amacına ulaşmak istiyorsan, hayır. Sadece en temel içgüdülerini tatmin etmeye adanmış' bir yaşam sürmek istemiyorsan, daha büyük bir şeyleri başarman gerekir. Eğer bir amacın olursa, daha yüce şeyleri elde etmek adına daha düşük düzeydeki şeyleri istekle feda edebilirsin."

"Sanki Taocu yaşam tarzı, feda etmek üzerine kurulu gibi. Bu garip bir çelişki doğrusu," diye yorum yaptı Ormanı Kaplayan Sis.

Büyük Usta, "Sadece feda etmek değil," diye hatırlattı. "Körlemesine bir kendini inkâr etmeye taraftar

değilim. Saf münzevilik. eğer dengelenmezse bedensel ve zihinsel olarak tehlikeli olabilir. Dengeleyici ve güç verici bitkiler olmadan vejetaryenlik doğru değildir. Belirli yöntemleri bilmeden bekar kalmayı seçmek sağlıksızdır. İşte usta olup olmadığınızın kıstası: Dengeyi nasıl buluyorsunuz? Kendinize her zaman bunu sormalısınız.

"Münzeviliğin amacı, içinizdeki potansiyeli tam olarak ortaya çıkarmaktır. Sıkı disiplin kısa sürede sizi özel bireyler haline getirir. Böylece kaderinizi tamamlar ve başkalarına yardım edecek konuma gelirsiniz. Bu da Tao'dur."

Büyük Usta. tapınak çanının alçak sesli yankısını duydu. Dersi bir dua ile bitirdi ve öğrenciler odalarına döndüler.

Akşam havası serin ve hafifçe nemliydi. Ağaçların solumasıyla yosun ve çam kokuları birbirine karışmıştı. Saihung, sessizce üzeri kapalı tapınak koridoru boyunca ilerledi. Sütunlar arasındaki boşluklar, bahçeleri mükemmel bir denge duygusu ve şiirsellikle ayırmaktaydı. Boş bir meditasyon hücre ın«- girdi ve bir mum yaktı.

Siyahi bir mavilik tapınağın solgun ahşap saçaklarına yayılırken gece de olmuş ve el ayak çekilmişti. O günkü uğraşıların hepsi de geçmişte kalmıştı ve yapılması gereken tüm işler de ertesi güne dek bekleyebilirdi. Kutsal odalarda giderek büyüyen .sessizlik, nötr bir mekân, edilgen bir alan yaratmıştı. S.ıihung'un zihni bu sessizliği doldurmak için küçük .şimşekler üretti. Bazı endişeleri vardı, fakat endişelenmek hiçbir şeyi çözmüyordu. Yalnızlık ve arzu vardı fakat o bunları bir

kenara itti. Planlar ve zihinsel konuşmalar vardı, fakat o bu kelimelerin hiçbirini de biriktirmedi. Etraf sessizdi. ^Belki de öğretmenleri sessizlik konusunda ısrar etmekte haklıydılar. Dediklerine göre insanın saf olmayan ve günahkar bir şey üzerinde durması ve bu nedenle de tanrıları uzaklaştırması kaçınılmaz olurdu. Ancak sessizlik içinde, tanrıyı çekmeye yetecek sakinlik olabilirdi. Saihung, zihnini sıkıntılarından, içsel söyleşilerden, hatta görev ve sorumluluk diye kabul ettiği şeylerden bile uzaklaştırdı. Rasgele bir sırayla bilincinde uçuşan, büyük babasının bahçesinde yürümek, Pekin'de bulunduğu bir lokanta, ustasının arkadaşlarından birinin gülümsemesi, bir rakibiyle yaptığı dövüş 8s
gibi anılardan zihnini ayırdı. Yaşamındaki iz ve gölgeleri bırakıp bunların yerine kendi içine bakmaya başladı.

Herhangi bir insanın kaderinin ne olduğunu sezip sezemedigini ya da bir insanın daha yüksek bir kaynaktan gelen bir etkiyi yenip yenemeyeceğini merak ediyordu. Saihung bacaklarını çaprazlayarak oturdu. Omurgası yıllardır bildiği konumu almak için kendiliğinden düzleşti. Odanın nötr karanlığının pozitif bir huzura dönüştüğünü hissetti. İçsel söyleşisi, kendi düşünce ve duygularını incelemeye dönüşmüştü. Kendi duygu ve düşüncelerini incelemek ise tefekküre. O günle olan bağı giderek zayıfladı. Tefekkür, solunumundaki nazik bir ritimle yükselip alçalan dalgalar üzerinde yoğunlaştı. Nabzını fark etti. hatta kendisi hiçbir yönlendirmede bulunmadan kanının aktığını, sinir uçlarının enerji ile ateşlendiğini hissetti. Fakat kısa süre sonra daha derinlere indi ve farkındalığı beden işlevlerinin ötesine ulaştı. Ruhsallığın kökünün bedende olduğu doğruydu. Hatta bedenin ruhtan ayrılamayacağı

bile söylenebilirdi. Yumuşak iç organlarında, keskin kokulu beden sıvılarında, yapışkan kanında, birbirine dolanmış damarlarında, kemiklerinde ve iğrenç dışkıda, ruhsallık yükselmekteydi.

Bilinç altının derinliklerinde, ustasının yıllar önce söz ettiği bir şey doğmaktaydı.

"Mükemmel insanın kalbi saftır. Bir bataklıkta bile kirlenmeden kalabilir. Yıldırımlar dağları yıksa ve rüzgarlar dört okyanusu çalkalasa da, korkmaz. Bulutların üzerinden uçar, güneşin ve ayın üzerinde yelken açar ve dünyayı aşar. Yaşam ve ölüm, onun dünyayla olan birliğini bölemez. Kalbi her şeyle birdir, fakat o onlardan hiçbiri değildir."

Ve bilinçli hafızanın son titrek ışığı da aydınlıkta eriyip gitti.

yirmiüç:

Macera

BİR GÜN BÜYÜK USTA, öğrencilerini çağırttı.

"Zorlu bir araştırma gezisine çıkılması gerekiyor; kim gönüllü olur?"

Saihung hemen, "Ben olurum, Usta!" dedi.

"Gerçekte, bir adamın ele geçirilmesi gerekiyor; fakat bunu yapacak kişinin sen olup olmadığından emin değilim."

Saihung istekle, "Savaşla dolu bir macera daha bile iyi olur!" dedi. "Adam kim?"

"Bu, şimdiye dek dokuz kez affettiğim biri. Artık onu bağışlayamam. Gerçekte, elim kolum bağlı. Eyalet valisi bizzat bana geldi ve beni. bir şey yapmazsam Huashan'daki her tapınağı yerle bir etmekle tehdit etti."

Büyük Usta sustu ve doğrudan Saihung'a baktı.

"Bu adama Cennette Süzülen Örümcek adı takıldı. Kısa süre önce, pek çok korumayı öldürerek hükümete ait bir altın konvoyunu soydu. Onu damdan dama ve duvarların ötesine taşıyabilen akrobasi becerisi neredeyse insan üstü. Çift hançer kullanarak dövüşüyor ve

bir Kartal Pençesi Dövüşçüsü."

Saihung. bu tanımlara uyan birini bulmak için aklındaki bilgileri taradı. Peşine düşeceği bu avı tam anlamıyla anlamak istiyordu.

"O, adı çıkmış bir çapkın," diye devam etti Büyük Usta. "Bir muhabbet tellalı, uyuşturucu düşkünü ve Yeşil Çember Çetesinin de bir üyesi. Aslında, valinin onun peşinde olmasının nedeni, bu ahlaksızın, valinin karısını baştan çıkarmış olması. Şu anda Pekin'de, gazetelerde adından söz ettirmekle meşgul. Her hafta, onun suçları hakkında gazetelerde haberler çıkıyor."

"Usta," diye sordu Saihung saygıyla, "neden böyle bir adamla ilgileniyorsunuz?"

Büyük Usta, bir an için iç geçirdi. Yüzünde kararlı bir ifade belirdi.

"Bu adamı çocukluğundan beri ben yetiştirdim. O senin büyük kardeşin olan Kelebek."

Saihung. ciddiyetini korudu.

"Kişisel duygularının işe karışmayacağından emin misin?" diye sordu Büyük Usta. "Guan Gong bile kişisel duygularının göreviyle arasına girmesine izin verebilir."

"Hayır, Usta." dedi Saihung. "O çok ileri gitti, size ve mezhebimize ihanet etti. Onun kaçmasına izin vermeyeceğim."

"Genç bir adam gibi konuşuyorsun."

"Başarısızlığa uğramayacağım, Usta"

"Öyleyse gitmelisin. Yarın iki asker rahip, Wuyung ve Wuquan ile gideceksin. Kelebeğin izini sürecek ve

onu hemen geri getireceksin."

BİR HAFTA İÇİNDE Saihung. VVuyung ve Wuquan batıya giden bir trendeydiler. Saihung, zengin bir savaş sanatçısına özgü göz alıcı bir şekilde giyinmişti; yeşil, ipek bir brokar, yüksek yakalı bir cübbe, uçları işlemeli ağır siyah bir kuşak ve siyah kumaş çizmeler; kemerinden sarkan ve değerli yeşim taşlarından oluşan diskler, ait olduğu aristokrat sınıfı belirtiyordu. Uzun saçları Çin Cumhuriyeti nde yasaklanmış olan bir biçimde örülmüş ve tıpkı taşıdığı silahlar gibi cüppesinin altında saklanmıştı.

Saihung, karşısında oturmuş VVuyung ve Wuquan kardeşlere baktı. Her ikisi de kırklarındaydılar, dünyadan el etek çekmek ve rahip çıraklığı yapmak için Hu-' ashan'a gelmişlerdi. Asık yüzlü, iri yapılı ve ciddi kişilerdi. Saihung her ikisinin de geçmişte çetin bir hayat sürdüklerini sanıyordu. Yaşam yolunun bir yerinde, tapınakta bile üzerlerine yapışmış üzücü isimler almışlardı. VVuyung, "Yararsız" ve Wuqung da "Güçsüz" anlamına geliyordu.

Büyük kardeş YVuyung'ın başı tıpkı eski bir kavunun şekline benziyordu. Cildi, çocukken geçirdiği bir hastalıktan dolayı pürüzlüydü ve kaşları da, genellikle düşünceli bir melankoliyi yansıtır bir şekilde çatık dururlardı. Sert kaslıydı, omuzları boğa gibi genişti ve ağır bedeni siyah ve mor cüppesinin içinde şişkindi.

Wuquan'ın hatları daha köşeliydi. Koyu. kahverengi cildi tıpkı bronz bir maske gibiydi; göz kapaklarının arası dardı ve eşit değildi, sanki gözlerinin üzerinde bir gölge vardı. Yüzünün ve bedeninin her kasından

dövüşkenliği belli oluyordu ve bu etkiyi biraz olsun azaltan silik bir merhamet izi de vardı. Kahverengi ve gri cübbesi devasa bedenini gösterecek biçimde dikilmişti.

Kardeşleri sert ve duygusuz bir biçimde birbirlerine yakındılar. Onlarınki, ölümü ve yaşamı beraberce karşılayan insanların sessiz kan bağıydı. Savaşlarla geçen yıllar, üzgün bakışlı Wuyung'u batıl itikatlara inanan biri yaparken Wuquan, özellikle kardeşinin düşüncelerivle karşılaştırıldığında kurnaz bir alaycılığa sahip olmuştu. Nadiren konuşurlardı. Bunlar iki gezgin savaşçıydılar. Saihung, ustasının kumar oynamayan biri olduğunu anlamıştı. Ayağı çabuk bir katilin ardından iki cüsseli katil göndermişti.

Bir gün ve gece boyunca sert sıralara, hiç bitmeyen sallantıya, tekerleğin demir yoluna sürtünerek çıkardığı demir gürültüsüne ve diğer yolcuların tüm bunları geçen gürültüsüne katlanarak trende yolculuk ettiler. Kokan, sürekli konuşan insan kalabalığı her durakta artmakta, bağrışan bedenlerini ve valizlerini trenin dar sınırları içine yığmaktaydılar. İtişip kakışıyorlar, pencerelerden sarkıyorlar, tıka basa dolu, sallanan vagonlarda köylü sesleriyle bağrışıyorlardı. Fakat bu üç savaşçıdan korktukları için uzak duruyorlardı. Elbiseleri görmüşler, Saihung'un aristokratlara ait nişanlarını ve gizlenmiş kılıçları fark etmişlerdi. Qing Hanedanlığının çökmesinden bu yana yirmi yıldan fazla zaman geçmiş olmasına karşın, seçkin soylu ve savaşçı sınıfa karşı duyulan korku ve hayranlık, basit düşüncelerine derinlemesine işlenmişti. Herkes şu eski deyişi biliyordu, "Bir kılıç ustası kılıcı sadece öldürmek için taşır. Bir kılıç, kanın tadını almadıkça asla tekrar kınına sokulmaz."

Pekin - Şangay hattında, pis, rayların çöplerle dolu olduğu, kalabalık bir istasyonda aktarma yaptılar. Saihung, buharlı trene binmekten dolayı hoşnuttu. Sadece, rayların arasında kayıtsızca dolaşıp tekerleklere elindeki çekiçle vuran bir adamı görmek onu biraz endişelendirmişti. Görünüşte rasgele olan bu darbeler, olayın daha da gülünç gözükmesine neden oluyordu. Wuquan, irtibat kollarının yerlerine oturtulduğunu açıkladı.

Bindikleri tren kuzeye yönelmişti ve birkaç saat içinde Japon işgali altındaki bölgeye geçti. Kelebeğin çeteyle olan bağlantısı ve savaş bölgesi içinde bulunması, onu yakalama görevini daha da zorlaştırmaktaydı. Dostlarını uyarmamaya ve herhangi bir Japon devriyesine rastlamamaya özen göstermeliydiler.

Saihung'un bindiği tren raylar üzerinde sallanarak ilerledikçe, çamur tuğlalardan yapılmış evlerin, çiftliklerin, meyve bahçelerinin ve şehirlerin arasından geçti. Aynı zamanda, bombaların açtığı eski çukurları, asla tam anlamıyla tekrar onarılamamış yıkık köyleri ve ölüleri yiyen besili ve şişman köpekleri de görmüştü. Savaş, Çinliler ve Japonlar arasında etkisiz ve acemice yapılan küçük muharebeler haline dönüşmüştü ve bu topraklarda, Japon askeri yönetimi, Çin bürokrasisinin artıkları, askerler, gerillalar ve eşkıyalar karışık bir şekilde dolaşıp, hüküm sürüyorlardı. Afyon ve eroin esas ticaret malları haline gelmişti, bu ticarette dönen para her iki tarafı da zengin etmekteydi. Artık Çin, Sarı Nehir'den sahile dek, ölüm, zulüm, uyuşturucu ticareti ve beceriksiz askeri güçlerden oluşan gerçeküstü bir karışımdı. Kahramanlık ise, nadir ve geçici bir nitelik olarak uzun süre önce ortadan kaybolmuştu.

K">C **ĞLEDEN SONRA,** Shandong Eyaleti'ndeki Qufu is-V< tasyonuna vardılar. Geldikleri sırada, yoğun grimorumsu kasvetli bir hava vardı ve ağır bir sağanak başladı. Hava sıcaktı. Bir süre için açılsa da, yollar kahverengi çamurdan oluşmuş bir bataklığa dönüşmüştü. Qufu'ya varmak için hâlâ dokuz buçuk milleri daha vardı. Şehir Konfüçyüs'ün hem doğum yeri hem de gömüldüğü yer olduğu için, feng shui ve Büyük Bilge'ye karşı duyulan saygı, tren hattını doğrudan buradan geçmesine izin vermemişti. Üçü, bir çiftçinin arabasına bindiler.

Taş bir kemerin altından, eski bir alarm kulesinin

yanından geçtiler ve bozuk yollardan ve dar sokaklardan ilerleyerek Büyük Usta'nın onlara verdiği adrese vardılar. Burası, içeride karanlık ve keskin bir kokunun hakim olduğu çeşitli otlar satan bir dükkandı.

Dükkan sahibi, ellili yaşlarında tıknaz bir adamdı. Kel olmasına ve pek de gösterişli biri olmamasına karşın yine de enerjik ve güçlüydü. Bir kasanın ardından onları selamladı.

"Ne arzu etmiştiniz?" diye sordu.

Onların yabancı olduğunu görerek, elini sallayıp dikkati mallarına çekmek istemişti. Arkasında yerden tavana dek yükselen raflarda yüzlerce çekmece bulunuyordu. Bu çekmecelere hiç etiket konmamıştı. Aktar, hangi otun nerede olduğunu biliyordu.

Odanın karşı tarafında ise, bir kutu içinde ginseng. kaplan kemiği, gergedan derisi, lingzhi mantarı, kurutulmuş kertenkele, keçi ayağı ve ayı, geyik ve deniz aslanlarının kurutulmuş organları gibi ezoterizmle ilgili nesneler sergileniyordu. Bunların yanında orta yaşlı iki

adam iskemleye oturmuşlardı. Bu hiç de şüphe çekici bir şey değildi: aktarın arkadaşlarından biri sık sık gelip günün olayları hakkında laflayabilirdi. Fakat bu ikisi katile benziyorlardı.

"Yanımda bir tavsiye mektubu ile geldim," dedi Saihung.

"Öyle mi?" diye yanıtladı aktar, sesinde gerçek düşüncesini açıklayan hiçbir ifade yoktu.

Saihung, mektubu öne uzattı.

Aktar, mektubu okuduktan sonra, "yarın gelin," dedi. "Ustanıza duyulan saygı çok büyüktür. Sizi reddedemem."

Saihung ertesi gün oraya gittiğinde, kendisine görmek istediği kişiyle görüşebileceği söylendi. Aktar, bu ricayı aktarmıştı ve bir anlaşma yapılmıştı. İki gün içinde, bir konsül toplanacaktı. O zaman bu üç kişi, savaş dünyasının yaşlıları ile konuşabileceklerdi.

Çin'de iki büyük yer altı dünyası vardı: suçluların dünyası ve *Wulin,* yani savaş sanatçılarının dünyası. İster iyi olsunlar ister kötü, bu kişiler şövalyelik ve onur kavramları ile çeşitli ilkelere bağlıydılar. Bir Wulin Kralının ve yaşlılar meclisinin emirlerine uyarlar ve kendilerini kendi yasalarıyla idare ederlerdi. Yasa dışı savaş sanatçıları özellikle ilginçti. Kendilerini adaletin koruyucuları olarak görürlerdi. Haklıyı ödüllendirmek, hainleri cezalandırmak ve sevdiklerine veya hoşuna gidenlere cömertçe yardım etmek onların tipik özellikleriydi. Her ne kadar suçlu olsalar da yine de VVulin'in bir parçasıydılar.

Tabii ki, bu insanlardan bazıları aynı zamanda ikin-

ci yeraltı dünyasının da üyesiydiler. Bu yer altı dünyası, Yeşil Çember Çetesi, Kızıl Birlik, Trident Cemiyeti, Beyaz Lotus Klanı ve Demir Bacak Cemiyeti gibi gizli örgütler tarafından kontrol ediliyordu. Bu gangsterlerin çoğu herhangi bir ustanın geleneğine, okula, disipline veya onur kavramına bağlı değillerdi. Saf ve basit sokak kabadayısıydılar; açgözlü otlakçılar, zalim sadistler ve kafalarını başkalarını ezmek ve zengin olmakla bozmuş zorbalardı. Aslında, Kızıl Birlik gibi bazı gizli örgütler, Qing Hanedanlığını alaşağı etmeyi amaçlayan Mançu karşıtı ve milliyetçi organizasyonlar olarak kurulmuşlardı. Fakat yıllar geçtikçe, yer altındaki örgütler, daha çok afyon, eroin, kadın ticareti, kumar, rüşvet, haraç almak ve siyasi oyun ve yönlendirmelerle daha çok ilgilenmeye başlamışlardı.

Her iki yer altı dünyası da, tüm Çin'de ve Çinlilerin deniz aşırı tüm dünyaya yayıldığı hemen her yerde, bir ilişkiler ağına sahipti. Her ikisi de Saihung'un görevinin başarıyla tamamlanması için önemliydi. Şimdilik, Saihung, savaş sanatçılarının dünyasından başlamak zorundaydı. Sadece onlar, o Kelebeği yakalayana dek, Huashan'ın yakılıp yıkılmamasını garanti edebilirlerdi.

Savaşçıların dünyası, çeşitli bölgelerdeki bir başkan ve yaşlılardan oluşan bir grup tarafından yönetilirdi ve tüm savaş sanatçıları bu meclisin emirlerine uymak zorundaydılar. Yaşlılar, anlaşmazlıkları yatıştırır, düelloların yapılıp yapılmaması konusunda onay verir, ortaklaşa yapılan hareketleri yönetir ve şövalyelik kanununu çiğneyenlerin idamını emrederlerdi. Üç rahibin, ricalarını iletmek için karşısına çıkacakları işte böyle bir meclisti.

Toplantı, sıcak ve nemli bir akşamüzeri özel bir ma-

likanede düzenlendi. Karanlık bir salonun içinde iskemleler, tıpkı bir tiyatro salonundaymışçasına sırayla dizilmişlerdi ve savaşçıların dünyasından pek çok kişi bu toplantıda hazırdı. Bu sütunlu salonun sonunda, on yaşlı kişinin oturduğu yuvarlak bir masa vardı. İkisi hariç hepsi de uzun Çinli cüppeleri giymişlerdi. Gri saçlı bir tanesi, Milliyetçi ordunun zeytin rengi üniformasını giymişti. Diğeri ise, ellili yaşlarında bulunan ve Budist elbiseleri giymiş bir adamdı. Bu on kişi, hep beraber, dini, hükümeti, iş dünyasını ve savaş sanatlarını temsil ediyorlardı. Eğer söz konusu olan güçse işte bu, savaşçıların dünyasının elindeydi. Budist rahip, savaşçıların dünyasının başkanıydı. Adı, "Saf Zihin" anlamına gelen Qingyi idi. Başı güzelce tıraşlanmıştı, fakat yüzü sarkmaya ve kırışmaya başlamıştı ve gözleri de hafifçe şişkindi. Keçi sakalının uzun ve kalın olduğu günler geride kalmıştı; yine de omuzlarının geçmişte geniş oldukları belli olabiliyordu. Elbiseleri haki renkteydi ve koyu kahverengi tuğlalar arasındaki sıva gibi yapılmış altın rengi işlemeli bir kumaş göğsünün ve omzunun üzerinden çaprazlamasına asılmıştı. Boynun çevresinde 108 taşlık bir tespih vardı, her otuz altı taş, parlak bir İmparatorluk yeşimi ile belirtilmişti.

Qingyi, toplantıyı açtı.

"Huashan'dan gelen üç rahibi çağırıyorum. Öne çıkın ."

Ayağa kalktılar ve masaya yaklaştılar. Yaşlılardan bazıları onlara bakmaya bile tenezzül etmeden ilgisiz bir şekilde sigaralarını içtiler.

"Konuş."

"Ben Huashan'dan, Büyük Usta'nın öğrencisi Kele-

bek Taocu," dedi Saihung. "Yaşlılardan Shaanxi valisine engel olmalarını rica etmek için geldim. Karısını baştan çıkarmış olan bir sınıf arkadaşımı istiyor. Onu hemen geri vermezsek, ordusuna Huashan'ı yok etme emri verecek."

Qinyi, Milliyetçi subaya baktı. O da alay edercesine güldü ve sigarasının yanan ucuna baktı. Sadece bir kadın için neden böyle bir zaman harcanıyordu ki?

"Ustamın görüşüne göre," diye devam etti Saihung, "bu Huashan'ın halletmesi gereken bir iç mesele. Bu olayı VVulin kuralları çerçevesinde çözümleyeceğiz. Yaşlılardan bizim yararımıza aracılık etmelerini istiyoruz."

Qingyi masaya baktı. Kimse konuşmadı. Sadece baş sallamaları ve el hareketleri vardı. Saihung, bir adamın hayır anlamında başını salladığını gördü. Diğerleri ise kabul etmişlerdi. Qingyi başını kaldırdı.

"Size sadece yüz gün veriyoruz. Bundan sonra sizi koruyamayız."

"Yaşlılara teşekkür ederiz," dedi Saihung eğilerek.

Toplantı salonunu terk ettiler ve yolculuğa hazırlanmak için hemen kaldıkları hana döndulei. Saihung tatmin olmuştu. Yaşlıların kurallarını uygulatmak için kendi güç ve nüfuzlarını kullanacaklarını biliyordu. Üst rütbedeki subay, resmi emirler yollayacak, iş adamları da para ve desteği geri çekeceklerdi. Saihung, yüz gün boyunca Huashan'ın güvende olacağından emindi.

TRENLERİ PEKİNİN YAKININA GELMİŞTİ. Güneş, tepede alevden bir küre gibiydi, kıraç toprağı kavuruyordu. Tarlalar, kuruluktan çatlamışlardı. Çiftçiler, savaşa

ve doğal afetlere karşın toprağa bağlıydılar; kil topakları arasından mısır, arpa, darı ve patates toplayabilmek için saatlerce çalışıyorlardı. Öne eğilmiş, kamburları çıkmış bir şekilde, sıcak toprakta birer leke gibi, tarlalarını sulamaya çalışıyorlar ve sert çöl rüzgarının kumla karışık gücüne dayanıyorlardı.

Hanedanlar, nesiller ve yıllar boyunca Pekin, kurulması öngörülen yerinde kalmıştı. Buranın feng shui anlamında ideal bir şehir olması, dünyanın merkezi olması ön görülmüştü ama yine de bir cennet değildi. Sıcak sarı toz, şehrin üzerinde bir süvari gibi dolaşıyordu, güneş havayı kurutuyor ve nefes almayı zorlaştırıyordu. Dudakların ve gözlerin kenarlarında hemen kum taneleri birikiyordu. Ağaçlar, ürün, yük hayvanları ve insanlar, Pekin'in havasından dolayı sararıp solmuşlardı. "Kırlangıçların Başkentinin" kurucularının Çin uygarlığını üzerine kurdukları eksenin sihri eksilmişti. Tren hızla son durağa doğru yaklaşırken Saihung, yüzyıllar boyunca şehri işgal etmek ve imparatoru ele geçirmek için ovaları aşan orduları düşündü. Kuzeyden gelen akıncılar, güneydeki isyankar köylüler, dünyanın diğer tarafından gelen Avrupalılar ve okyanusu aşarak gelen Japon istilacılar Yasak Şehir'in al rengi duvarlarında gedik açmanın yolunu aradıkça uygun adım yürüyen orduların ayak sesleri, atların nal sesleri ve tank paletlerinin ezici gücü tarih boyunca hep duyulmuş, hiç eksik olmamıştı.

Tren istasyonu eski şehrin surlarının dışındaydı, üçü şehrin merkezine doğru yürümeye başladılar. Bu kalabalık sayesinde varlıklarını işgalci Japonlar'dan ve yer altı dünyasının hep tetikte olan casuslarından gizlenebildikleri için bu seferlik bu insan güruhundan hiç şika-

yctçi değillerdi; hatta çok memnundular. Dar, kalabalık sokaklardan, güçlü bir yağmur veya bir deprem sonucu toprağa gömülecekmiş gibi görünen çamur ve tuğladan yapılmış evlerin arasından geçtiler. Burası sanki bir labirentti. Yasak Şehirden daha yüksek bir bina yapılmamasına dair eski bir emir nedeniyle ve eski kafalı insanlar topraktan çok yüksekte oturmayı ret ettikleri için şehir, alçak binalar, gri duvarlar ve tozlu dar yollardan oluşmuş ve her yöne yayılmış bir yapıya sahip olmuştu.

Duvarlar, Pekin'de ilk göze çarpan yapı yüzeyleriydi. Pek çok ev ve toplu konutun çevresi duvarlarla çevrilmişti. Bazıları meyil vermiş ve çatlamışlardı, bir zamanlar tuğlaları tutturan harcın olduğu çatlakları sarı kumtaşı ve kömür tozu kalıplaşarak doldurmuştu. Diğerlerinin ise badana ve sıvaları yer yer aşınmış, altlarından kahverengi bloklar belirmişti. Sokağa yakın binalarda nadiren pencere görülüyordu ve görülenler de genellikle yarı şeffaf bir kağıtla va da uzaktan kil sanılabilecek denli kirli bir camla örtülüydü. Işınları, Yeni Yılla ilgili yazılmış şiirlerin bulunduğu kumaş parçalarının üzerine düşse ya dı kapılardaki tanrı figürlerinin ucuz ağaç yüzeylerini gülerek soldursa da parlak gün ışığı bile duvarların bu donukluğunu canlandıramamıştı.

Pekin'e gelen tüm yolculardan, şehrin sulh hakimini ziyaret etmeleri istenirdi. Onlar da hemen, kırmızı direkli ve kiremit çatılı tuğladan yapılmış bir eve gittiler ve içinde gül ağacından büyük bir masa ve iskemle bulunan boş bir salona alındılar. Her iki yanda bulunan birer giriş ve duvarda bulunan köpüren bir okyanusun üzerindeki iki turna kuşunun tasvir edildiği bir resim,

odayı tam anlamıyla simetrik hale getirmişti. Eğer iskemleler konsaydı burası küçük bir tiyatro salonuna benzeyebilirdi.

Açık kapıların yanında yüksek bir kaidenin üzerinde kırmızı bir davul duruyordu. Davulun gergin sarı yüzeyinin tam ortası kırmızı bir nokta şeklindeydi. Saihung sopayı kavradı ve davula hızla vurdu. Bu hareketi, sulh hakimini görmek için yapılan ve geri çevrilemeyen bir isteği belirtmekteydi.

Odanın ucundaki her iki kapıdan, Batı tarzı zeytin rengi üniformalı ve tüfekli askerler çıkıverdiler. Sessiz ve ifadesizce merdivenlerden indiler ve yüzlerini birbirlerine döndüler. Bir korkuluğa benzeyen ve üzerine uymayan mavi bir cübbe giymiş uşak dışarı çıktı. Küçük gözlükleri ve sanki alelacele yüzüne resmedilmişe benzeyen bir bıyığı ve keçi sakalı vardı.

Azametli bir sesle, "Pekin Sulh Hakimi!" dedi. Saihung ve yol arkadaşları dizlerinin üstüne çöktüler. Taş zemin sert ve soğuktu.

Sulh hakimi, içeri sanki bir opera yıldızı gibi girmişti. Kısa ve kalın yapılı, sert görünüşlü, önemsiz şeylerden konuşmayı sevmeyen bir bürokrattı; siyah bir brokar, Burgonya tarzı bir ceket ve siyah bir başlık giymişti. Resmi bir tavırla oturdu. Öylesine dik duruyordu ki, bir marangoz onun omurgasını şakul gibi kullanabilirdi. Kırmızı yüzü tıpkı yaban domuzları gibiydi. Sakalı tıpkı bir tahta fırçası gibi kalın ve sertti. Gözleri yuvarlak fakat göz kapakları kalındı ve insanda güvenilmez, şüpheli bir izlenim bırakıyordu.

Saihung, VVuyung ve Wuquan her seferinde alınları yere değecek şekilde üç kere yere kapandılar.

Yardımcısı, "Bu kişiler ricalarını bildirsinler." diye emretti.

Saihung, "Bir adamı aramak için şehre giriş izni istiyoruz," diye yanıt verdi. Konuşurken yere bakıyordu, Sulh Hakimine bakmak saygısızlık olarak kabul ediliyordu.

Uşak. emreder bir tonla, "Evraklarınız!" dedi.

Saihung her iki eliyle kimliğini uzatarak başının üzerinde tuttu. Yere bakmaya devam ediyordu. Uşak, merdivenlerden aşağı indi ve kağıtları Sulh Hakimine götürdü. İki asker de diğerlerini aldı.

Sulh Hakimi, Saihung'un uzun, akordeon gibi katlanıp iki sert karton arasına yerleştirilmiş bir kağıttan oluşan pasaportunu açtı. Pasaportun bir yüzünde Saihung'un oval bir resmi ile adresi ve imzası vardı. Burada. Huashan'ın Büyük Usta'sı tarafından yazılmış ve Saihung'un yapacağı işin amacını açıklayan bir yazı bulunuyordu. Yazının sonunda, Huashan'ın kocaman kare şekilli mührü ile Büyük Ustanın kendi mührü vurulmuştu. Ayrıca pasaportta, yol boyunca uğranacak resmi makamların imza ve ınıılııılerı için yerler de bırakılmıştı.

Sulh Hakimi, hiçbir yorum yapmadan homurdandı. Uşağı ve korumalar onu dikkatle izliyorlardı. Yüzünün her ifadesi, her hareketi, her sözünün bir anlamı vardı. O. bu şekilde iletişim kuruyordu. Emri altındakilerle ve bir ricada bulunmaya gelenlerle konuşmak ona yakışmazdı.

Sulh Hakimi, bu durumu kafasında tartarken sakalını okşadı ve sonra önündeki masadan bir fırça aldı. Yardımcısı, dalkavukça bir hareketle beyaz yeşimden

ağırlıklarla pasaportu düzeltti ve istekle masada bulunan beş mürekkep hokkasını izlemeye başladı. Sulh Hakiminin ne yazdığının önemi yoktu. Mürekkebin rengi, verdiği emrin ne olduğunu ifade ediyordu.

Siyah mürekkep, hayır anlamına geliyordu. Yeşil ise evet. Mavi, söz konusu durumun değerlendirildiğini belirtmekteydi. Beyaz mürekkep, ricanın geçerli bir nedeni olmadığını ve herhangi bir yorumu hak etmediğini ifade etmekteydi. Kırmızı ise hemen idam edilmek demekti. Saihung, endişeyle mürekkep hokkalarının üzerinde duraksayan fırçanın ucunu izliyordu. Sonunda, onu rahatlatan ama yardımcıyı hayal kırıklığına uğratan bir şekilde fırçanın ucu yeşil mürekkebe batırıldı.

Sulh Hakimi bir el işaretiyle yardımcısını çağırdı ve ona bir şeyler fısıldadı.

"Sulh Hakimi, ustanızı tanıyor," dedi yardımcı. Sesinde hem efendisinin emri karşısında korkakça boyun eğme hem de bu üç rahibe karşı duyduğu hoşnutsuzluğun sezilebilmesi gerçekten ilginçti. "Arayışınızı en iyi şekilde sonuçlandırabilmenizi diliyor," diye devam etti.

Sulh Hakimi başka hiçbir yorum yapmadan ayağa kalktı ve odayı terk etti. Yardımcısı onu tıpkı bir köpek gibi takip etti ve askerler de dışarı çıktılar. Sadece bir tanesi geride kalıp pasaportları geri verdi.

Daha sonra bir çayhaneye gittiler ve normalden daha yüksek bir ücret ödeyerek ikinci katta bir yer bulabilmeyi başardılar. Bulundukları bu yüksek noktadan tüm şehri görebiliyorlardı. Sisin ve evlerin oluşturduğu sonsuz mahallelerin ardında, Saihung, sülüğen renkli duvarları ve altın rengi kiremitlerle döşeli çatılarıyla İmparatorun Şehri'ni görebiliyordu. Sıcak bunaltıcıydı,

fakat sandal ağacından kafesli pencereler, ne zaman bir esinti olsa havaya güzel kokular saçıyorlardı. Garson hemen yanlarına gelerek ne tür çay içmek istediklerini sordu ve yemek siparişlerini aldı. Onlar beklerken, Saihung, ışığa doğru gözlerini kısarak bakıyor ve kardeşini nasıl bulabileceklerini düşünüyordu.

Başlamak için doğru yere gelmişlerdi. Çayhane her yerden gelen insanların toplandığı bir yerdi. Şafaktan gecenin geç saatlerine dek açıktı ve insanlar başka insanlarla karşılaşmak ve zaman geçirmek için buraya gelirlerdi. Burada her zaman çay ve yiyecek bulunabilirdi ve daha keyifli başka yerlerde güzel hanım müzisyenlerin ve gezgin hikaye anlatıcılarının gösterileri izlenebilirdi. Müşteriler genellikle Çin toplumunun bir kesiti gibiydiler; çaya inanılmaz bir düşkünlükleri olan alimler, iş anlaşmaları hakkında konuşan iş adamları, evlilikleri ayarlayan tellallar, ziyaretçilere gösteri yapan ve rahatsız edici derecede resmi aile grupları, düşünce alış verişi yapan öğrenciler, dostluklarının tadını çıkaran arkadaşlar ya da hiçbir aceleleri olmadan emekliliklerini yaşayan yaşlılar.

Buna karşı en renkli kesim savaş sanatçılarıydı. Bunlar genellikle dev yapılı, neredeyse değişime uğramış kişilerdi. Kuzeydeki bölgelerin her birinden gelmişlerdi ve giydikleri elbiselere bakarak hangi savaşçının Mançurya'dan, hangisinin Shandong'dan ya da uzak batıdan geldiği anlaşılabiliyordu. Ayakları ayrık ve yere sağlamca basılmış bir şekilde, hemen ayağa fırlamaya hazır halde otururlardı. Kurallara göre, silahlarını gizli tutamazlardı. Kılıç, yelpaze, hançerler ve küçük sopalar gibi daha kısa olan silahlar masanın üzerinde dururdu. Pala, mızrak ve sopa gibi silahlar ise masaya daya-

nırdı.

VVuyung eski bir tanıdığını gördü. Tamamen siyah giyinmiş ince yapılı, geniş kılıcını kolayca ulaşabileceği bir mesafeye bırakmış bir adam, rahibi canlı bir şekilde selamladı. Biraz konuşmadan sonra, Saihung gümüş bir paranın parıltısını gördü. Adam gülümsemesi daha da genişledi ve VVuyung masaya geri dönerken selam verdi.

Saihung alçak bir sesle, "Rüşveti sevmem," dedi.

VVuyung, sadece "Bunu bilgi veren biri için çay parası olarak kabul et," dedi. "Yine de bu adamla karşılaşmam bir şans. Biraz bilgi edindim."

"Neymiş bu?" diye sordu kardeşi.

"Kelebek, 'Güçlü Dişi Kaplan' isimli, otuzlu yaşlarının başında bulunan zengin bir kadınla yaşıyormuş. Bu kadın da harika bir dövüşçüymüş. Parmakları tıpkı çelik çiviler gibi bir insanın bedenini kolayca yırtabilirmiş. Babası, İmparatorluğun Shaolin şövalyelerinden biriymiş ve sadece iki çocuğu olmuş. Büyük olanı bu Dişi Kaplan, küçük olanı ise henüz yeni yetme çağında olan bir çocuk. Dişi Kaplan daha büyük olduğu için babası sanatını tamamen ona öğretebilmiş fakat, çocuğu tam anlamıyla egitemeden ölmüş. Olasılıkla, ablası çocuğun eğitimini tamamlamıştır ve Kelebek de onun tekniğine bir şeyler katmış olmalı."

Wuquan hemen, "Bu kadının evine gidelim," dedi.

Saihung, "Bu kadar çabuk değil," diye araya girdi. "Daha fazla şey öğrenmemiz gerekir. Erkeklerden daha tehlikeli olan pek çok kadın dövüşçü vardır."

"Kesinlikle," diye onayladı VVuyung. "İşte bu neden-

Ic de yarın şüpheli ölümleri araştıran adli doktorun ofisine gitmeliyiz."

Saihung, VVuyung ve Wuquan, ertesi sabah, kir ve isle kaplı çirkin tuğla bir bina olan şehir morguna gittiler. Adli tabibe evraklarını gösterdiler ve iki gün önce bulunmuş bir cesedi görmelerine izin vermesi için onu ikna ettiler. Adli tabip garip bir adamdı, sürekli olarak ölülerle uğraşan birinden beklenmeyecek denli ilginç biriydi.

Kaşları ve gözleri sanki kurtlarınkine benziyordu, dudakları ise korkunç bir şekilde ısırabilecekmiş gibi hep gülümser haldeydi. Neşeli biriydi ve her yönüyle işini seven bir insan görüntüsü çiziyordu. Rahiplerin gösterdiği ilginin kanuna uygun olduğundan emin olduktan sonra, en büyük başarılarından birini göstermekte olan birinin heyecanı içinde onları bir koridordan geçirdi. Kayış gibi sertleşmiş ellerini ovuşturma alışkanlığı vardı fakat bunu asabiyetten olduğu kadar bir şeylerin olmasını beklerken de yapmaktaydı.

Bir bodruma doğru inen yolda grubun önünde gidiyordu, beyaz saçlı başı karanlık bir denizdeki bir balık gibi aşağı yukarı oynamaktaydı. Eğer formaldehit kokusu ve açılmış barsaklardan gelen leş kokusu olmasaydı Saihung, Pekin in sıcak havasından uzaklaştıkları için sevinebilirdi. Merdivenler, içinde yağ kandilleriyle özensizce aydınlatılmış küçük yatak ve sandukalar bulunduğu dar ve kemerli bir salona inmekteydi. Asistanlardan biri, bir kadının bedenini kesmek üzereydi fakat adli tabip onu gönderdi ve cesedin üzerini yağlı bir kağıtla neredeyse şefkatle örttü. Sonra üç rahibi, üzeri açık bir tabutun bulunduğu karanlık bir köşeye götürdü. Berbat bir koku, dalgalar halinde yayılıyordu.

"Neyse ki henüz onu kireçle örtmedik. Bu konuda bir araştırma yapılabileceğini düşünüp bir gün daha beklemeye karar verdim. Fakat bu günlerde kimse cinayete kurban gitmiş kişilerle ilgilenmiyor."

Saihung, cesedi incelemeye başladı. Adam iri yarı bir Budist rahipti, tıraşlanmış başı bir top güllesi gibi kocamandı. Kaşları siyah ve kalındı. Burun delikleri iki çukur gibiydi ve aralanmış ağzındaki kırık dişinde kan kurumuştu. Her bir taşının çapı 6 santimetre olan ağır demir tespihi boynun çevresine asılmıştı. Fıçı gibi bir göğsü ve ağaç kütüğüne benzeyen kollarını ortaya çıkaran gri bir gömlek ve pantolon giymişti. Wuquan kılıcını çekti ve ucuyla gömleğini yana itti. Sağ köprücük kemiğinin ucunun altında ve sol kulağın altında kahverengi bir nokta vardı. En belirgin yara ise kalbinin üzerindeki insan avucu şeklindeki mor renkli bir çürüktü.

Adli tabip, akademik bir ses tonuyla "Onu kimin öldürdüğünü bilmiyoruz," dedi. "Fakat hızlıymış ve silahı da kırılmış."

Dikkatle ölünün yanına konulmuş ve parçalanmış bir silaha baktılar. Bu. hilal şeklindeki bir kürekti; özellikle Budist rahiplerin taşıdığı türde, uzun, ağır bir silahtı. Bir ucunda, otları kazmak için kullanılan kürekten türetilmiş büyük bir bıçak vardı. Diğer ucunda ise hilal şekilli bir bıçak bulunuyordu. Her iki uçta da gövdeye bağlı olan ve bir dövüş sırasında şangırtı çıkaran çelik halkalar sarkıyordu. Tik ağacından yapılmış sağlam gövde ise yıkıcı bir güçle kırılıp parçalanmıştı.

Saihung, adli tabipten birkaç dakika için kendilerini yalnız bırakmalarını istedi ve VVuyung'a döndü.

M'

"Sana bilgi veren kişi ne dedi ve bununla Kelebek

arasındaki bağlantı hakkında ne söyledi?"

VVuyung, fırtınada kullanılan lambalardan birini aldı ve tabutun kenarında durdu.

"İki gün önce, bu rahip bizimkine çok benzeyen bir amaçla Pekin'e gelmiş. Kelebeği ve sevgilisini daha fazla suç işlemden durdurmak istiyormuş. Uyguladığı strateji ise erkek kardeşi yoluyla Dişi Kaplan'ı dışarı çıkarmakmış. Yer altı dünyasından aldığı bilgi sayesinde çocuğun her gün aynı saatte malikaneden ayrıldığını biliyormuş. Rahip, çocuğun karşısına çıkıp yolunu kesmiş. İki kurşun topu yere öylesine büyük bir güç ve ağırlıkla fırlatmış ki, toplar toza derinlemesine gömülmüşler. Rahip bu iki topun üzerine zıplamış ve meydan okumuş: eğer çocuk onu itebilirse rahip de ona sanatını öğretecekmiş. Doğal olarak çocuk dolduruşa gelmiş. Becerisine güvendiği ve tüm diğer savaş sanatçıları gibi hep daha fazlasını öğrenmek istediği için dikkatsizce saldırmış. Rahip de onun tam kalbinin üzerine vurmuş. Çocuk et ve kan tükürmüş.

"Yarasını ablasına göstermiş, ablası da bu işin bir Demir Avuç ustasına ait olduğunu anlamış. Hemen ondan intikam almak için dışarı çıkmış. Rahip de onu bekliyormuş. Önce onunla çıplak elle dövüşmüş fakat kızın gücü ve becerisi onu şaşırtmış, silahını kullanmak zorunda kalmış. Tanıkların dediğine göre o zaman bile kız, bu eski dövüşçüyü hilal şekilli küreğinden mahrum bırakmayı başarmış. Öfkeyle silahın ağaç gövdesine vurmuş ve kardeşine yaralayan aynı darbeyi ona indirmiş. Rahibin eğitimle geçen yılları yetersiz kalmış. Kızın ölümcül parmakları rahibin yaşamının bağlı olduğu iıuc ipi koparıvermiş."

Saihung katılaşmış bedene baktı. Yaralar ve kan toplamış bölgeler kelimelere gerek bırakmayacak kadar açıktı. Bunlar, adını hak eden bir dövüşçüye ait belirgin uyarılardı.

"Gidelim," dedi. "Kelebek, Pekin'e geldiğimizi çoktan öğrenmiştir. Bu akşam onun kaldığı malikaneye saldıracağız."

İki rahip kabul ettiler. Adli tabibe biraz "çay parası" verip şehrin kuzey-batı mahallesine doğru yürümeye başladılar.

VVuyung. "Bir düellonun yapılacağı gün morgu ziyaret etmek kötü şans getirir," dedi. '°7

Wuquan, kardeşinin batıl inancına lanet etti. "Bu tür düşünceleri kim takar? Şu leş kokusu, asıl gerçek olan bu!"

Saihung, "Bu kokuyla karşılaştırıldığında şehir daha güzel kokuyor," dedi.

VVuyung derin bir nefes aldı. Koku duyusunu kandil yağı ve domuz yağı gibi yakan is kokusu çok ağırdı. Öksürdü.

"Kahretsin," diye yakındı. "Aralarında hiç fark yok."

Üç yol arkadaşı. Pekin'in en eski bölümlerinden birinde yürüyorlardı. Bel vermiş gri binalar ve harap olmuş duvarlar kıvrımlar meydana getiren dar sokaklar oluşturuyorlardı, binaların arasında sade, neredeyse tesadüfen oluşmuş boşluklar gibiydiler. Her ne kadar Pekin bir zamanlar feng shui ustaları tarafından özenle ve kesin bir ızgara sisteminde kurulmuş olsa da, düzensizliğe doğru eğilim ve bireyselliğin getirdiği kaos uzun

zaman önce baskın gelmişti. İşte bu nedenle, bir köşeyi döndüklerinde uzun, kesintisiz, kusursuz gri tuğla bir duvar görmek gerçek bir zıtlık yaratmıştı. Dişi Kaplanan evini çevreleyen duvarların yüksekliği yaklaşık 10 metreydi ve üzerleri yeşil sırlı kiremitlerle kaplanmıştı. Kapının her iki yanında kırmızı sütunlar vardı ve parlak kırmızı renkteki kapı da bir tanka dayanmaya yetecek kalınlıkta kerestelerden yapılmıştı. İçeriye giriş hiç de kolay değildi. Duvara tırmanmak için halat kullanmaları gerekiyordu. Saihung, bu duvarların içinde kalan bahçenin güzelliğinden etkilenmişti. Son derece renkli bir güzellik içindeki bir cennet parçası bu yaşlı kentin tek renkli kasveti içine özenle işlenmişti. Bahçelerin ve evin güzelliği köklü bir geleneğin havasını yansıtıyordu. Böylesine ince bir zevke, özenli bir mimari denge ve çevre düzenine ancak uzun yıllar sonucu sahip olunabilirdi. Dişi Kaplan'ın babası bu mücevheri imparatordan saklamış olmalıydı. Eğer bunu biliyor olsaydı, kıskançlıktan dolayı şövalyesini öldürtürdü.

Evin önünde insan yapımı bir köprü vardı ve uzun bir akarsu evin batısını ve arka tarafını çeviriyordu. Su çamurlu yeşil renkteydi fakat donuk yüzeyi kenarlarından büyüyen ve uğultulu sesler çıkaran söğütleri yansıtmaktaydı. Akarsuyun kıyısı çamur değildi, bunun yerine en alışılmadık şekilde eğim verilmiş ve düzensiz bir şekilde yerleştirilmiş taşlarla doldurulmuştu.

Geleneksel kafesli pencereler, kalın sütunlar ve uçları yukarı kıvrık kiremit çatı köşeleriyle süslenmiş iki katlı, büyük malikaneye doğru süründüler. İçine kaktüs dikilmiş bir sıra sırlı saksı, taş kapının kıyısında duruyordu. Kapılar kırmızıya boyanmışlardı ve üzerlerine kakılmış sedef, izleyen kişiye denizin renklerini hatırla-

tıyordu.

Saihung, zihnini çevresini saran güzellikten çekip aldı ve uzun elbisesinin üst kısmını çıkardı, üzerinde bedenine yapışan bir gömlek vardı. Bedenine, ucunda bir bıçak olan bir ip bağlanmıştı. Sonra arkadaşlarına baktı; bu, onların kılıçlarını çekmeleri için bir işaretti. Yalın, son derece düz ve keskin kılıçlar, yumuşak ve yuvarlak hatlardan oluşan bu cennet parçasında ışıldıyorlardı. Saihung, Tang Hanedanı döneminde yaşamış alim Li Quan'ın "Silahlar hastalıklı bir geleceğin oyuncaklarıdır," derken gerçekten haklı olduğunu düşündü. Kılıç, bir kez çekildiğinde kullanılmak istiyordu.

Saihung yüzünü tekrar kapıya döndü. Hızla kapıya bir tekme attı, kapı yüksek sesle çatırdayarak yere düştü. Kapının verniğinde çentikler oluşmuş ve darbeden dolayı çatlamıştı.

Saihung ve arkadaşları içeri girdiler ve çevreye bakındılar. Karşılarına klasik biçimde simetrik yapılmış bir misafir karşılama salonu çıkmıştı. Burada iki sıra halinde, üzerleri yontma süslemeli ve ipek yastıklı abanoz iskemleler ile bu iskemlelerin arasında çay masaları vardı; yere, üzerinde çiçek ve uzun yaşam simgeleri olan aşırı derecede büyük bir ipek halı serilmişti. Duvarlar, değerli parşömen tomarları ve seramiklerle kaplanmıştı. Salonun sonunda parlak kırmızı renkte, kocaman bir ayı gülü bulunuyordu ve bir çift iskemle, yüzleri kapıya dönük şekilde konmuştu. Odanın içi loştu ve antika bir havası vardı. Rahipler, çılgınca koşturma sesleriyle hizmetçilere uzaklaşmalarını emreden bir kadın sesi duydular.

Kısa süre sonra en uçta bulunan ve her iki yandaki

kapılardan üç kişi çıktı. İlkinin Dişi Kaplan olduğu açıktı. Orta boyluydu ve zarif bir biçimde yürüyordu. Altın ve mavi renkte ipek bir tunik ve pantolon giymişti, biçimli bedeni yağsız ve atletikti. Ayakları güçlüydü ve yere sağlam basıyordu. Cildi sanki yarı saydam bir yeşim taşı gibiydi. Kirpikleri siyah, gözleri büyük ve dış uçları geriye dönerek inceliyordu. Saihung, bir an için buraya geliş nedenini ve kaba girişini neredeyse unutuyordu. Kadının sürdüğü parfümün kokusunu duyduğunda, Dişi Kaplan gibi bir kadın baştan çıkarsa kendisinin de dağdaki yaşamım feda edeceğini düşündü.

Kadının arkasında kardeşi vardı. İnce yapılı, başı tıraşlı, meraklı gözlerle bakan genç bir çocuktu, yakın zaman içinde aldığı yara onu etkilememişe benziyordu. Kırmızı ipek giymişti, hızlı ayak oyunları yapabilmek ve tekmeler atabilmek için uzun elbisesinin kenarını dikkatle siyah kuşağının içine sokmuştu. Yaklaşık kendi boyunda bir mızrak taşıyordu, mızrağın ucunu kendilerine doğru çevirdiğinde kırmızı püskülü de sallandı. Sağlam ve beyaz dişlerini göstererek sırıttı.

Abla ve kardeş odanın ortasına doğru ilerlediler fakat üçüncü kişi kapının yanından ayrılmamıştı. Bu Kelebek'ti. Kendinden emin, kabadayılık etmeyi seven Kelebek Saihung, kendinden farklı olarak büyük kardeşinin ketum biri gibi göründüğünü bilirdi, Kelebek onlara neredeyse kaderci bir bakış attı.

"Senin için geldik, Kelebek!" bağırdı Saihung odanın diğer ucuna doğru.

Kelebek önce başını kaldırdı sonra uzaklara baktı.

"Usta seni istiyor. Onun hoşgörü gösterebileceğinden çok ileri gittin. Şimdi bizimle gel!"

"Burası benim evim," dedi Dişi Kaplan. "Siz, emir verecek konumda değilsiniz."

Saihung, ateşli bir şekilde "Bu meseleden uzak dur, yoksa hiç de nazik davranmam," diye yanıt verdi. Bir adım geri atan Kelebeğe doğru baktı. Saihung, ileri doğru atılırken "Saldırın!" diye bağırdı.

Dişi Kaplan, Saihung'un şiddetli saldırısını kolaylıkla karşıladı* Saihung kendini hiç de istemediği bir konumda bulmuştu. Kadının ustalığı onunkini aşıyordu. Bunun güçle pek ilgisi yoktu. İçgüdüsel olarak ağırlığının ve kas gücünün sağladığı üstünlüğü hissediyordu, yine de Dişi Kaplan, insanı öfkelendirecek derecede ele geçmez ve hızlıydı. Saihung'un vuruşlarından kaçıyor ve blok almak için uğraşmıyordu bile. Karşı saldırıya geçtiğinde, Saihung umutsuzca geri çekilmek zorunda kaldı. Parmak uçlarıyla vurmak, Dişi Kaplan'ın saldırı menzilini artırıyordu. Ölümcül bir rakipti.

Saihung yana kaçtı ve sakince geri çekilen Kelebeğe doğru atıldı. Dişi Kaplan da Saihung'a saldırdı. Saihung yana adım atarken kadın onu geri çekti, sonra da göğsüne mahvedici bir tekme attı. Metallerin çarpışmasıyla oluşan bir ses duyuldu ve bir kıvılcım çaktı, her iki rakip de şaşırarak bir an için durdular. Kadının çizmesinin ucunda bir bıçak vardı, Saihung ise çelik bir göğüs zırhı giymişti.

"Seni korkak rahip," dedi kadın nefretle.

Saihung sadece muzipçe sırıttı. Şimdi onun eline bir şans geçmişti. Bu kısacık an içinde bedenine bağlı ipin düğümüne asıldı ve hızla çekti. İpin ucuna bağlı olan bıçak açılınca Saihung bıçağı kadına doğru fırlattı. Kadın bu şekilde avlanmayacak kadar iyi bir dövüşçüydü

ama yine onun dengesini bozabileceğini umuyordu.

İpe bağlı bıçağın ucunda ıslık çalan bir alet vardı ve çok yüksek bir sesle vınlıyordu. İp gergin tutulmalı ve her fırlatıştan sonra geri çekilmeliydi. Bıçak geri döndüğünde Saihung bunu bileğine, dirseklerine veya bacağına dolayabiliyordu ve önceden tahmin edilmeyen bir açıyla tekrar fırlatabiliyordu. Ayrıca istediği gibi bir kavisle hızla çevirerek yatay kesişler da yapabiliyordu. Dişi Kaplan ise bundan hiç de etkilenmemişti ve saldırısının şiddetini artırmıştı. Dört buçuk metre ip ve jilet gibi keskin bir bıçak onu sadece biraz sıkıştırmıştı. Saihung, VVuyung ve Wuquan ın daha iyisini yapabildiklerini umuyordu.

İki savaşçı rahip, rakiplerinden en az altmışar santim daha uzundular ve her biri de çocuktan olasılıkla yirmi kilo daha ağırdı. Buna karşın çocuk, mızrağının hızı ve uzun menzili ile bu dezavantajlarını kapatıyordu.

Bu iki silâhşor onun için kolay rakiptiler, yaptıkları çapraşık dönüş hareketleri ve kesin darbeleri, silahının özelliklerinden yararlanarak karşılıyordu. Bu mızrağın gövdesi bağ kütüğünden yapılmıştı ve özel yağların içinde uzun bir süre bekletilmesi nedeniyle son derece esnekti. Rahiplerden birine mızrağının gövdesiyle vurduğunda, mızrağın gövdesi eğilerek ucundaki bıçağın rahibin bedenine saplanmasını sağlıyordu. Aynı zamanda, bu mızrakla, bir sopayla yapılabilecek her tür dürtme, kesme, savuşturma ve kırıp parçalama hareketlerini yapabiliyordu. Saihung. bu gencin bir dövüş ustası olduğunu anlamıştı.

Dişi Kaplan Saihung'a saldırdı. O da aynı şiddetle

ve vahşice karşılık vererek bıçağını doğrudan kadına doğru fırlattı. Kadın hızla yana çekilmesine karşın omuzu hafifçe kesilmişti. Bıçak ıslık çalarak geri gelirken Saihung ileri doğru bir adım attı. İp, hızla avcuna dolanarak esnedi, Saihung ipin hızla eline dolanırken parmaklarını yaktığını hissetmişti. İpi hareket ettirmeye devam ederken aynı zamanda yeniden yön vermeliydi. Önce bir ilmek sonra bir tane daha ve kadına arkasını dönerken ivme kazanmak için hızlı bir dönüş hareketi yaptı. Kadın ona doğru öfkeyle atıldığı sırada Saihung ona dönerek bir kaplan kuyruğu tekmesi attı ve delice çığlıklar atan bıçağını yolladı. Bıçak çocuğa öyle bir hızla çarptı ki, 12 santimlik ucu sonuna dek bedenine gömüldü. Saihung ileri doğru bir adım attı ve acımasızca çocuğun boynunun çevresine bir ilmek attı ve iki rahip kardeş hiç duraksamadan kılıçlarını çocuğa sapladılar.

Dişi Kaplan acı ve öfkeden delirmişti, çılgınca bir öfkeyle kendini ortalarına attı. Artık kendini sakınmaya çalışmıyordu, şimdi dikkatle uygulanan bir strateji ve zarif hareketler yoktu. Bedeninden korkunç ve muhteşem bir güç yayılmaktaydı. Saihung'a bir erkeğin atabileceği kadar güçlü bir tekme attı. Saihung tekmenin gücünü azaltabilmek için hızla döndü fakat yine de dengesi bozulmuştu. Geriye doğru sendelediği sırada Dişi Kaplan boğazına doğru nişanladığı parmakla ona doğru gelmeye başladı. Saihung, Dişi Kaplan'la bir an için göz göze geldi, kadının dimdik ve düşmanca bakan gözleri, nefret ve gözyaşında kıpkırmızı olmuştu. Kadının tıslamasını duyuyordu, tüm içsel enerjisini tek bir noktaya yönlendirmişti.

Fakat parmağı ona ulaşmadan önce, Wuquan'ın göz

kamaştırıcı bir hızla kadının elini kestiğini gördü. Dişi Kaplan'ın değerli silahı yere düşüp sıcak kanı kesik bileğinden fışkırdığında ölümcül tıslama bir acı çığlığına dönüşmüştü. Geri çekilirken öylesine sert bir bakış attı ki, üç rahip de duraksadılar.

Büyük bir çabayla nefesini kontrol altına aldı ve ayakta durdu. Ölmüş kardeşini gördü. Odaya bir göz atması aşığının da onu terk ettiğini anlamasına yetmişti. Daha da kötüsü elini kaybetmişti. Hakarete uğramış, başka hiçbir şekilde olmayacak biçimde onuru zedelenmişti. Parmakları çok ünlüydü, dövüşteki ustalığı ise onun onuruydu. Ve şimdi her şeyini kaybetmişti. Ne olursa olsun savaşçı bir erkek ya da savaşçı bir kadın asla onurundan fedakarlık edemezdi. Yapabileceği tek şeyi yaptı.

Dişi Kaplan tüm enerjisini denetleyebiliyordu ve istediği anda Ch'i'yi ve kanı, bedeninin herhangi bir parçasına gönderme becerisinde ustalaşmıştı. Tüm enerjisini diline yani ***Tu*** ve ***Ren*** meridyenlerinin birleşme noktasına yönlendirdi. Tüm yaşamı bu tek noktaya doğru akarken, vahşi bir kararlılıkla dilini ısırdı. Boğazı kanla doldu ve ruhu kendi kendine açtığı yaradan uçup gitti. Saihung, kadının sallanan ve bir avcı tarafından vurulmuş bir hayvan gibi yere düşen bedenini izledi.

Sonra ipi. çocuğun bedeninden çözdü. Çocuğun bedeni ağırdı, artık ona yaşam değil yer çekimi hakimdi. Saihung, kanla lekelenmiş ipi tekrar doladı, bunu değiştirmesi gerekiyordu, sonra dikkatle bıçağı temizledi. Odayı dolduran çiğ bir koku, Dişi Kaplan'ın hâlâ duyulan parfümüyle tam bir zıtlık oluşturmuştu. Saihung kapıya doğru yürüdü ve bir yağ kandili buldu. Bir sani-

ye içinde yanıcı sıvı halıya bulaşmıştı ve cansız bedenler, alevlerin arasında turuncu bir renk almışlardı.

C ONRAKI GÜNLERDE, Saihung, VVuyung ve Wuquan, *-r yeraltı dünyası casuslarının oluşturduğu büyük ağı soruşturarak Kelebek'in izini sürdüler. Gerçek dışı söylenti ve sahte rehberleri izlerken değerli zamanı da kaybediyorlardı. Şehir ve kasabaları araştırarak geçen beş günden sonra, Hubei Bölgesi'nde Dahong denilen bir köye geldiler. Burada köhne bir şarap evinde kendilerine bilgi veren önemsiz bir şantajcı ve hırsız buldular. Cömert bir ödeme sonrasında, bu adam onlara ihtiyaç duydukları bilgiyi verdi.

"Sınıf arkadaşın, Hubei'nin Üç Kaplanı'nın dostudur. İlki Li isminde bir Sekiz Trigram Avucu stili ustasıdır. Öğretmeni bir Zen rahibiydi ve öğretisinin kökeni, İmparator Dowager'ı 1900'de Pekin'den kaçarken koruyan usta Yin Fu'ya dek inmektedir. İkincisinin ismi VVang'dır. Ünlü Sun Lutong'un bir öğrencisidir ve Şekil ve Zihin Dövüşü ile Altı Uyum Kılıcı ustasıdır. Üçüncüsünün ismi ise Uçan Kedi'dir. Ufak tefek bir adam olmasına karşın, son Qing Hanedanlığı şövalyelerinden biri olan Kutsal Uçan Leopar tarafından eğitildiği için müthiş biridir. Bu adamların hepsi ellilerindeler ve bu nedenle de ustalıklarının zirvesindeler. Siz onları yenebilmek için çok gençsiniz."

"Olsun," diye yanıtladı Wuquan, "lütfen bize onları nasıl bulacağımızı söyle."

Hırsız, bir an için düşündü ve sonra güldü. "Peki, peki. Böylece, tabutlarınızı nereye göndereceğimi de bilirim."

Gülümsemeye devam eden sahtekardan ayrıldılar ve planlarını yaptılar. Bu artık kesinlikle VVulin'i ilgilendiren bir işti. Bu durumda da tek çıkış meydan okumaydı ve bu üç kişiye sadece bir kişi meydan okuyabilirdi. Üçünün birden Üç Kaplan'ın her birine saldırması onursuzca bir davranış olurdu. Saihung gönüllü oldu ve meydan okumak için hemen mektuplar gönderdi.

T T AVA DAHA DA SıCAK OLMUŞTU. Saihung. Kelebek'i ' [1] yakalama konusunda sabırsız ve huysuz hale gelmişti. İki gün içinde hem Li hem de Wang'la karşılaştı „g ve her ikisini de yendi. Li'nin zarif ve ele avuca sığmaz Sekiz Trigram Avucu stilinin, Moğol güreşinin vahşi kavrama ve acımasız fırlatma teknikleri ile üstesinden geldi. Elli yaşındaki bir adam sert yere bu kadar çok fırlatılmaya uzun süre dayanamamıştı. Ne ilginçti ki, Saihung. Li*nin stilini de VVang'a karşı kullandı. Dönerek yapılan hareketler ve dairesel vuruşlar. Şekil ve Zihin Dövüşü'nün düz. ezici saldırılarına karşı mükemmel bir karşılık olmuştu, iler iki durumda da, Saihung rakiplerini öldürmedi, Bu. savaşçılık onuruyla ilgili bir durumdu. Bu adamlar. Kelebek'i sadece dostluk adına korumuşlardı.

Wang pes ettikten sonra Saihung **bv** yanlış anlaşmayı açıklığa kavuşturdu: ancak ondan sonra iki usta, Kelebek'in içinde bulunduğu belayı anlayabildiler. Saihung'a hemen güneye doğru gitmesini söylediler. Uçan Kedi, Yangzi Nehri nde Kelebek'e eşlik etmekteyv[d1] _ ***M,*** I

Üç arkadaş, hemen tren istasyonuna gittilerse de treni kaçırdılar, VVuyung da bu olayın kötü talih getire-

ceğini söyledi. Bir sonraki tren dört saat sonraydı. Bekleyip bir sonraki Nanjing bağlantılı treni yakalamak dışında yapabilecekleri bir şey yoktu. Yangzi Nehri nin kuzey kıyısına vardıklarında aradan yirmi dört saat geçmişti. İnanılmaz derecede geniş körfezi aşan bir köprü yoktu ve trenin feribotla karşıya geçmesi de saatler alırdı. Üçü birden kıyıda dolaşıp onları karşıya geçirecek küçük bir tekne kiraladılar.

Nanjing iskeleleri, ahşaptan yapılmış sallara, buharlı gemilere ve yük gemilerine binmeye çalışan insanlarla kaynıyordu. Her yere sandıklar, içinde çeşitli ürünlerin olduğu sepetler ve ördek ve kaz kafesleri yığılmıştı. Rıhtımlar, benzin, yağ, çöp ve ter kokuyordu.

Sabahın erken saatinde bile, hava bunaltıcıydı. Saihung, kol yenini alnına sürdü; ter, kolunu sırılsıklam etmişti. Güneşe karşı gözlerini kısarak bakarken, Kelebek'i görerek şaşırdı; sıkıcı iskelede, parlak bir gök mavisi ipek giymişti, göz kamaştırıcı bir hali vardı. Tuniğinin altında, göğüste açık. eski moda bir gömlek görülüyordu. Gülümsüyor ve sükûnetle yürüyordu. Onun arkasında siyah giymiş bir adam vardı.

Saihung, kalabalığı kaba hareketlerle iterek kendine yol açtı, insanları onun bu acelesi karşında bağrışmaları Uçan Kedi'yi uyarmıştı. Saihung önünde duran son kişiyi de yana ittiği sırada, ona doğru bir şey çığlıklar atarak geldi. İpe bağlı okun ustası olan Uçan Kedinin silahı Saihung'u hedeflemişti.

Bağrışan kalabalık hemen geri çekildi, fakat çok da uzaklaşmadı. Korku ve merak arasında gidip geliyorlardı. Saihung ve Uçan Kedi, insandan oluşmuş bir arena içinde kalmışlardı. Uçan Kedi, dikkatle onun çevresin-

de dönüyordu. İnce yapılı, kısa boylu bir adamdı. Yüzü sanki bir zeytin çekirdeği şeklindeydi; teni kahverengi ve kalındı. Koyu siyah renkteki saçı iyice briyantinlenmişti ve gözleri keskin ve dardı.

Ucu oklu ip, acı verici ısırışlarına devam ediyordu fakat Saihung da silahını, çelikten yapılmış bir yelpazeyi çıkarmıştı. Bunu açarak kendine bir kalkan gibi kullanıyor ve karşı saldırılarını yapıyordu. Çabucak aradaki mesafeyi kapattı, fakat onu şaşırtacak biçimde, Uçan Kedi sadece yumruklarını savuşturmakla kalmıyor aynı zamanda inanılmaz bir beceriyle Saihung'un başının üstüne zıplıyordu. Havada Saihung'un başına tekme atmış ve sonra ucu oklu iple yaptığı saldırılarını tekrarlamıştı.

Saihung tahta levhaların üzerine düştü ve birkaç kurumuş kıymığın eline battığını hissetti. Kızgınlıkla sıçrayarak kalktı ve aynı anda da ucu oklu ipi savuşturdu. Uçan Kedi ise silahını geri çekmek dışında bir şey yapmadı. Sonra tekrar sıçradı, havada ipine bir ilmek attı ve doğrudan aşağı doğru gönderdi. Bir sonraki sıçrayışında Saihung yelpazesini hazır tuttu ve tek bir hareketle rakibinden önce açtı. Bu sırada, yelpazenin dış tarafındaki gizli bir düğmeye bastı. Saihung'un hızla bileğini döndürmesiyle onüç adet ince iğne ileri doğru fırladı, yaylı bir mekanizmayla atılan silahlar Uçan Kedi'yi bacağından vurmuştu.

Bu sırada VVuyung ve Wuquan da işe karıştılar. Çevreleri kılıçlarını çekemeyecekleri kadar kalabalıktı, bu nedenle çıplak elle dövüşmeleri gerekti. Yaralanmış olsa da, Uçan Kedi cesurca dövüşüyordu, fakat kısa süre donra rakipleri onu iskelede baygın halde bıraktılar.

Saihung kalabalığı iterek iskelenin sonuna doğru koştu. Ama bir gemi, güvertesinde Kelebek ile birlikte palamarlarını çözmüştü bile.

Saihung, öfkeyle, "Neden peşinde olduğumu biliyorsun!" diye bağırdı. "Yemin ediyorum ki, seni ele geçireceğim."

Kelebek'in, cansız ifadesi onu şaşırtmıştı. Büyük kardeşi, aklı karışık ve tereddüt içinde görünüyordu. Saihung, geminin uzaklaşmasını izledi, bir şey duyup ona yanıt vermeye çalıştı; fakat hiçbir şey duymadı. Kahretsin! Neden hayatındaki hiç kimse gerektiği anda konuşmuyordu?

T " AKİP ETMEK İÇİN seçtikleri kırık dökük buharlı gemi *- kalabalıktı, Saihung, suyu seyretmek için merdivenlerde durmayı tercih etmişti. Yangzi, hızla akıyordu. Bu su parçası öylesine genişti ki, ona "nehir" demek çok komik kaçıyordu. Burası, derin, güvenilmez, geniş ve muhteşem bir okyanustu. Gemilerden atılan her tür çöp, kesif, çamur rengi yüzeyinde yüzüyordu. Gemi yavaşça kıyıdan uzaklaşırken, kahverengi enginlik giderek daha da büyüyordu. Burada bir özgürlük duygusu vardı. Suyun düzgün yüzeyi üzerinde başıboş dolaşırken büyük maceralar olası gözüküyordu.

Saihung, geminin kenarında suyun yaptığı kıvrımları izledi. Su, geminin yanından köpükler saçarak akıyordu. Dünya çok sade bir kompozisyon haline dönüşmüştü. Üç yatay çizgi; mavi gökyüzü, yeşil tarlalar, kahverengi su, her şeyi kapsamıştı. Sürekli akıp giden yeşil kıyıyı izledi. Bazen hoş kumluk bir sahil halindeydi, ama bazen de kayan toprakların oluşturduğu aşın-

mış bir duvar oluyor, küçük toprak yığınları suya düşüyordu. Kimi zaman da, bir kayalık, alttan alta yavaşça yıpratan akıntıya meydan okuyordu. Tarlaları ve toprak tuğlalardan yapılmış evleri geçtiler. Kasabalar, mavi, yeşil ve kahverenginin oluşturduğu cansız düzlemleri bozan tek çıkıntılardı.

Bir başka buharlı akıntı yukarı doğru geçti. İşgal edilmiş bölgelerden kaçan mültecilerle tıka basa doluydu. Saihung onlara bir göz attı. Kaba, umutsuz ve korku içindeydiler. Şaşırtıcı bir şekilde, çok sayıda insan, akrabalarını aramak veya iş bulmak için nehrin aşağısına doğru iniyorlardı. Adamın birinin, "Bu günlerde iş

bulmak çok zor." dediğini duydu. "İşgal edilmiş bölgede bile olsa. açlıktan ölmekten iyidir."

Nehrin yüzeyinde yüzen bir ceset yanlarından geçince teknede bir heyecan dalgası esti. İnsanı şaşırtacak kadar hızlı hareket ediyordu. Çok geçmeden bir tane daha geçti. Su, öyle hızla akıyordu ki, başka her şey kıpırtısız gibiydi.

"Şunu gördün mü?" diye sordu VVuyung heyecanla. "Bu, kötü talih işareti!"

"Evet." dedi Saihung. "Sonuncusu bir kadın mıydı yoksa erkek mi?"

"Bunun nasıl anlaşılacağını biliyor musun?" diye sordu Wuquan. "Eğer yüzü aşağıda yüzüyorsa, genellikle bir erkektir. Yüzü yukarı bakıyorsa genellikle bir kadındır."

"Bu ilginç şeyi de nereden öğrendin?" diye sordu Saihung.

"Gezilerimden biri sırasında." dedi Wuquan kayıt-

sızca. "Kadınların kalçaları daha ağırdır, bu nedenle de alt kısmı onu aşağı çeker ve yüzü de yukarı döner. Fakat bir erkeğin üst kısmı ve başı daha ağırdır. Yüzü koyun olarak yüzer."

Kısa süre sonra bir başka ceset daha geçti ve Wuquan'ın kuramının doğruluğunu denemeye çalıştılar. Ne yazık ki, bu seferkinin başı ondan ayrı yüzüyordu.

Saihung önündeki gürültücü kalabalığı iterek geminin pruvasına doğru ilerledi. Burada, sise cesaretle karşı gelerek, nehrin geniş ve kahverengi sularına doğru bakmaya devam etti. Dalgalar insanı hipnotize ediyorlardı. Derslerden birinde ustası ona. suyun onun özel elementi olduğunu söylemiş, sakinleşmek ve düşünce ve hislerini incelemek için suyun yüzeyine bakmasını önermişti.

Pekin'de öldürmüştü. Yaşamı boyunca kim bilir kaç kere öldürmüştü? Savaşçı bir ailede doğmuştu, öldürme sanatı ona kalan bir mirastı. Gençliğinde evini haydutlara karşı korumak için sık sık dövüşmüştü. kimi zaman bir savaşçıya meydan okuyarak onunla düello etmişti ve bir gerilla askeri olarak savaşmıştı. Bunun yanında tıpkı Saihung'un ve diğer savaş sanatçılarının anladığı gibi, Dişi Kaplan ve kardeşi de dövüşmenin mutlak ödülünü anlamışlardı; fakat onların ölümü yine de ona bir trajedi ve kayıp olarak görünüyordu.

Kelebeğin sevgilisini öldürmüştü. Bu da, bu seferki durumun biraz farklı görünmesine neden oluyordu. Şimdi kendini bir kahraman gibi değil, bir yok edici gibi görüyordu. Görevinin tamamlamasını engelleyen kişileri ortadan kaldıran bir dövüşçüydü. Artık idealist bir rahip değildi. Bunun yerine bir görevi tamamlamak

için meydan okuyan, fakat birdenbire meydan okuması gereken bir başka ahlak kuralı olduğunu gören bir adamdı.

Meydan okumanın amacı başarı kazanmaktı ve meydan okumak da kendisinin bağlı oldu şövalyelik kurallarının kalbi ve ruhuydu. Fakat bu yiqi'nin içinde, tüm diğer ilkeleri feda etmiş olmanın acısı saklıydı. Tarihin başlangıcından beri erkekler hep maceranın peşinden koşmuşlardı, fakat ozanlar asla bir delikanlının erkeğe dönüşmesinin asıl nedenini söylemezlerdi; bir delikanlı, sonunda ahlak kuralları ile gerçekler arasındaki zıtlığı anlamasıyla iyiliğini ve zarif ideallerini feda ettiğinde bir erkeğe dönüşüyordu. Bir savaş sanatçısı, modern bir şövalye olarak Saihung, meydan okumaktan hoşlandığını biliyordu. İlke ve olmasını istediği olay arasındaki mücadelede bir şey vardı. Fakat her meydan okuyuşunda, fedakarlık ve uzlaşma ile ilgili aynı dersi yeniden öğrenmesi gerekiyordu. Geminin merdivenlerinde otururken, öldürdüğünü, ruhunun bu nedenle acı çektiğini, kardeşini yakalamak için büyük bir bedel ödeyeceğini tekrar kabul etmek zorunda kaldı. Geminin güvertesine döndüğünde insanların bir şeyi sonuçlandırdıklarında hissettiği o duyguyu hissediyordu. Bu sanki, şövalyeler arasındaki bir mücadelenin şampiyonu olmak gibi bir şeydi.

Hiç çaba harcamadan yanından akan kahverengi suya baktı. Hâlâ çok duygusal olduğunu düşündü. Saihung, on yıl kadar önce wu wei kavramını anlamaya çalışırken Büyük Usta'ya sorduğu bir soruyu hatırladı.

"Wu wei ne demek?" diye sormuştu.

Ustası da, "Yaptığın her şeyin kendiliğinden, doğal

ve tam olması demektir," diye yanıtlamıştı. "Hiçbir şey seni etkileyemez. Hiçbir şey, senin sürekli olarak sahip olmayı başardığın o değerli sakinliği bozacak duyguları canlandıramaz."

"Hiçbir şey seni etkileyemez mi?"

"Hiçbir şey."

"Peki ya meditasyon yapıyorsan ve biri gelip seni öldürmeye kalkarsa?" diye sordu Saihung.

"Eğer beni öldürmeye geliyorlarsa, sorun değil. Ben onları daha önce öldürürüm."

"Peki ya sonra?"

"Sonra oturur, meditasyonuma devam ederim."

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Birini öldürdüğünüz için acı çekmez misiniz?"

"Bu durumda çekmem. Onlar beni öldürmek istediler. Bense sadece onlara engel olmuş oldum."

"İçten içe acı çekmez misiniz?"

"Hayır. Bu wu wei'dir. Bir olay meydan gelir, sonra da bir diğeri. Eğer gerçekten wu wei'deysen, o zaman her zaman sakin kalırsın."

Bir başka ceset daha geçti. Bu seferki bir kadındı. Yangzi nehri bunlarla dolu gibiydi, birdenbire kendini bir cenaze merasiminde görür gibi oldu. Ölünün cehenneme dek yolu var diye düşündü. O ve cesetler, hepsi de bu uzun nehrin ağzındaki aynı yere gidiyorlardı; Shanghai'e.

yirmi döTt:

Şangay

T) u **DA** NE BÖYLE? Saihung. Şangay rıhtımında kendi kendine böyle sordu. Gördüğü şey o kadar yabancı ve şaşırtıcıydı ki... Artık kalasları bel vermiş ahşap iskele üzerinde, bağıran, tüküren, pis kokan kalabalığın arasında yürürken, Şangay'ın siluetine baktı. Tam bir mil uzunluğunda, çelik ve betondan yapılmış gökyüzünü yırtarcasına yükselen binalar, ünlü Liman Caddesi boyunca dizilmişlerdi. Dağlar hariç, gördüğü her şeyden daha yüksektiler ve düz çizgileri, tam olarak dikdörtgen pencereleri, Greko-Romen mimarinin izleri, gri sütunları ve duvarlarıyla bildiği her şeyden de daha gariptiler.

Bir zamanlar güzel bir yerdi herhalde, diye düşündü. Gökyüzü, yükseklerde süzülen bulutlarla, soluk mavi renkteydi, okyanustan gelen esintiler, düz, açık delta bölgesini yalıyordu. Zengin tarım arazileri, miller boyunca Shnaghai'ın batısında uzanıyorlardı; her ne kadar savaştan dolayı zarar görmüşlerse de, taze ürünler ve yemyeşil doğal güzellikler sağlamaya devam edebiliyorlardı. Şehrin üzerine düşen parlak ışık sayesinde, adı sadece "Deniz Kıyısında" anlamına gelen Şangay,

gerçekte hoş bir şehir olabilirdi. Fakat Saihung, saat kuleleri, otelleri ve iş hanları nedeniyle bu şehri çirkin bulmuştu.

Limana adım attığında, o ve arkadaşları, kendilerin resmi bir geçidin ortasında kalmış küçük çocuklar gibi hissettiler. İnsan kalabalığı çıldırtıcıydı. Yürümek, hidrolik bir presin manivelasını açmaya çalışmak kadar yararsızdı. Saihung, kalabalıkta dirsek atarak yol açmaya çalışsa da çok az bir ilerleme kaydedebilmişti. Bir sokağın köşesine geldiğinde, duyuları koku ve gürültüye yenik düşmüştü. Nehirde soluduğu o taze hava nereye kaybolmuştu ki? Şimdi, sadece yanık yağ gibi bir koku duyuyordu. Sokaklara baktı, bronz tenli adamlar tarafından çekilen o garip ve sarsak şeyler, çekçekler arasında delice bir yarış vardı. Fakat, asıl şaşkınlığı çok az bulunan bir başka tür aracı, otomobilleri gördüğünde yaşadı. Yanmış yağ gibi kokan şeyin bunlar olduğunu fark etti. Korkutucu homurtular çıkartıp, duman atan, parlak metalik, uğursuz siyah renkli bu araçlar, iyi giyimli sahiplerini bu kalabalık bulvarlarda özenle ve hızla taşımaktaydılar.

Saihungi, VVuyung ve Wuquan, ardı ardına şehre ait en belirgin imajların bombardımanına tutuldular; önce koloni gücünün ifadesi olan büyük kapı girişleri gördüler. Sonra, Hong Kong ve Şangay bankasının parmaklıklı pencereleri çıktı karşılarına. Bir Rus kadın, küstahça bir Rols-Royce'dan indi. Çay evlerinde zengin deniz ticareti komisyoncuları oturuyordu. Bir hendekte katılaşmış bir ceset vardı. Yaşlı seyyar satıcılar elma şekeri satıyorlardı. Sonra yanlarından melon şapka ve palto giymiş Asyalı bir banker, burnunu çeken bir eroin bağımlısı, sarhoş gemiciler geçti. Saihung, Nanjing Cad-

desi'nde kalabalığı itip kakarak ilerlemeye çalışırken, her bloğu geçtiklerinde tüm bu izlenimler katlanarak artıyorlardı.

Hemen her köşede gangsterleri, genç. küstah, canları isteyen herkesi taciz eden bu bayağı adamları görüyordu. Parlak renklerde giyinmişlerdi, tuniklerinin düğmelerinin iliklememişler ve tuniklerinin altına giydikleri elbiselerinin göğsü açıktı. Normal insanların kol yenleri kıvrık olmadığı halde, onlarınki yukarı kıvrılmıştı. Geleneksel Çin elbiseleri giymelerine karşın Batı tarzı giyimden de etkilenmişlerdi. Basık tepeli şapkalar, elma stili şapkalar, koyu gözlükler, geniş deri kemerler ve deri ayakkabılar çok modaydı. Fakat elbiselerinin altında, bıçak, muşta, cop ve tabanca gibi adam öldürme aletleri vardı.

Bu kabadayılar Saihung'u meraklandırıyordu. Aslında, gangsterlerin onayı olmadan bu kentte hiçbir şey mümkün değildi. Şehre hakimdiler, bankaların yönetimini ve polisi kontrol ediyorlardı, bu kişilerin bir kısmı Avrupa'dan gelip yerleşenler, bir kısmını da savaş zamanı dağılıp parçalanmış ailelerin üyeleri oluşturmaktaydı. Yangzi Nehri'nin sularından bile daha gösterişli bir şekilde şehre akan milyonlarca doların neredeyse tamamı, yeraltı dünyası tarafından kullanılıyordu. İster endüstri, ister deniz ticareti veya afyon, eroin ya da köle ticareti olsun hepsi gangsterler tarafından kontrol ediliyordu.

Şangay'daki hiç kimse Kırmızı ve Mavi çetelerden bağımsız iş yapamazdı, özellikle de bu çetelerin en büyüğü ve kalabalığı olan Yeşil Çember Çetesi'nden. T.A. Soong. H. H. Kung, Soong Kardeşler. Sun Yatsen, Mao Zedong ve Zhou Enlai gibi ünlü kişilerin hepsi de şu

veya bu şekilde bu işlerin içindeydi, hatta Chiang Kaishek in, Shanghain asıl babası Du Yueshen'in parası, entrikaları ve zorbaca yöntemleri sayesinde gücünü koruduğu söyleniyordu. Şehrin en ince özelliklerini ve en büyük sefahat alemlerini temsil eden kişi işte bu babaydı.

Otellerden müzik ve kahkaha sesleri geliyordu. Kızarmış ekmek ve domuz jambonlarının kokusunu duyabiliyorlardı. Hatta denizden esen meltemler içilen afyon dumanının tatlı kokularını getirirken bir yandan sokakların en sert kokuları da almaktaydılar. VVuyung,
o Saihung'a. her ne kadar onlara çok yeterince yaklaşmamış olsalar da yabancıların kokularının bile farklı olduğunu söyledi. Sanki baharat, deri ve kereste kokuyorlardı.

Wuquan, yabancıların, onlarca yıldır çeşitli imtiyazlara sahip olmak için bu şehri parçalara ayırdıklarını anlattı, ingilizler. Liman Caddesinin ucundaki en tercih edilen bölgeyi işgal çilerlerken. Fransızlar da onlarla, güneydeki surla çevrili eski şehir arasındaki bölgeyi almışlardı. Kuzey bölgedeki Suzhou Irmağı civarı Amerikan idaresindeydi. lakat topraklarını İngilizler kadar iyi yönetemeyince. İngilizler'le birleşerek Uluslararası Yerleşimi oluşturmuşlardı.

Her ikisinin de kemli polis güçleri vardı, fakat bunlar sadece koloni mantığının saf araçlarıydılar. Bu düzenleme aslında suçluların işine yarıyordu. Sadece birkaç mil gitmek, kolaylıkla farklı bir yargı sistemine girilmesini sağlayabiliyordu ve gangsterler de bunu sürekli olarak istismar ediyorlardı. Polis, hem gerçek hem de mecazi anlamda. Şangay'a hakim olan çetelerle iş Dirliği yapmayı daha yararlı bulmuştu.

Yabancıların azameti, Japonlar 1937'de şehri işgal ettiklerinde hasar görmüş ve Batılıların çoğu Şangay Evleri denilen o çirkin yüksek binalara sürülmüşlerdi. Japonlar şehre yerleştiklerinde, şehrin insanı cezbeden fesat ve günahkarlık dolu özelliklerine uyum sağlamışlar ve koloni dönemi yavaş yavaş sona ermeye başlamıştı. Artık şehir, politikacılara, katillere, casuslara, askerlere, çetelere ve para babalarına aitti.

Japon askerlerinin varlığı hâlâ tehlikeliydi, insanları eziyorlar, alemler yapıyorlar, tecavüz ediyorlar ve yağmalıyorlardı; bu nedenle rahipler dikkatli olmalıydılar. Fakat daha da önemlisi, Shangahi'ın, şehre gelen herkesi kendine uyduran o esrarengiz gücünden sakınmalıydılar.

Sonraki birkaç gün boyunca, Saihung ve arkadaşları köşe başlarında duran kabadayılarla konuştular. Rüşvet verip, ikna ederek, suç örgütleri içindeki hiyerarşide yollarını açtılar, opera salonlarında çete liderlerini izlediler, çay evlerinde gösteri yaptılar ve yeteneklerini kanıtlamak için dövüştüler, sonunda Şangay yeraltı dünyasının mafya liderlerinden biri olan Gri Kuğu ile bir görüşme ayarlamayı başardılar. Fakat Gri Kuğu, öldürülmekten korkan çok tedbirli bir kadındı ve sadece bir kişiyle görüşmeyi kabul etmişti. Saihung. o kişinin kendisi olmasında ısrar etti.

Buluşma günü, güneşli fakat rutubetliydi. Saihung, Fransız bölgesinde yürürken elbiseleri bedenine yapışmıştı; boynundan aşağı ter akıyordu. Yol kenarına dikilmiş ağaçların sağladığı gölgeye sığınarak yürümeye çalıştı. Havayı solumak bile zordu. Neredeyse sıvı haldeydi. Gri sıvalı villaların çevresi duvarlarla çevrilmişti. Bunların arkasında, büyüklüklerinden bir zamanlar

okul ve resmi bina olarak kullanıldıkları anlaşılan ahşap ve tuğla binaları görebiliyordu. Yapım tarzları Saihung'a yabancıydı. Henüz, bu evlerin hiç de garip karşılanmadığı Paris, Londra veya Berlin gibi şehirleri görmemişti.

Çok iyi korunan, etrafı duvarlarla çevrili bir eve geldiler. Çelik kapıların önünde bekleyen adamların hepsinin de tabancaları vardı. Üzerinde silah olup olmadığını anlamak için Saihung'u dikkatle aradılar ve sonra, alçak ve çirkin bir binaya giden yolda ona eşlik ettiler. Binanın cephesi sadece, dayanıklılık ve gösteriş düşünülerek yapılmıştı. Ağır meşe kapıların iki yanında, taştan yarım sütunlar vardı. Zemini halı kaplı ön koridora girdiğinde Saihung hiç de hoş olmayan bir koku aldı, bu sanki küfle karışık kâfura benziyordu.

Oturma odasına dek ona altı adam eşlik etti, burası Çin stilinde ve çok zarif bir şekilde dekore edilmişti. Saihung şaşırmıştı. Kendilerine bir yer yaptıktan sonra bir sanat ve kültür şovu yapan pek çok gangster görmüştü, fakat bu kişilerin zevki genellikle aşırı süslü ve büyük şeylere yönelikti. Buradaki porselen, yeşim ve yazılar müzelere yakışacak kalitedeydi. Odanın her yanında ayakta duran kaba saba adamların yanında çok kırılgan ve geçici bir güzelliği yansıtıyorlardı.

Bir koruma, "Gri Kuğu!" diyerek onun geldiğini bildirdi.

Krem rengi, sanat eserleri ve katillerle dolu odanın başında ince uzun bir kadın oturuyordu. Saçı mükemmel bir şekilde yapılmıştı, kum rengi, güzel kokulu bir sus parçası, gümüş, altın ve yeşim iğnelerle saçına tutun tılmuştu. Kadının yüzü düzgün oval şeklindeydi, el-

macık kemikleri çıkıktı, kaşları yay gibiydi ve dudakları da inceydi. En güzel zamanını birazcık geçmiş bir kadın havası yaratan ağır bir makyaj yapmıştı. Omuzları biraz genişti, fakat göğüsleri diri ve biçimliydi. Sıkı brokar elbisesinin yırtmacından görünen bacakları uzun ve yumuşaktı. Kadının, sallanan bir küpesiyle sürekli olarak oynamak gibi bir takıntısı vardı.

"Ah! Sen ne kadar da yakışıklı bir gençsin böyle," diye bağırdı Gri Kuğu.

Saihung'un yüzü kızarmıştı.

"Sadece sana bakmak bile bacaklarımın dermanını kesiyor! Bu ne güzel bir vücut! Oh! Ağzım sulandı!" '3'

Frankenstein ölçülerindeki bir korumaya doğru döndü.

"Onu sevdim," diyerek gülümsedi. "Cildi yumuşacık, siz canavarlarınki gibi değil."

Koruma sırıttı. Saihung, adamın ağzında birkaç dişin eksik olduğunu fark etti.

"Söylesene, buraya benimle oynaşmak için mi geldin?" diye sordu imalı imalı.

Saihung, "Özür dilerim ama hayır!" derken kekeledi. "Yeşil Çember Çetesinin üyesi olan bir sınıf arkadaşımı arıyorum."

"Ne kadar da resmi birisin sen böyle!" Kadın suratını asmıştı. "Erkeklerin sorunu da bu. Hep, doğrudan işe girişiyorlar! Tabii ki neden burada olduğunu biliyorum. Eğer bu adamı bu kadar istiyorsan, onun nerede olduğunu sana söyleyebiliriz. Fakat bunun karşılığında sen bana ne vereceksin?"

"Ne istiyorsunuz?"

"Seninle, başbaşa bir gece geçirmek heyecan verici olurdu!" dedi Gri Kuğu. "Bunun nasıl olacağını hayal edebiliyorum. Bana zevk dolu bir gece ver ve ben de sana sınıf arkadaşını vereyim."

Saihung, boynunun iki yanındaki damarların sinirden zonkladıgını hissedebiliyordu.

"Özür dilerim. Fakat ben bir münzeviyim. Yemin ettim. Ben bir Taocuyum." dedi.

"Ya! Peki Tao için neden bir jigolo olmuyorsun," dedi kadın cilve dolu bir sesle.

"Bu. söz konusu bile olamaz."

Gri Kuğu güldü. "Senin gibi doğru dürüst bir genç görmek çok heyecan verici. Siz kabadayılar iyi bakın. Şangay'de onun gibi biri asla olmamıştır."

Korumalar alaycı bir şekilde güldüler.

Saihung söz aldı. "Eğer sınıf arkadaşım sizde değilse, herhangi bir anlaşma da olmayacaktır.

"Doğru," dedi. Gri Kuğu, gözlerini kısmıştı. "Sen yakışıklı olduğun kadar akıllı ve kurnazsın da."

"Burada zaman kaybettiğimi anlıyorum. İzninizle ben gideyim."

Gri Kuğu. "Ben söyleyene dek gidemezsin." dedi kesin bir tavırla. "Fakat, senin olayınla ilgilenecek bir başkası var. Seni onunla tanıştırmayı düşünüyorum."

"Kim bu?"

Bav I >ıı Yueshen."

Saihung durdu. Du, Şangay yeraltı dünyasının kralıydı. Bu iş, onun ilgilenmesini gerektirecek kadar kârlı bir iş değildi; yine de Saihung, Şangay'da hiçbir önemli olayın onun bilgisi olmadan olamayacağını biliyordu.

"Onu görmek için benden ne istiyorsunuz?"

"Sen ve ben, her ikimiz de savaşçı dünyasının üyeleriyiz. Bunu şövalyelik adına yapacağım."

"Hepsi bu mu?"

"Evet. Gerçeğin sadece açgözlülükte olduğunu sanma."

"Bunun Şangay'da bir kural olduğunu sanıyordum."

"Evet, evet," dedi Gri Kuğu gülerek. "Fakat şimdilik sadece bugün çok fazla afyon içtiğimi söyleyebiliriz."

Saihung ona içinden sövdü. Du, olasılıkla ona bazı kesin bilgiler verdiğini biliyordu.

"Gidebilirsin. Yarın Bay Du ile görüşeceksin. Seni oraya götürecekler.

Saihung kabul etti ve gitmek için arkasını döndü.

Bir adam sesi, "İyi şanslar!" diye seslendi.

Saihung arkasını döndü. Gri Kuğunun yüzüne baktı. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Bu, bir erkeğin gülüşüydü. Gri Kuğu aslında kadın kılığında dolaşan bir erkekti.

"İyi şanslar, dedim," diye tekrarladı. "Ah, seni yatağa atmak ne eğlenceli olurdu!"

GÖZLERI BAĞLANMıŞ SAIHUNG, VVuyung ve Wuquan. limuzinlerle, üç katlı, balkonlu bir malikaneye götürüldüler. Bu beton bina da sıvalıydı ve pencere çerçeveleri ile korkuluklar Venedik kırmızısına boyanmıştı. Dar ön avluda başka birkaç limuzin daha park edilmişti. Saihung çevresine göz attı. Duvarların yüksekliği yaklaşık altı metreydi. Çelik sürgülü kapı ağır plakalarla kaplıydı. Bir köşede, içinde hiç de oraya yakışmayan, kırmızı ve yeşile boyanmış bir taraça bulunan küçük, solgun bir bahçe vardı. Duvarların ardında, Fransız stilinde yapılmış başka binalar da görülüyordu.

Ana kapıya çıkan birkaç basamağı tırmandılar. Öne, içinde çiçekler bulunan saksılar, kaktüs ve palmiyeler dizilmişti. Tüm ön giriş, ızgara şeklinde dizilmiş, verniklenmiş meşe ve cam levhalarla kaplanmıştı. İçerisi karanlıktı, duvarlar maun, koridorlar sert tahta ve koru kızıl halılarla kaplıydı. Her yerde görülen korumalar koyu renk elbiseler giymişti, sanki perili bir evdeki zırhlı elbiseler gibi duruyorlardı. Köşe başlarında duran kadın satıcıları, hırsız ve playboylardan faklı olarak bu adamlar soğukkanlı ve ne düşündüklerini belli etmeyen profesyonellerdi. Elbiselerindeki şişkinlikler hem kaslarını hem de silahlarını işaret ediyordu.

Bir koruma, çift kanatlı meşe bir kapıyı açtı ve büyük bir odanın etrafına dizilmiş başka bir çok adam daha ortaya çıktı. Burası, bir sürü büyük Batı tarzı kanepe ve iskemleyle döşenmişti, hepsi de aynı eski püskü kahverengi kılıflarla kaplanmıştı. Duvarlarda fotoğraflar ve birkaç yağlı boya tablo asılıydı, soğuk siyah şöminenin üzerinde de rokoko tarzında yaldızlı çerçeveli İMI ayna vardı. Pencerelerdeki birkaç saksı ışık için ne-" deyse birbirinin üzerine çıkmışları fakat ağır perdeler

yarıya dek çekilmişlerdi. Yüksek tavandan kristal bir elektrikli abajur sarkıyordu. Odanın uzak bir köşesindeki yeşil bir lambanın yanında Du Yueshen oturmaktaydı.[1]

Onlara yaklaşmaları için işaret etti. Du Yueshen'in köşeli bir yüzü vardı. Asker traşı biçiminde kısacık kesilmiş saçı, yüzünün çevresinde hafif bir yarı çember şeklinde seyrekleşmeye başlamıştı. Alnı yüksekti, fakat kaşları dışa doğru çıkıntı yapmışlardı, kalın ve karaydılar, ortada yay yapıyorlardı. Gözleri içten gelen bir insafsızlıkla parlıyordu. Burnu, geniş kanatlara doğru yayılan düz bir çıkıntı gibiydi, ağzı genişti, dudaklarının ise duygusal bir ifadesi vardı. Kulakları dışa doğru dönüktü, bu nedenle ona nefret ettiği "Büyük Kulaklı Du" adını takmışlardı. Cildi gergindi, eti yıllardır afyon içmekten sertleşmişti. Çoğu kişi yüzünü bir maymunun-kine benzetiyordu.

Omuzlan bir zamanlar geniş olmalıydı fakat şimdi biraz zayıflamıştı. Yüksek yakalı elbisesinin altında genç bir kas kalmamıştı, sadece sert, kuvvetli ve dinç bir beden vardı. Du Yueshen o sırada kırk beş yaşındaydı, deneyimli ve başarılıydı ve hâlâ kuvvetinin zirvesinde olduğu .söylenebilirdi. İsler I long Kong'da olsun ister Choıu|ing veya .Şangav'da. limanda afyon yüklenmesinden < Üııang kaıshek'm gueu elinde tutmasını sağlayan entrıkal.ıı çeviren gizli örgüte dek her şeyi kontrol ediyordu.

[1] Çoğu Batılı kaynak vc tarihçi, 1937'de Japonlar Sangay'ı ilk işgal ettiklerinde Du Yueshen'in de şehri terk ettiğine inanmaktadır. Bununla beraber. Kwan Saihung. Du Yueshen'lc 1941'in ortasında görüştüğünü kesin olarak hatırlamaktadır; ayrıca Şangay'ın yerlisi ve en önde gelen bankerlerinden olan iki kız kardeş de, Du*nun. 1941 sonbaharında Chongqing'e kaçana dek Şangay'da olduğunu onaylamaktadırlar.

İfadesiz yüzüne bakıldığında Du'nun hikayesini anlamak zordu. Huangpu Nehrini kıyısındaki Pudong'da doğmuştu ve Şangay'ın zevk ve yozlaşma dolu o en debdebeli günlerinde küçük bir uyuşturucu ve kadın satıcısı olmuştu. Huang Jinrong'un özel koruması olmuş ve kısa sürede Yeşil Çember Çetesi'nde yükselmişti. Diğer çetelerle işbirliği yaparak veya onları ortadan kaldırarak afyon trafiğinin ve tüm suç etkinliklerinin tek bir merkezden yönetilmesini sağlamıştı. 1927'de, gücü, Chiang Kaishek'i Çin hükümetinin başına taşımıştı. Du, kendini adamış bir antikomünistti. 1927'deki o ünlü katliamın elebaşı kendisiydi, adamları Şangay sokak-
10 larında beş bin komünisti öldürmüştü.

Aynı zamanda, bankacılık sektöründe saygıdeğer ve lider konumda bir kişiydi. Zenginliğin ve gücün yozlaşması ve istismar edilmesi Şangay'daki para akışında standart hale geldiği için o günlerde bu hiç de anormal bir durum değildi. Du, güzel ipek elbiseler, smokinler ve yuvarlak melon şapkalar giyer, korumaların arabanın kenarındaki basamaklarda durduğu iki tonluk pahalı limuzinlerde dolaşırdı. Şangay Şehir Birligi'nin başkanı ve Çin Bankası'nın yöneticisiydi, nakit para rezervini idare ediyordu. Çocuklar için bir okul yaptırmıştı ve Sadakat Birliği adlı bir kardeşlik organizasyonu kurmuştu.

Du, ateşli bir Milliyetçiydi ve Japonlar'dan nefret ediyordu; yine de bu, her yere yayılmış çetesinin bazı Üyelerinin uyuşturucu ticareti konusunda işgalci güçlerle İşbirliği yapmasını çok fazla engellemiyordu. Japon-Uı l'M7'de Şangay ı işgal ettiklerinde, tüm gemi filolllllı limanı kapamak için batırmayı önermişti. Şimdi .••irsinin bir kısmı, Japonlar'a karşı yeraltından

yürütülen bir direniş içindeydiler.

Bazı insanlar. Du'nun pek çok özelliğini anlayıp bunları birbirleriyle bağdaştırmayı zor buluyorlardı. O, acımasız bir katil, bir afyon içicisi, saygıdeğer bir banker, utanmaz bir kadın düşkünü, kendini davasına adamış bir milliyetçi, bir uyuşturucu bağımlısı, bir opera hastası, toplumda saygın bir yeri olan zengin biriydi. Du'nun kişiliğinin anahtarı, savaşçılık yasa ve kurallarına olan inancında bulunabilirdi. Yangzi Nehri Vadisi civarındaki savaşçılar dünyasının eski bir üyesi ve elebaşı olarak, yiqi'ye, adalete, onura, ilkeye, şövalyeliğe ve cömertliğe inanırdı. Du, diğer insanlara adil davrandığını düşünür ve bu yasayı bozanları cezalandırırdı. Bir kahraman, efendisini sorgulamaz, sadece ona meydan okuyanları yok ederdi. Du'nun efendisi de, güç, afyon ve paranın oluşturduğu korkunç bir üçlüydü ve o da bu efendinin şampiyonuydu.

Du'nun adalet anlayışı, ilkel, vahşi ve saftı. Fakat ne kadar çarpık olursa olsun bu onur kavramı, onu bir gangsterden daha fazla biri haline getiriyordu. Her ne kadar sonradan anlatılan hikayeler onu bir cani, saf kötülüğe bağlı bir adam olarak tasvir etse de, Du Yueshen. cömertliğin, gangsterliğin, idealizmin ve fırsatçılığın sonsuz derecede karmaşık bir karışımı idi.

Bu adamın korkutucu bir olduğundan hiç şüphe yoktu ve Saihung da ona baktığında içindeki gaddarlığı görebilmişti.

Du, "Sen bir adamı arıyormuşsun," diye doğrudan söze girdi.

"Evet," dedi Saihung. "Savaşçıların dünyası adına, onu bulmamda bana yardım edecek misiniz?"

"Belki."

Uzun süren bir sessizlik oldu. Saihung, Du'nun düşündüğünü mü yoksa sadece uyuşukça oturduğunu mu anlayamamıştı.

Çevredeki herkes saygıyla bekliyordu. Du, sanki küçülmüş gibi görünüyordu. Bazı insanlar çevrelerine büyük bir parlaklık ve karizma yayarlar, fakat Saihung'un Du Yueshen hakkındaki ilk izlenimi bu değildi. Uzun bir süre boyunca, hiç kıpırdamadan, ölü gibi durdu. Fakat Saihung, gözlerine baktığında, canlı ve kurnazca baktıklarını gördü. Uyanıktılar.

'3[8] "Sen bir savaş sanatçısısın, değil mi?" Sesi biraz daha güçlü çıkmıştı.

Saihung, evet anlamında başını salladı.

"Göster bana."

Saihung, uzun elbisesinin ucunu katladı. Onun özel setlerinden biri olan, Söğüt Yaprağı Avucu adlı ünlü hareket serisini yapmaya hazırlandı. Selamını verdiğinde Du'nun gözlerinin canlandığını gördü. Onu etkilemesi gerektiğini biliyordu.

Saihung adalelerinin kasıldığını hissetti, ayakları bir kasırga gibi atacağı vuruşlar için sağlam bir temel oluşturmuşlardı. Beli kuvvetle dönüyor, omuzları hızla yayl.ıı çizen kollarını yönlendiriyordu. Bir neşe. heyecan Nriftanagı hissetti, içinde bir sıcaklık yükseldi ve gururla i ' udun bir savaşın canlandırıldığı bu hareket serisine ı rdi

'..ıilıuın/, bu kısa seti bitirdiğinde "Muhteşem! Muhıııl divr bağırıyordu Du.

"Peki ya siz ikiniz?" diye sordu Du, Wuyung ve Wuquan'a.

İkisi, önceden düzenlenmiş bir dövüş setini, Xingyi, yani Şekil ve Zihin Boksunu yaparak bu soruya yanıt verdiler. İçsel bir savaş sanatı olan bu sistemin özelliği doğrusal yıkıcı vuruşlardı. Çok az geri çekilme vardı, sadece yana adımlar ve dönüşler yapılıyordu. Her hareket, doğrudan yapılan şiddetli bir saldırıydı, her yanıt da bir karşı saldırı. Du, daha da heyecanlanmıştı, bir nargileye doğru uzandı. Bir hizmetçi buna, siyah katrana benzeyen bir damla koydu ve ona uzattı. Du, bir parça içti, siyah afyon kırmızıya döndü. Nefes aldığında, nargile guruldadı ve çevresini mavi beyaz bir duman sardı. Afyonun kendine özgü, hoş ve tatlı kokusu odayı doldurdu.

Kardeşler, hareket serilerini bitirdiğinde, Du, enerji dolu ve heyecan içindeydi. Saihung. onun savaş sanatlarına aşırı düşkün biri olduğunu, bir konudaki beğenisi fetişist ve mantıksız bir noktaya dek uzanan o kişilerden biri olduğunu görebiliyordu.

Ellerini selam verme pozisyonunda çırparak, "Sizleri selamlıyorum genç kahramanlar!" diye bağırdı. Yüzünde Neredeyse çocukça bir gülümseme vardı. "İznizle ben de bir gösteri yapayım!"

Bir koruma, kınında duran iki tane geniş kılıç getirdi. Du Yueshen, saplarını tuttu ve parlayan iki kılıcı çekti. Saihung. gıcırdama sesini duymuştu, bu kınların içinde bileme taşları olduğunu işaret ediyordu. Kılıçlar kınlarından çekildiklerinde ya da kınlarına sokuldukları her seferinde bileniyorlardı.

Du, "Çift Kılıçla Sekiz Trigram!" dedi ve özgün bir

hareket serisini yapmaya başladı.

Bu hareket serisi, her yana doğru kesme, dönüş ve sonra tekrar kesme hareketleri yapılırken iki geniş kılıcın da paralel tutulmasıyla başlıyordu. Kesişler dikey ve yatay yönlerde yapılıyor ve geniş kavisler çiziliyordu. Sonra, farklı yönlerde de kesmeye, dürterek saplanmaya ve parçalamaya yönelik hareketler yapılıyor veya biriyle blok alınırken diğeriyle bir saldırı uygulanıyordu. Bazen de her ikisi birden aynı anda aşağı doğru bir parçalama hareketi yapıyordu. Du'nun tıpkı bir kuşun kanatları gibi uzun kollan ona neredeyse üç metreden fazla bir menzile ulaşma şansı vermekteydi. Bu da onu müthiş bir dövüşçü yapıyordu, tıpkı bir pervane gibi dönen bu kılıçların arasına girmek hemen her rakip için oldukça zordu. Bunu başarabilse bile, tekme atma, sıçrama ve havada yapılan kesişler ve atılan tekmeler, en tecrübeli rakiplerin bile cesaretini kıracak türdendi.

Hareket serisi giderek hızlanmıştı ve Saihung Du'nun yüzünde korkutucu bir ifade gördü, içtiği afyonun dumanı içine işlemiş, kan yüzüne hücum etmişti ve hızla kesen kılıçların saf gücü ona açık bir zevk vermekteydi. Hızla dönen kılıçlar zorlukla seçiliyorlardı, öylesine hızla kesiyorlardı ki havada sanki hızla yırtılan yalak çarşafları gibi sesler çıkarıyorlardı. Sadece bazen, V'ok ustalıkla yapılmış ileri doğru bir dürtme, kesin bir l»l«»k ya da çifte kılıçla makasla kesmeye benzeyen bir •ildin ve hemen ardından bir balet zarafetiyle atılan \tt\c sırasında bir an için bu parlak ışıltılar kesiliyor-'tı Zarafet, hız ve güç, gerçekten öldürmeye yönelik • ılıııtüyle ve sıkıca birleşmişlerdi. Du'nun cildinde ijf'nı İMI nem tabakası belirmişti ve bunun ardından İllinin dolu bir sırıtma.

Şimdi heyecanlanma sırası Saihung'daydı. O da Geniş Kılıçla Sekiz Trigram serisini öğrenmişti, fakat sadece tek bir kılıçla yapılan şeklini biliyordu. Bu, özel fakat hiç aman vermeyen çetin bir setti. Bunu öğrenebilmeyi isterdi.

Du serisini bitirdiğinde, Saihung'un gözlerindeki tüm savaş sanatı fanatiklerine tanıdık gelen o parıltıyı da fark etmişti.

"Sevdin mi?" diye sordu.

"Evet, elbette!" diye yanıtladı Saihung.

"Öğrenmek ister miydin?"

"Tabii ki!" Bir an için görevini unutmuştu. Yine de konuşmayı tekrar gerçek hayata çeken Du oldu.

"Sen Kelebek'i istiyorsun. Ben de onu kendi bölgem içinde aratacağım. Fakat bunun karşılığında bir şey istiyorum."

"Nedir bu?" diye sordu Saihung.

"Sizin de gösterdiğiniz gibi Huashan'ın savaş sanatı ünlüdür. Ve *(iökscl Çantadaki Yedi Bambu Tablet* üzerinde tam anlamıyla ustalaşmış bir adam tarafından yazılmış beş ciltlik gizli bir el yazmasının olduğunu biliyorum. Bu el yazmaları içsel enerjinin geliştirilmesi yoluyla ölümcül savaş sanatı tekniklerini açıklıyor. Bana bu el yazmasını ver, ben de Kelebek'i ele geçirmeni sağlayayım.

Saihung tereddütle de olsa, "Bu konuda tapınağın iznini almam gerekiyordu." dedi. Aslında bu, çok yüksek bir bedeldi ve Huashan'ın da bunun gönderilmesini kabul edip etmeyeceğini merak ediyordu.

"Güzel. Bunun bir hafta içinde elimde olmasını sağla. Bu sırada bu hareket serisini de öğrenebilirsin."

T / ITAPLARıN ÖZEL BIR KURYEYLE Şangay'a geldikleri gün hava gri ve kapalıydı. Düzgün, soluk ipek üzerindeki mürekkep lekeleri gibi duran bulutlar, ihtişamlı bir fırtınaya değil de kasvetli bir yağmura işaret ediyorlardı. Saihung'un kaldığı ucuz otel odasının kirli pencereleri dışındaki hava nemli ve hiddetliydi. Paketi kare masaya bıraktı ve açtı. Açık mor renkli ipekten yapılmış bez çanta, fildişi iğnelerle kapatılmıştı. İçinde beş
,4Z cilt de vardı. Saihung kitabı açtığında, koyu siyah mürekkeple yazılmış sarı renkli sayfaların üzerine solgun bir ışık düştü.

Du Yueshen'in Şangay'dan, bu ezoterik el yazmalarının Huashan rahiplerinin korumasında olduğunu nasıl öğrendiğini merak ediyordu. Bu sadece Du'nun konumunun değil, aynı zamanda dedikodu, efsane ve savaşçı dünyasının içindeki iletişim ağının bir sonucu olmalıydı. Saihung el yazmasını okumaya başladı ve Du'nun hiç de yanlış bilgi almadığını hemen gördü. Kitap, içsel gelişim için gerekli kuramsal ilkeleri derinlemesine ortaya sermekte ve sonra da savaş sırasında rakibin iç organlarına hasar vermek için bu insan üstü gücün, rakibin bedenine nasıl aktarılacağını göstermekteydi. Böylesi ölümcül tekniklerin Du gibi bir katilin eline düşmesine izin vermenin çok büyük bir risk olduğu açıktı. Saihung. Huashan'ın ileri gelenlerinin. Kelebek'i bu kitapları tehlikeye atacak kadar yakalama-\ı istediklerini anlamıştı.

Saihung, bir çekçeğe binerek Du'nun malikanesine

gitti ve Du Yueshen'i her zamanki afyon içme faslı sırasında buldu. Nefes almakta zorlanıyor gibiydi, kronik bir astımı vardı, gözlerinin kenarları kırmızı ve yaşlıydı. Afyon onun için bir zevk ve kötü alışkanlıktı fakat aynı zamanda nefesini düzenlemeye ve hırıltıyla nefes almasını yatıştırmaya da yarıyordu. Du. afyondan bir nefes çekmeden, savaşçılıkla ilgili becerilerini ortaya dökemezdi. Bu nedenle de her gittiği yerde ona sayısız koruma eşlik ediyor ve bölgesi içinde giderek artan bir miktarda akan bu siyah toz nehrinden tadıp duruyordu.

Du, çantayı açtığında Saihung'a karanlık bir bakış attı.

"Burada sadece üç cilt var." Kendisini memnun etmeyen insanlara bir tabut ve cenaze taşıyıcıları gönderen bu adamın sinirlendiği açıktı.

"Eminim ki benim saf biri olduğumu düşünmemişsinizdir," diye yanıtladı Saihung cesurca. "Size iyi niyetimin göstergesi olarak bu üç cildi veriyorum. Peki ya benim sınıf arkadaşım nerede? Onu ele geçirdiğimde diğer iki cildi de alacaksınız."

"Bana kazık atmanı hiç önermem." diye tısladı Du.

"Elbette atmam. Fakat anlaşma anlaşmadır; Kelebek'e karşı kitaplar. Mal gelmeden ödeme yapılacağını beklediğinizi düşünmemiştim."

"Pekala," dedi Du. Saihung'u iyice inceledikten sonra. "Görevini tamamladığında son iki cildi de bana teslim etmeni bekliyorum. Yoksa dostluğumuzu unuturum; seni bulur ve tapınağını yakarım."

"Anlıyorum." dedi Saihung, diplomasi dolu bir gü-

lümsemeyle. "Onu nerede bulacağımı söyler misiniz?"

"Shandong Bölgesi'nde. "Öğretmeni saygıdeğer Kutsal Kartal'ın evinde. Bu üç kitabın alabileceği tüm bilgi bu kadar."

"Bu yeterli. Teşekkür ederim."

"Yarın Chongqing'e gidiyorum. Japonlar şüphelenmeye başladılar. Ne zaman döneceğimi ya da tekrar karşılaşıp karşılaşmayacağımızı bilmiyorum. Fakat unutma ki, Yeşil Çember Çetesi tüm Çin'e yayılmıştır. Ben her yerdeyim. Bu kitapları istediğimi unutma."

"Anlaşma anlaşmadır. Eğer Kelebek'i, Shandong'da yakalarsam, istediğinizi alacaksınız."

"Evet alırım," dedi Du alçak sesle. "Ben, istediğimi her zaman alırım."

Saihung son kez veda etti ve çabucak, otele Wuyung ve Wuquan'ın yanına döndü. Eşyalarını topladılar ve aynı akşamüzeri yola koyuldular. Saihung onlara sadece Kelebek'in Shandong'da görüldüğünü söylemiş başka bir şey anlatmamıştı. Ayrılmalarını ve sonra Çin'deki beş kutsal zirveden biri olan Taishan'da buluşmalarını önerdi. Dağ, Taocular için kutsaldı ve tıpkı Müslümanların Mekke'yi ziyaret etmeleri gibi her Taocunun da hayatında en az bir kere buraya hac ziyaretinde bulunması gerekirdi. Rahipliğe kabul edilen kişiler olmalarına karşın iki kardeş bu dağa daha önce hiç gitmemişlerdi ve hemen bu öneriyi kabul ettiler. Saihung'un, Kelebek'in tam olarak nerede saklandığını bildiğinden hiç şüphe etmemişlerdi.

KUTSAL KARTALIN EVİ, orta Shandong dağlarında her yerden uzak saray gibi duvarları olan bir villaydı. Bu dağlarda, Huashan'daki gibi büyük kayalık çıkıntılar yoktu. Bunun yerine daha eski, yuvarlak, yıpranmış ve kırılmışlardı. Kaya ve toz kümesi içinde küçük parçalar halinde kırılmışlar, tahrip olmuşlar, ufalanmışlardı. Arazi, gerçek bir kaleye benzeyen bu yere göksel bir arka plan oluşturuyordu. Yakınlarda hiç köy yoktu. Yükselen duvarlar, fantezi dünyasına ait bu dağlardaki tek yaşam belirtisiydi.

Kutsal Kartal, Saihung'un büyükbabasının bir dostuydu, bu nedenle de sıcak bir şekilde karşılandı. Bir efsane olan bu adam, güçlü omuzlara ve demiryolundaki kabaralar gibi parmaklı ellere sahipti. Beyaz sakallı yüzü kırışık doluydu, alnında bir şişlik vardı ve kemerli burnu da ona soğanımsı bir tip veriyordu. Kalın kaşları arasında hiç boşluk yoktu, keskin gözleri rahatsız edici ve duygusuzdu.

Saihung'un mektubunu almıştı ve belaya karışmak istemediği için de, Kelebek'e tekrar kaçmak yerine Saihung'la karşılaşmasını önermişti. Bu kovalamacayı uzatmanın hiçbir şey kazandırmayacağı Kutsal Kartal'ın fikriydi. Eğer iki kardeş zorlukları çözebilirse herkes bundan yarar sağlardı.

Bu takip iki ay sürmüş ve Saihung'un Çin'i baştan sona dolaşmasına neden olmuştu. Sonunda büyük kardeşini yakalayabilecekti. Yıkandı ve koyu bir ceket ve ipek bir cüppe giyerek bahçeye indi.

Beyaz boyalı eski tarz bir duvardaki ay şekilli kapının yuvarlak açıklığından, avlu. yıpranmış kayalar ve artık taşlaşmış ulu ağaç ile çevresindeki şakayıklardan

oluşan kompozisyonu görmüştü. Kapıdan geçip sağa döndü ve altıgen kemerin yanına geldi. Kapının üzerinde ANTİK DÖNEMİN SONSUZ KOKUSU yazan bir yazıt vardı.

Arduaz taşıyla döşeli bir patika, turkuvaz rengi havuzlar, gri kayalıklar, uğuldayan söğütler ve yaşlı çamlarla dolu bir bahçeye ulaşıyordu. Saihung bir başka duvara gelinceye dek bu patikayı izledi ve buradaki büyük kapıdan geçip küçük bir konağa girdi. İçinde beş metre çapında yapma bir ada bulunan büyük bir havuz puslu ışıkta titreşiyordu. Suyun üzerinde zig zag yaparak ilerleyen taş bir köprü ve bu kırmızı ve yeşil renkte bir taraça vardı. Ellerini arkada kavuşturmuş ve canlı kobalt mavisi ipek bir elbise giymiş olan Kelebek uzaktaki dağlara bakıyordu.

Köprü, otuz santim kalınlığında sağlam granit taşlarından yapılmıştı. Saihung adacığa doğru giderek hızlanan adımlarla ilerlerken köprünün ne kadar sağlam olduğunu hissedebilmişti. Taraçanın parlak renkleri ve Kelebek'in hareketsiz bedeni, geri plandaki bir söğütle birlikte havuza yansımıştı, Bir an için Saihung bu canlı yansımalar içinde kayboldu.

"Sonunda seni yakaladım," diye başladı Saihung sözünü hiç sakınmadan.

Kelebek yavaş ve zarifçe arkaya döndü. Saihung, cildinin hiç olmadığı kadar yumuşak ve yüzünün de yakışıklı olduğunu fark etti. Hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Tam tersine, sakin, ölçülüydü ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Evet ve bunun nedenini de biliyorsun," diye devam etti Saihung. "Büyük Usta seni istiyor. Çok büyük be-

laların açılmasına neden oldun."

"Bunu nasıl yaptım?" Kelebek, Saihung ve kendisi arasındaki sekizgen masaya doğru ilerledi. Burada davul biçiminde yontulmuş beyaz mermerden dört adet iskemle vardı. Davulun başını ve tutamaklarını tutan çiviler gibi ayrıntılar bile işlenmişti. Ming Hanedanlığından kalmış çok güzel boyanmış porselen tepsinin üzerinde çam ağacından yapılmış bir Yihsing çaydanlığı ve iki küçük fincan bulunuyordu.

"Biraz çay ister misin Küçük Kelebek?"

Saihung ve Kelebek karşılıklı oturdular. Kelebek, çay fincanlarını yavaşça masaya koydu ve bunları nergis çiçeği kokan çayla doldurdu.

"Konuyu görmezden geliyorsun Büyük Kardeşim," dedi Saihung doğrudan. "Pek çok günah işledin. Pek çok insan öldürdün. Bu yeteneğini kötüye kullanmaktır. Yaptığın zalimlikler o kadar fazla ki!"

"Sen de öldürmedin mi? Sevgilimi ve kardeşini öldürmedin mi?"

"Onlar savaşçıydılar. Savaşçıların dünyasının bir üyesi olduğumuzda hepimiz bir düelloda ölme olasılığını kabul etmişiz demektir."

"Elbette, sen de bir Taocu olarak, bir yaşam almanın, nedeni ne olursa olsun yine yaşam almak olduğunu anlıyorsundur."

"Konuyu çarpıtma. Tek yaptığın dikkati kendinden başka yöne çekmek."

"Ben mi? Benim saklayacak hiçbir şeyim yok."

"Yok mu? Seni utanmaz! Bu bahçede durup, baştan

çıkardığın ve sonra da bir orospu olarak sattığın o kadını, uyuşturucularla mahvettiğin o insanları, sadece senin yoluna çıkacak kadar şansız oldukları için ölen o masum insanları görmezden geliyorsun. Tüm bunlar nedeniyle hiç vicdan azabı çekmiyor musun? Hiç suçluluk duymuyor musun?"

Kelebek, düşünceli bir şekilde fincanını boşalttı ve masaya koydu. Gözlerini kırpmadan Saihung'a bakıyordu.

"Suçluluk mu?" diye sordu. "Doğrusu oldukça parlak bir konuşmacı olmuşsun. Sen suçluluğun gerçekte
,43 ne olduğunu biliyor musun?"

Bu soru Saihung'u durdurmuştu.

"Suçluluk, aşağı tabakanın ardına saklandığı bir maskedir. Bazı sözde yasaları çiğnemeye devam ederler ve sonra da kendilerini suçlu hissettiklerinden yakınırlar. Böylece işledikleri suçların sonuçlarından arınacaklarını mı sanıyorlar? Pişmanlık duyduklarını görseler de aynı şeyi tekrar ve tekrar yaparlar. Suçlulukları giderek daha ağır gelmeye başlar. Değişmeyi, kendilerini kabullenmeyi başaramazlar ve sürekli olarak suçluluk hissettikleri için de kendilerini aşağı görürler. Sonunda bu süreç onlar için yaşam boyu süren yol haline gelir ve onları tamamen zayıflatır."

Saihung'un aklı karışmıştı. Bu konu daha önce onun için son derece açıktı. Şimdi neden bu kadar karmaşık olduğunu anlayamıyordu. Kelebek'in yaklaşımı mantıklıydı fakat sonucu kabul edilir gibi değildi.

"Suçluluk, kişi yaptığı eylemin yanlış olduğunu kabul ettiğinde ortaya çıkar. Fakat suçluluk bir hastalıktır." diye devam etti Kelebek. "Suçluluğun tek ilacı da

kişinin ileri bakması ve azimle devam etmesidir. Bir insanın hayatta bazı yanlışlar yapması kaçınılmazdır. Ortalama bir insan duyduğu utancı gizler. Fakat üstün kişi eylemlerinin yanlışlığını kabul eder ve bir daha asla yapmaz. Böyle bir kişi sadece zayıflıktan kurtulmakla kalmaz aynı zamanda yaptıklarından dolayı suçluluk duyma gereksinimini de ortadan kaldırır."

Saihung, kaba bir sesle, "Yeter, saçmalamayı kes artık," dedi. "Neden yanlış yaptığını itiraf etmiyorsun?"

"Şimdi beni yargılıyorsun. Kim oluyorsun da beni yargılamaya kalkıyorsun? Birinin bir başkasını yargılamaya hakkı var mı?"

"Kanunlar ve kurallar var."

"Kanun, insana özgü bir kavramdır; yapay ve keyfi bir düzenlemedir. Bu bağı kabul etmek için bir neden göremiyorum. Bırak hayal gücü olmayanlar bu anlaşmayı kabul etsinler. Bir sürünün sınırlandırılmalara ihtiyacı vardır. Fakat ben, böyle sahte bir şeyi ahlak olarak kabul edemem.

"Sen, doğru yaşamaya dair düşünceleri saptırarak bir canavara dönmüşsün." Saihung öfkelenmişti.

"Tek yaptığın burada oturup suçlamalarda bulunmak. Eğer sen benim hayatımı yaşasaydın. böyle şeyler söyleyemezdin. Suçlayan ve yargılayanlar, kendilerine, kendilerini karşılarındaki insandan üstün görme hakları olup olmadığını sormalıdırlar. Gerçekte ise, tüm insanlar eşit yaratılmışlardır. Bir başkasını suçlarken bu kadar aceleci olma."

Kelebek, iç geçirerek ayağa kalktı.

"Benim için tek önemli olan, yaşamı derinlemesine

yaşamak ve kaderimi tamamlamak," dedi.

Saihung bir dakika kadar düşündü. Bu, ona da son derece değerli bir amaç gibi görünüyordu.

"Hepimiz bu yaşama bir kaderle geliyoruz," dedi Kelebek; gözlerini sakin suya dikerek. "Tek önemli olan, kaderimizi tamamlamaktır. Bu tam bir dürüstlük gerektirir. Hepsinden önemlisi, ben asla onursuz biri olmaya çalışmadım. Kendimi kabul ettim. Kendimi kendim hakkımdaki bazı yapay düşüncelerle kandırmadım. İdeal yaşam tarzıyla ilgili bilgileri, bilgelerin veya Yedi Bambu Tablet gibi kitaplardan alıp da kendimi onlarla bağlamaya çalışmadım. Bu, o kadar anlamsız ki! Yazıtlar insanlar tarafından yazılmıştır, tanrılar tarafından değil. Neden onların sözlerini kabul edecekmişim ki? Hayır, ben hayatımı dürüstçe yaşamaya kararlıyım. Doğama başkalarının kavramlarıyla zarar vermeyeceğim. Ne olursa olsun kaderimi kabul edip, yaşamımı sadece kendi kimliğime bağlı olarak yaşayacağım. Bu standart benim tek doğrum ve yanlışım. Bırak bunu keşfedeyim, anlamını bulayım. Ancak o zaman yaşamımı hile ve hayalle bozmadan yaşayabilirim."

"Kardeşim, söylediklerin çok güzel. Fakat yine de öldürmeyi, çalmayı ve baştan çıkarmayı haklı çıkaramaz."

"Güzel ve saygıdeğer olmadığı için kaderimden uzak mı durmalıyım? Bir aktör, kendisine verilen rolden şikayet edemez. Bu, sadece önemsiz bir oyundur. Oyun bittiğinde ise başka bir role soyunur."

"Fakat öldürmek!"

"Öldürmekten kaçınan bir savaşçıya çok seyrek olarak rastladım. "Efsaneler duygusal kılıç ustalanyla do-

ludur ve hepsi de erken yaşta ölürler."

"Büyük kardeşim, söylediğine katılıyorum. Fakat kötülükle dolu bir yaşamı haklı çıkarmak için artık çok geç."

"Henüz gençsin. Çok genç. Tek söyleyebileceğim benim bir kadını asla kendi isteği dışında baştan çıkarmadığım ve asla beni öldürmek istemeyen birini öldürmediğimdir. Kaybettiğini yerine koyamayacak ve altınını yolsuzluk ve yozlaşmayla kazanmayan birini de asla soymadım."

Saihung sessizdi.

Kelebek. "Bu senin o önemsiz ahlak anlayışını tatmin eder mi?" diye sordu alayla.

Saihung kendi kendine bir ölçüde bunun olduğunu itiraf etti. Fakat hiçbir şey söylemedi.

Kelebek duygulu bir şekilde Saihung'a doğru baktı.

"Küçük kardeşim. Hayatım senin ellerinde. Sana beni bırakman içi yalvarıyorum. Eğer Huashan'da tutuklanırsam bir daha kolay kolay çıkamam. Ruhum mahvolur. "

Saihung'un içinde bir duygu dalgası kabardı. Kelebek, onun kardeşiydi, çocukluğundan beri onun en yakın dostuydu.

"Düşün, küçük kardeşim. Yaşamda kendi seçimlerimizi yapmakta ne kadar özgürüz? Mevsimler bizi etkiliyor. Yıldızlar bizi yönlendiriyor. Şartlar bizi engelliyor. Kader bizi yönetiyor. Sen, yolunun yaşamına getirdiklerinin neden olduğu şeysin. Bazı seçimler yapıyorsun fakat pek de fazla gerçek seçenek yok; yoluna

çıkan her şeyden senin için doğru neyse onu yapmayı seçiyorsun. Şimdi bir de beni düşün. Tao'nun farklı bir akışı yoluma çıktı. Kadınlar bana aşık oluyor. Zenginler kolayca bana geliyor. İçimde savaşçılara özgü, güçlü bir cesaret var. Ben bunları istemedim. Bunlar bana kaderimin bir parçası olarak geldiler. Ben de bunun sorumluluğunu kabul ettim. Her ikimizin de ismi Kelebek. Ya özgürce uçmalı ya da ölmeliyiz. Bana özgürce uçma şansını ver. Bırak kaderimi izleyeyim."

"Yapmakta olduğun şey, seni ölümüne götürecek."

"Bu, köylülerin mantığı. Sen ve ben, tıpkı kahramanlar gibi yaşamaya çalışmalıyız. Hepimiz öleceğiz. Gelecekte bir çok kereler daha dünyaya gelmem gerektiğini biliyorum; fakat şu anki rolüm bu, tıpkı senin gibi. İzin ver rolümü oynamaya devam edeyim."

Saihung biraz vakit kazanmak için kendine bir fincan çay daha koydu. Kelebek'c katılıyordu ve bir kez daha büyük kardeşinin düşüncelerinden etkilenmişti. Böylesi kişisel bir yaşamı kesintiye uğratmak için bir neden göremiyordu. Saihung. Kelebck'in benzersiz ve sıra dışı biri olduğunu düşündü. Bu kasvetli ve sıradan dünyanın böyle olağanüstü kişilere gereksinimi vardı.

Saihung ayağa kalktı ve yüzünü kardeşine döndü. O anın benzersizliğinin ve sakinliğinin tadını çıkarıyordu. Onu ne kadar sevdiğini anlamıştı.

Saihung ellerini kavuşturdu ve hafifçe eğildi.

"Suçla dolu yolunu sona erdirecek misin?"

"Artık her şeyi daha iyi anlıyorum. Sana söz veriyoıum ki duracağım."

"Büyük kardeşim, lütfen kendine dikkat et. Bir süre

için sakin bir yaşam sürmeye çalış."

"Bunu yapacağım Küçük Kelebek."

"Önce ben gidiyorum."

"Lütfen dikkatli ol."

Saihung köprüyü geçti ve yolda yürümeye başladı. Muhteşem görünüşlü ağaçların dalgalanan tepelerine bakıyor ve koyu lavanta rengi gökyüzünün altında, uzaktaki dağ sıralarının grimsi yeşil renkli doruklarını görüyordu. Ustasını düşündü, şu anda neredeyse ulaşılmaz bir dağın zirvesinde, çok uzaktaydı. Dağdan ne kadar uzakta olursa, oradaki yaşamı da ona o kadar çok bir peri masalını hatırlatıyordu. Düzlüklerde yaşadıklarını ustasına nasıl açıklayacağını düşündü. Fakat sonunda bunu yapması gerektiği sonucuna vardı. Tabii ki, yine de diğer seçeneklere de açıktı.

Konağın köşesindeki bahçe duvarına ulaşmıştı. Bir gül bahçesi henüz gonca açmaktaydı. Koyu yeşil dalların ucunda dolgun kırmızı ve pembe damlacıklar durmaktaydı. Bir meltem onları hafifçe salladı ve Saihung sinüslerinin gerisinde güçlü bir duygu hissetti. Geri dönüp bakmak istiyordu ama bu isteğine direndi,

C AIHUNG. TAISHAN TREN ISTASYONUNA geldi ve TaİS-^ han'ın eteğine dek giden eski bir otobu.se bindi. Kelebckle görüşmesinin üzerinde dört gun geçmişti ve bu işin kapandığını düşünüyordu. Tek v.ıpması gereken yol arkadaşlarını bulmak ve Huashan .1 dönmekti. Görevini yaptığını düşünüyordu. Çok ver gezmiş, çok şey görmüş, sıra dışı insanlarla tanışmış ve pek çok zor dövüşü kazanmıştı. Bu, onun sevdiği yaşam tarzıydı. Ken-

dişini gerçek bir savaş sanatçısı, macera için yaşayan bir insan, doğruluk ve adalet için savaşan bir şövalye gibi hissediyordu. Zamanla, tıpkı ustası ya da Pekin çay evinde gördüğü kişiler gibi sıra dışı insanların oluşturduğu bu seçkin sınıfın bir parçası olabilirdi.

Hava bulutlu ve kapalıydı. Taishan*ın zirvesi şeffaf bir tülle örtülüydü. Saihung. VVuyung ve WuquanTa zirvede değil de daha alçaktaki bir noktada buluşmayı kabul etmişti. Taishan'a çıkan ve daha az kullanılan doğu yolu üzerinde Üçlü Yang Tapınağı vardı. Burada Saihung arkadaşları ile buluştu ve Kelebek'le olan karşılaşmasını anlattı. Artık geri dönebilirlerdi. Huashan
'S4 güvendeydi ve onlar Qingyi'nin belirlediği sürenin sadece iki aydan biraz fazla bir kısmını kullanmışlardı.

Saihung'un hikayesini dinledikten sonra, "Sen delirdin mi?" diye patladı VVuyung sert bir şekilde. "Bu alçak ellerindeydi ve sen onun gitmesine izin verdin, ha?"

"Çok ciddi bir hata yapmışsın," diye ekledi VVuyung.

Saihung ise, "Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu. "Bu bir yanlış anlamaydı. Tam deliller olmadan suçlanmıştı. Ayrıca, bana sakin bir yaşam sürme sözü verdi."

"Seni aptal çocuk!" diye bağırdı öteki. "O, hiçbir zaman değişmeyecek. Seni büyülemesine izin vermişsin."

"Beni büyülemek mi?" dedi Saihung. "Bu olanaksız. Mrn yıllardır meditasyon yapıyorum. Zihnim güçlü-Ur."

"Öyleyse gözlerini aç. seni meditasyon yapan salak |P*I*," drdi VVuyung alayla. "Sen henüz siyah ve beya-

zı bile ayırt edemiyorsun."

VVuyung. "Bize verilen emirler onu geri götürmekti," diye devam etti. "Sense bunu berbat ettin. Şimdi tekrar baştan başlamak zorundayız."

"Hayır," diye bağırdı Saihung. "Ona bir şans verin. Duracağına söz verdi. Onu çocukluğundan beri tanıyorum. O yalan söylemez."

VVuyung, inanmaz bir sesle "Çok safsın," dedi. "Bu doğru olsa bile, geçmişteki suçlarından dolayı cezalandırılması gerekir."

"Bu artık geçmişte kaldı," dedi Saihung.

VVuyung, "Benim için fark etmez," diye yanıtladı. "Ben bana verilen emirleri yerine getirmeliyim."

Kardeşi de "katılıyorum," dedi.

Saihung umutsuzlukla, "Geri dönelim ve bırakalım buna Büyük Usta karar versin," diyecek oldu.

Fakat VVuyung alaycı bir bakışla. "Yani elimiz boş olarak karşısına mı çıkalım?" diye sordu. "İşte o zaman cezalandırılmanın ne olduğunu anlarsın."

Wuquan, "Peki ya Du?" diye sordu. "Onunla anlaşma yaptın. Şimdi o da yolumuza çıkabilir."

"Ona sadece üç kitap verdim." diye bağırdı Saihung, "ve Kelebeği, Kutsal Kartal'ın malikanesinden geri getirmediğime göre. diğerlerini vermem gerekmiyor."

"Fakat yine de elinde kitaplar var."

"Diğer ikisini saklıyorum. Bunlarda teknikler var. İlk üçü ise sadece kuramsal. Diğerlerini yaşlılara geri götüreceğim. Fazla şey kaybetmiş sayılmayız."

"Zaman ve Kelebek hariç, seni aptal çocuk!" diye haykırdı VVuyung. "İşleri ne kadar karıştırdığını anlayamıyor musun?"

Saihung sessizdi ve birdenbire utanç duyduğunu hissetti. İlk kez, Kelebek'in gitmesine izin vermekle doğru yapıp yapmadığını düşünmeye başlamıştı. Bunu yapmak, o bahçedeyken çok basit görünmüştü. Şimdiyse bundan hiç emin değildi.

VVuyung ona uzun uzun baktı ve sonra nasıl olduysa yumuşadı.

"Bak. şöyle yapacağız; Yeşil Çember Çetesi'nin eylemleri yoluyla onu izleyeceğiz. Eğer düzelmiş gibi görünürse, geri dönüp bunu Büyük Usta'ya danışacağız. Eğer düzelmemişse, yine de onu süre dolmadan yakalayabiliriz."

Wuquan da bu karara katıldı. Saihung başıyla onayladı ama hiçbir şey söylemedi. Bu konuyu ne kadar düşünse o kadar bunalıyordu.

GSONRAKI GÜNLERDE ŞANS onları terk etmiş gibiydi, demir yolları programa göre işlemiyordu ve Kelebekten de hiç iz yoktu. Kelebek'in, Yeşil Çember Çetesi'nin eylemlerine katılabileceği yolundaki zayıf bir söylentiye güvenerek güneye, Yangzi'ye doğru ilerlediler. Yine de bu yaklaşım daha fazla bilgi edinmelerini sağladı.

Çin, bir muhbir memleketi olmuş gibiydi. Bu Saihung'un nefret ettiği bir şeydi; fakat şimdi bunun için minnettardı. Taşra o kadar kalabalık ve insanlar o kadar meraklıydılar ki, sanki her zaman birinin yaptığı bir

şeye şahit olan bir başkası vardı. Yeraltı dünyasında böylesi bir meraklılık, bilgi toplamanın temel yöntemiydi. Böyle bir bilgiyi edinmek içinse sadece bedelini ödemek yeterliydi.

Kısa süre sonra, Kelebek'in düzelmek bir yana, suç dünyasındaki eylemlerini iki katına çıkardığı şüphe götürmez bir şekilde belli oldu. Üç yol arkadaşının kaldığı Yangzhou'ya rahatsız edici haberler geliyordu. Kelebek, Şangay'da birkaç politikacıyı öldürmüş ve kaçmak için de Yangzi'den yukarı giden bir afyon nakliyesine katılmıştı.

Saihung, bu haberi kalbinde büyük bir üzüntüyle öğrendi. Artık romantizme yer yoktu. Kardeşinin basit bir gangster olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Daha önce kendisini kandırmıştı. Nasıl olduysa bunu doğrunun yanındaki bir haçlı seferi gibi görmüştü. Şimdi ise, sadece cesurca halledilmesi gereken polislik bir işti. Bu durum, ayaklarının yere basmasını sağlamış ve her şeyi korkunç bir gerçeklik düzeyine indirmişti.

Kelebek, Chongzing'e doğru gidiyordu. Oraya ulaşırsa onu yakalamak olanaksızlaşırdı. Hem Du Yueshen hem de Chiang Kaishek oradaydılar ve üç rahibin de bu şehirde öldürülecekleri kesindi. Onu hemen yakalamalıydılar. Casuslar, Kelebek'in Nanjing'de bir gece kalacağı haberini vermişlerdi. Üçlü, tuzaklarını burada kurabilirlerdi.

Nanjing, Yang/.i Nehri'nin güney kıyısında büyük, gösterişli bir şehirdi. Bir endüstri ve ticaret şehri ayrıca da tarihi bir başşehirdi. Çin'in Sekiz Eski Başkenti nden biriydi ve şehir surlarının bir kısmı halen görülebiliyordu, Ming Hanedanlığı Mezarları da şehrin

Hemen yakınındaydılar. Bir zamanlar burası Chiang Kaishek'in de başkentiydi fakat Japonlar Aralık 1937'deki zalim ve kanlı bir savaş sonunda onu alçakça bu şehirden sürmüşlerdi. Böylece Nanjing yani "Güneydeki Başkent", son kez Pekin'le yani "Kuzeydeki Başkent" ile rekabet etmiş oluyordu.

Kendin büyük bir bölümü, Pekin'in hiç olmadığı bir biçimde harabeye dönmüştü. Savaş şehirdeki mahallelerin hemen hepsini yok etmişti. Moloz ve cesetler hâlâ görülebiliyorlardı. Yanmış ve yıkılmış duvarlar, üzerleri çamur ve ağaç dolu yıkılmış evler, dikenli tel-

ler dolanmış köprü ve demir yolları, parçalanmış ağaçlar görülüyor ve her yerde bir uzuvları kopmuş, yüzleri çamur içinde, dişleri dökülmüş, yerde sürünen sakat insanlar sokaklarda dolaşıyorlardı. Deliler, toplum dışı bırakılmış kişiler, dilenciler... Nanjing'deki kimse bu savaştan bir yara almadan kurtulamamıştı. Japonlar şehri ellerinde tutmaya devam ediyorlardı; sokaklarda devriye geziyorlar ve canlarının istediği insanı tutukluyorlar ya da canları ne isterse onu yapıyorlardı. Artık savaşçılığa özgü doğruluk, fazilet veya kahramanlık için yer kalmamıştı.

SAIHUNG BIR HANıN ikinci katındaki havasız odasında saatlerdir bekliyordu. Bu iş, savaşçılığa özgü bir Körev olarak başlamıştı. Yeşim ve ipeklerle süslenmiş bir beyefendi ve savaşçıydı; savaşçıların dünyasından Uğruna savaştığı o büyük amaca şahitlik etmelerini işlemişti. Aslında gözlerini Qufu'da açmalıydı. Yaşlıların farili iş adamıydı ve ordu bile bu işin içindeydi. Düş-

manian aynı ideallere bağlı olduğu sürece cesurca ve kahramanca dövüşürdü; fakat şimdi dünyanın Du Yueshen gibi adamlara ait olduğunu ve savaşçıların da tabanca ve topları olan adi insanlar olduğunu görüyordu.

Saihung bu düşüncelerden sıyrıldı ve kendine o ânı anımsattı. Pencereden ve balkonlu avludan dışarı baktı. Hanın duvarları bir zamanlar beyazdı, fakat şimdi yağmur lekeleri ve isten çizgi çizgi olmuşlardı. VVuyung ve Wuquan'a baktı. Sessiz ve asık suratlıydılar, kılıçlarını çekmişlerdi. Kelebek yolun karşısındaki bir odadaydı. Onu yakalamak an meselesiydi.

Alacakaranlıkta, telaşlı bazı hareketler oldu ve odadan birkaç adam çıktı. Aralarından biri Kelebek'ti. Saihung arkadaşlarına başıyla işaret verdi. Onlar da dışarı sürünerek balkon duvarının kenarına dek geldiler. Saihung bulunduğu odanın penceresinde dışarı yüz yirmi santim uzunluğunda bir boru uzattı. Kardeşine baktı ve bekledi. Sonra tıpkı içini çeker gibi derin bir nefes aldı. Kaburgalarının açıldığını, diyaframının zorlanıp boğazının sıkıştığını hissetti. Sonra tüm pişmanlıkları, tüm idealleri, tüm duyguları bu ince uzun borunun içinden dışarı fırladı.

Ucu uyuşturuculu ok sessizce havada uçtu ve Kelebek'i boynundan vurdu. Adamlar şaşkınlıkla bağırdılar. Saihung hızla silahını tekrar doldurdu ve iki atış daha yaptı, VVuyung ve Wuquan hızla ileri atıldılar. Tabancalar çekilmişti. Saihung kurşunlardan kaçmak için kendini yere attı. Kafesli pencereden hızla dışarı bir göz attı. İki kılıç ustası gangsterleri çabucak öldürmüştü. Saihung endişeyle kardeşine ne olduğuna baktı. Onu parmaklığın yanında ayakta gördü. Kelebek oku

çıkarmıştı fakat artık çok geçti. Kararsızlık geçiriyordu, tki kardeş ona doğru atıldığında zıplayıp kaçmak istedi. Fakat bilincini kaybediyordu ve Kelebek aşağıdaki bahçeye düştü.

TUASHANA DÖNÜŞ YOLUNDA Saihung. Kelebek'le sert tartışmalar yaptı. İhanet edilmiş biri gibi konuşuyordu. Kelebek bir zamanlar Saihung için bir idoldü. Ama şimdi onu bir balkondan vurmuş ve yargılanması için geri götürüyordu.

"Başıma neler geldiğini görüyor musun, Küçük Kardeş?" diye sordu Kelebek.

Saihung, sallanan trende ona baktı. Elleri arkada bağlanmıştı, ayakları da birbirlerinden beş santim ayrı olacak şekilde bağlıydı.

Saihung, "Daha önce pek çok güzel söz söyledin." diye yanıtladı. "Sana inandım. Sense yaptıklarına devam ettin."

"Hepimiz bir seçim yapmak zorundayız." dedi Kelebek, pencereden dışarı bakarak. "Bu bazen yanlıştır. Gerçek yaşam bir cennet değildir. Ölümsüzler gibi davranamayız."

"Gerçek yaşam bir sınavdır," diye yanıtladı Saihung. "Cennete girmek için doğru şeyler yapmak gerekir. Sonucu buna değer."

"Belki de benim yaşadıklarımı yaşasaydın böyle konuşmazdın. Benim gibi olma. Benim hatalarımdan ders al. Sıkı çalış ve kemlini disipline sok. İyi ve doğru ol."

"Buna inanamıyorum. Yanlış yapan sensin ve yine de beni düzeltmeye mi çalışıyorsun?"

"Çünkü sen benim küçük kardeşimsin."

"Peki bana ne öğretmek istiyorsun? Kutsal Kartal'ın evindeki gibi başka saçmalıklar mı? Seni bir daha asla dinlemeyeceğim."

"Dik kafalı davranma. Gün gelir de bazı korkunç hatalar yaptığını anlayabilirsin. O zaman geldiğinde kendini suçlu hissetme. Kendinden saklanma. Sadece gelecekte daha iyisini yap."

"Peki, şimdi söylediklerini eyleme dökme şansın var. Büyük Usta seni gördüğünde senin o parlak konuşmalarından etkilenmeyecektir."

"Cezalandırılmaktan korkmuyorum."

"Oraya gidene dek bekle."

Tren durmak için yavaşladı ve Wuquan, sertçe Kelebek'i çekti.

"İşte Huayin İstasyonu'na geldik," diye hırladı. "Gidelim seni alçak."

Gün içinde Huashan'ın dimdik sırtını tırmandılar ve akşamüzeri, geç saatte Güney Zirvesi Tapınağı'na vardılar. Manastır hayatı o kadar farklıydı ki... Hava temiz ve toprak çöpler, pislik ve cesetlerle kirlenmemişti. Yaşlı çam ağaçları bulutların altında kocaman siluetleriyle yükseliyorlar, gürüldeyen şelaleler ulaşılmaz tepelerden akıyorlardı. Turna kuşları ve kırlangıçlar gökyüzünde dolaşıyorlar, kuşlar tatlı tatlı şakıyorlardı. Yoksul ve eski olsa da manastırlar temiz ve sakindiler. Düzen ve sakinliğin tadını aldığında Saihung'un içini bir huzur

duygusu kapladı. Kalbi sakinleşti.

Tapınağın içinde, çocukluğundan beri dinlediği ilahileri duyabiliyordu. Bir zamanlar o kadar nefret ettiği bir şeyin şimdi içini duyguyla doldurması çok garipti. Yumuşak, serin havayı içine çekerken beraberinde kâfurun ve sandal ağacı kokularını aldı. (îcri dönmek güzeldi.

Ustası ve sınıf arkadaşları ana salonda oturuyorlardı Tıpkı yargıçlar gibi dizilmişlerdi.

Saihung, VVuyug ve Wuquan diz üstü çöktüler. Kelcbek'in meydan okuyan tavrını gören Wuquan onun
16j ayak bileklerine bağlı ipe asıldı ve onu yere çökmeye lOrladı.

Odanın içi sessizdi.

Büyük Usta onları, salonun yanındaki küçük bir odaya götürdü. İçeri girdiler. Burası sadece küçük bir lUnak ve bir pencere bulunan sade bir odaydı. Rahiptin tarafından törenlerden önce dinlenmek için kullanılıyordu ve başka hiçbir süs yoktu.

Büyük Ustayı sadece iki rahip yamağı odaya dek iz-
IIMII Büyük Usta. Kelebek'le göz göze ve ayakta duruyor
lIiı.ıt hiçbir şey söylemiyordu. Kelebek ise elleri sıkıca ar-
^**Htft** bağlanmış ve küstah bir tavırla başını dimdik
İfltıvordu.

İrssizlik Saihung için ızdırap verecek kadar yoğun-
Krlrbek'e bakıyordu. Gün batışının portakal rengi
Ml**lll**m aydınlatıyor ve yüzünde mor gölgeler
lıymdıı Dağı tırmanmaktan dolayı oluşan ter, cil-
ş lıu ı l'lı tabaka gibiydi ve yüzüne birkaç tutam
TLIUMITIFIU Saihung, Kelebek'in kendisini yetiştiren

adam karşısında iradesini sınarken ne düşündüğünü merak ediyordu.

Onların bu perişan hallerinin tam tersine. Büyük Usta siyah elbisesinin içinde kusursuzdu. Kat yerleri mükemmel ve düzenli kıvrımlar halinde iniyorlardı, şapkası tertemiz ve mükemmel bir şekilde başına oturtulmuştu. Beyaz sakalı, koyu renk elbisesiyle bir zıtlık oluşturuyordu ve tek bir kılı bile düzensiz değildi. Saihung onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Böyle bir oğlu evlat edindiği için pişman mıydı? Üzgün, öfkeli ya da acı içinde miydi? Kelebek'i affedecek miydi?

Her ikisi de ıstırap verici anlar boyunca tam bir hareketsizlikle durdular. Yüzlerinden hiçbir duyguları belli olmuyordu; gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu. Sanki kaderin karşı karşıya koyduğu iki heykel gibiydiler.

Birdenbire Büyük Usta'nın gözleri kıpkırmızı oldu. İleri doğru bir adım attı ve avucuyla Kelebek'in tam kalbinin üzerine vurdu. Saihung, savaşçı olalı beri, bir insan kalbinin böylesine patladığını hiç duymamıştı. Kelebek'in ağzından ve burnundan kan boşandı, gözleri yuvalarında dönerek akları gözüktü.

Saihung "Hayır! Hayır!" diye çığlık attı.

VVuyung vc Wuquan bile yere düşen bedeni gördüklerinde şaşırmışlardı.

Berrak Suyun Sesi, "Neden bunu yaptınız?" diye bağırdı.

"Evet, bunu neden yaptınız?" diye yankılandı Saihung'un sesi, acı içinde yerdeki bedenin yanında diz çökmüştü.

KELEBEĞİN RÜYASI

Büyük Usta ise ellerini kavuşturmakla yetindi ve hız la arkasını döndü. Tapınak salonunu tek başına terk et ti.

yirmi beş:

Küller

TÜTSÜ HÂLÂ YANIYORDU. Mumların ışığı karanlıkta parlıyor ve eriyen mum tıpkı kan damları gibi akıyordu. Çiçekler, parlak, taze, hatta tatlıydılar fakat Saihung kısa süre sonra solup öleceklerini ve sararacaklarını biliyordu. Kederle elini taşıdığı kaseye soktu ve içindeki kül ve kemik parçalarına dokundu. Yamaçlarda tıpkı kayıp bir hayalet gibi dolaşırken, yavaşça, büyük kardeşinin yakıldıktan sonraki son kalıntılarını serpti.

Her ne kadar her şey olayın gerçekliğini açıkça belli etse de Kelebek'in ölümünü kabullenmek Saihung için çok güç olmuştu. Saihung, ölüyü yıkamış ve katılaşıp ağırlaşmış bedeni kefene sarmıştı. Bu soğuk ve şişkin bedeni yağlar ve susam çekirdekleriyle yağlayan da kendisi olmuştu. Uzun süre boyunca dostunun bedenine bakmış, cenaze töreninde bile artık gittiğini gördüğü halde onu düşünmüştü. Fakat tek yapabileceği dostunun bedeninin toprağa karıştığını kabullenmesi, bunun içine işlemesiydi.

Hiç ağlamadı. Hiç acı hissetmedi, sadece kaderin mutlak kanununu tanımanın yol açtığı bir titremeydi

yaşadığı. Uzun süre boyunca çaba göstermiş, mücadele etmişti ve şimdi hepsi bitmişti. Kendisini hep bir şövalye olmak için hazırlamış olsa da, bir maceranın kötü sonuçlarını hiç düşünmemişti. Bu takibe kendini o kadar kaptırmıştı ki. sanki o olmadan kendini boş hissediyor gibiydi.

Tartışmalar ve dövüşler, hatta başkalarına yaptığı zalim şakalar, onun için normal, garip bir şekilde rahatlatıcı şeylerdi. Bir ilişkinin işaretiydiler. Şimdiyse, usta ve öğrencilerinin oluşturduğu o mükemmel çember, tamir edilmez biçimde kırılmıştı. Tek bildiği ezici bir yalnızlık duygusuydu.

Büyük Usta. bir daha asla Kelebekten bahsetmedi. Saihung'u sormaya cesaret edemediği pek çok soruyla baş başa bıraktı. Ustalığı, cennet ve yeryüzü hakkındaki herhangi bir şeyi parlakça yanıtlamada hiç yetersiz kalmazdı, fakat işi kişisel konulara gelince, bulunduğu konumun azametinin içine çekilirdi. Saihung, ne kadar kötü olursa olsun ustasına hiçbir şey söylememiş ve yapmamış olsa da, şimdi yaşlı adamın sessizliği nedeniyle kendini yalıtılmış hissediyordu.

Ç ONRAKİ HAFTALAR BOYUNCA, Saihung tekrar tapınak *J hayatına uyum sağlamaya çalıştı, fakat aklının kalkıklığı ve hayal kırıklığı onu engelliyordu. Münzeviligin gri iriliği sert kurallar onun cesaretini kırmaya baş-l. . . . . .. 11 Daha yaşlı rahiplere bakıyordu. Açlık içinde IHii.il.il Inlakarlıklar yapsalar ve içtenlikle kendileri- • •' 1 <ı yabama adamış olsalar da. başarıp başarama- 11 lı ılı l.f.m değildi. Kötü görünüyorlardı, cilt- • I <ııburları çıkıyordu, fakat yıllar boyun-

ca hiç eksilmeyen bir inancı taşıyorlardı. Görebildiği kadarıyla, bunun için gösterebilecekleri bir şey de yoktu. Saihung, dağı terk etmeye karar verdi.

Gezmek ve araştırmak istiyordu, fakat bunun için bir amaca, rehberlik edecek bir yıldıza, bir role gereksinimi olduğunu da biliyordu. Savaş sanatlarını düşündü, fakat artık şövalyeler kalmamıştı. Ailesine geri dönmeyi düşündü, fakat aristokrat hayatı da zayıflamaya başlamıştı. Sonunda sadece bağımsız bir gezgin olmaya karar verdi, sanatı ve yaşamı tanımak isteyen biri. İşte bu, onun amacı olacaktı.

Zihninde, en büyük amacın güzellik olduğu bir saray, seyrek bulunan bir yer yaratmıştı. Zihnindeki bu saray, sükûnet ve takdir duyguları içinde dolaşılabilecek çok büyük bir yer olacaktı. İçinde gezinebileceği bahçeler, tadabileceği zengin yiyecekler, muhteşem sanat eserleri koleksiyonu, usta marangozlar tarafından yapılmış harika mobilyalar ve alışılmadık, sıra dışı insanlar bulunacaktı. Her oda, özel bir etkinlik için ayrılacaktı, her birinde harika mobilyalardan hassas bir denge oluşacak, her biri hayranlıkla seyredilecek eserlerle dolu olacaktı.

Onun için güzellik, bu dünyanın bayağılığını aşan bir şeydi. Korktuğu bir şey varsa o da, normal insanların "iyi yaşam" diye adlandırdıkları basitlik batağına düşmekti. Güzellik olmadan yaşama olasılığını küçük görüyordu. İnsanlığın, sanatın ve bilginin ulaştıkları en yüksek noktalan özümsemeden ve takdir etmeden yaşamayı düşünemiyordu bile. Hepsine sahip olmak, onları toplamak ve sarayında düzenlemek istiyordu.

Sanat eserleri satın alınabilirdi. Güzel porselenler,

nadir bulunan antikalar, eski kitaplar, el yapımı mobilyalar, tüm bunlar satın alınıp odalara ustaca yerleştirilebilirlerdi. Bilgi ise biraz farklıydı. Sahip olmak için araştırılmalı, öğrenilmeli ve deneyimlenmeliydi. Kolayca ele geçmezdi. Eğer korunmazsa solup giderdi, buna karşın bir nesne en fazla tozlanırdı. Bu teşviğe ihtiyacı vardı.

Yaşamındaki tüm parçalar yerlerine oturmaya başlıyor gibiydiler. Farklı ilgi alanlarının hepsi de bir düzene sokulabilirdi. Sonunda, yaşamındaki her şeyin nasıl iyi bir orantı içinde olduğunu görüyordu. Bedeni onun arazisi, düşünceleri savunma duvarları, gözleri ise Göksel Barış Kapısı olacaktı. Yapılarda ve bahçelerde savaş sanatları çalışabilirdi. Hatta yüksek kulelerde meditasyon bile yapabilirdi. Zihnindeki bu ihtişamlı yaşam tarzı içinde insanlar da bulunabilirdi, özellikle ona yardım eden veya gezilerinde rastlayıp da onunla beraber yaşaması için yanına aldığı kişiler. Her birinin kendine ait bir evi, kendi bahçesi olurdu. Bu sarayın bir bölümünde ustası ve sınıf arkadaşları, hatta tüm Huashan bulunabilirdi. Ailesi de bu sarayda yaşardı. Du Yueshen gibi insanlar da ortalama üzeri bir yaşam tarzına sahip oldukları için burada olabilirlerdi. Ayrıca, Kelebek, Dişi Kaplan ve hatta Tang şairleri burada yaşamaya gelirlerdi. Tek önemli olan, her sanat eserinin, her kişinin, »adece kendine özgü bir güzelliğe sahip olmasıydı.

Saihung, ustasına manastır hayatını terk etmek istediğini belirten bir mektup yazdı. Sonra da, resmi yoldan ricasının yanıtını beklemeye başladı.

"Buradan gitmem gerek," dedi Saihung alçak gönüllü bu tarzda. "Ruhum huzur içinde değil. Kutsal dağ-Im-lı \r\.i tanrılarla birlikte olmamalıyım. Daha fazla

deneyime gereksinimim var."

"Bir insanın hayatında bir deneme sürecine gereksinim duyduğu pek çok zaman vardır," diye yanıtladı Büyük Usta. "İçinde herhangi bir şeye doğru güçlü bir çağrı olsa da yine de pek çok kuşku duyuyor olabilirsin. Bu tür duyguları iyi incelemek akıllıca olur. Bir şeye doğru güçlü bir çekim duyan kişi, içindeki kuşkuları çözümlemek için dünyayı dolaşmaya çıkabilir, yine de her zaman başvuracağı bir yer olduğunu bilir. Fakat kişi, bir felsefesi olmadan böyle bir geziye çıkmamalıdır; gençliğinin verdiği güçlü temeli iyi koru. Bırak dikkatin tek bir yer üzerinde yoğunlaşsın. Geri döneceğini bilerek git."

"Belki de, rahip olmak için hiç yemin etmemeliydim," dedi Saihung. "Henüz gençken ve ne olduğunu tam olarak bilemeden bu kararı verdim. Eğitimim tüm yaşamım boyunca sürmek zorunda değil, bunun yerine yaşamım boyunca taşıyabileceğim bir parçam olabilir."

"Rahipliğin tuzakları seni yanlış yola sevk etmesin," diye karşılık verdi Büyük Usta. "Sutra okumak iyidir ama kişi yaşamında iyi eylemlerde bulunmalı, önemli olan yaşamındır. İnanç ve tanrılar seni, yaşamını nasıl yaşadığına bakarak yargılarlar. Hayatını her zaman tanrıların isteği doğrultusunda yaşamaya gayret etmelisin. Pek çok insan sadece koktukları için iyidirler. Kimi de, prestij ve kendilerine sağladığı kimlik nedeniyle hayırsever görünür. Sayısız insan, çeşitli nedenlerden dolayı 'iyilik' yapar, fakat hepsi de sonunda çeşitli rolleri oynayan aktörler haline gelirler. Kutsal adam rolüne bağlı kalma. Bu, seni diğerlerinden daha iyi yapmaz. Sadece gerçek sevecenlik adına iyilik yap."

"Kanıtlayacağım bir şey olduğunu sanmıyorum. Başkalarına örnek olmaya çalışmıyorum."

Büyük Usta, "Bu zaten akılsızca bir şey olurdu." diye yorumda bulundu. "Bir şey kanıtlamaya çalışma. Sadece istediğin şekilde hareket et ve iki yüzlü biri olma. Kimse hatta ölümsüzler ve tanrılar bile mükemmel değildir. Maymun Kral bile yaramazın tekiydi. Tung Fenshiu bir hırsızdı. Kuzey Denizi Ölümsüzleri, yaptıkları kötü işler nedeniyle bir keresinde Cennet'ten koyulmuşlardı. Önemli olan, uğruna çaba göstereceğin bir amacın olmasıdır. Sadece bir meydan okuma, bir macera olsun diye iyi olmayı denemelisin. Böylece, bu meydan okumanın peşinde koşmak bir süre sonra bir disiplin haline gelir. Sadece amaç olarak saflığı belirle. Eğer gerçekten istiyorsan, buna ulaşmak için diğer her şeyi bir kenara bırakırsın."

"Emin değilim. Usta. Kendimi cesareti kırılmış hissediyorum."

Büyük Usta durdu. "Senin içinde sıradanlıgı. adiliği barındıran, kabul eden hiçbir şey yok."

"Evet," dedi Saihung.

"Öyleyse bu meydan okumayı kabul et. Amacın saflık olsun. Bu, seni sıra dışı biri yapacaktır. Sıradan biri, irade, tahammül ve güçten yoksundur. Alışılmadık biri ise, üst düzeyde bir kararlılığa sahiptir. Bir kez zihnini bir şeye odakladı mı, o şey olur. Bilgeler, kişinin tam bir inanç içinde dua ederse taşı bile canlandıracağını söylerler. Bu, zihnin gücüdür. Seyahat ederken, bu gücü tek bir amaca yönlendir; saflık."

"Peki ne için saflık?" diye sordu Saihung asık bir s n/!«• "İyi insanların da kötü insanların da sonu aynı;

ölmek ve gömülmek. Burada, Huashan'daki rahipler saf olmaya çalışıyorlar, fakat henüz tanrıları bile görmüş değiller. Mutlak bir inanç içinde onlarca yıl boyunca yaşasalar da. ödüllendirileceklerine dair tek bir kanıt kırıntısı bile yok."

"Tanrıları memnun etmek için iyi olmaya çalışma." dedi Büyük Usta sabırla. "Kendin için iyi ol. Böylece iyiği kutsal olan için de yapmış olursun; çünkü tanrılar senin içindedir. En yüce kutsal varlık, hepimizin içinde vardır. Bunun için dışarıya bakma. Kendi içine bak. Fakat görüşün, sahtekarlık, açgözlülük, şehvet ve bağımlılıkla kirlenmesin. Unutma ki, yaptığımız her şeyi kendimiz için yaparız. Tanrılar bu işe karışmazlar; kişinin dostları da gerçekte ona yardımcı olamaz. Sen, ne olmak istiyorsan o olursun. Tanrıları memnun etmek için değil sadece kendi, kişisel amacın için sıra dışı biri ol."

"Neden herhangi biri olamıyorum? Neden bu kadar dindar biri olmam gerekiyor?"

"Sana dinle ilgili hiçbir şey söylemedim. Din, diğer insanların yolunun üzerinde olması anlamına gelir ve seni dibe çekerler. Hayır, sen kendin olmalısın ve başkalarının ideallerini izlemeye direnmelisin. Kendini başka insanların düşünceleriyle doldurmansa seni kısıtlar. Kendi doğanı anlamalısın. Kendini disipline sokarak bu kavrayışa ulaşmak anahtardır. Sadece kendin olman için özgür olmalısın. Kendini tanımalı, içinde olanın açığa çıkmasını sağlamalısın.

"Tek amacım, senin hayatını dolu dolu yaşadığını görmek. Bu rahip kimliğinden sıyrılarak dünyaya açılmak üzeresin. Bense sana içsel bir yapı, dünyanın kafa karıştırıcı etkileriyle yüzleşmek için bir yöntem verme-

ye çalışıyorum."

"Evet Usta," dedi Saihung. Kendini daha rahatlamış hissediyordu, söylenenleri algılamaya daha açıktı. "Lütfen devam edin."

"Yaşam bir oyundur, bir drama, bir tiyatrodur. Bu epik komedide, sahne sayısız karakterle doludur. Her biri de kendilerini öncelikle ilgilendiren olayları ve ikinci derecedeki olayları yaşarlar; her biri kendi olağan ve dokunaklı koşulları içine gömülmüşlerdir. Peki sen bu sonsuz oyunda nasıl bir yol çizeceksin? Bir palyaço mu olacaksın? Bir kahraman mı? Trajik bir yaşam süren bir prens mi? Yoksa her şeye kanan safın biri mi? İlkelere ve felsefeye sahip olmalısın."

Saihung "Ben bir ilke adamı olacağım," diye belirtti.

"Peki ya felsefe?" diye sordu Büyük Usta. "Yaşamın gerçeğini gerçekten görebilen ve insanların düşüncelerini anlayabilen bir felsefen olması gerekir. Yeni bir aşamaya geçmeden önce her şeyi dikkatle incele. Karar vermeden önce düşün. Mantığını, ayrıntıları görebilme gücünü kullan. İyi ve kötünün olmasının nedenlerini anla. Her ikisinin de neden yok edilemez ve neden birbirleriyle bağlantılı olduklarını anla. Esnek ol. Bırak felsefen değişsin ve gelişsin. Düşüncelerinin nasıl geliştiğini ve yaşın ilerledikçe nasıl farklı şekiller aldıklarının ini nida ol. Tüm yaşamını göz önüne alarak düşün, salim r şimdiyi değil. Bir yaşam boyunca ne yapacağından piiiln ol "

Huyük Usta uzaklaşmadan önce Saihung'a baktı. Kn»,ul» Kelebek, yaşamda sadece tek bir şey önemlidir: **Plf**ll|ıiii oluşturan şeye derinlemesine bakmalısın."

Saihung, "Öğütleriniz için teşekkür ederim," dedi heyecanla. Birdenbire belirsiz bir süre için ayrıldığını anlamıştı. Mantığı ona verdiği bu kararın çok doğru olduğunu söylüyordu. Fakat kalbi bunun bir hata olup olmadığını anlayacak vakti bulamamıştı. Bu konuşmayı sona erdirmek için katı bir tavır aldı.

"Dağdan aşağı inmek için izin isteyebilir miyim?" diye sordu.

"Evet ama bir şartla."

Saihung, kahretsin diye düşündü pişmanlıkla. Bu yaşlı tilki ona çeşitli sınırlamalar getirmekten hiç vazgeçmeyecekti!

"Herkesin yaşamda bir hedefi olmalıdır. Özellikle de Huashan'dan ayrılan herkesin yaşamı boyunca tamamlaması gereken bir görevi olmalıdır!"

Bu, Saihung'a bir arayış gibi gelmişti. Belki de her şey yolundaydı. Zihnindeki sarayı kurduğuna göre, bunu bu arayışı gerçekleştirmek amacıyla dışarı çıkabileceği bir kale gibi kullanabilirdi. Kendi kendine, bunun, Huashan'dan son ve hoş bir anı olarak oldukça heyecan verici olabileceğini söyledi.

"Nedir bu hedef?" diye sordu.

"Sana ***Göksel Çantadaki Yedi Bambu Tabletten*** bir görev vereceğim. Bunu yerine getirmeye söz verir misin?"

"Nedir bu?"

"Senin bir şövalye olduğunu, ilkelerinden vazgeçmeyen bir şampiyon olduğunu sanıyordum. Ne olduğu ne fark eder ki? Bunu kabul edecek kadar cesur değil mi-

sin?"

Saihung bunun bir tuzak olduğunu düşündü. Beni denetlemek için bir başka deneme daha. Fakat meraklanmıştı da. Kabul etmeye karar verdi; tabii ki gerçekten iyi bir şeyse.

"Kabul ediyorum."

"Güzel," dedi Büyük Usta göz kırparak. "İşte görevin: ne zaman acı çeken birine rastlarsan ve ona yardım etmek gücün dahilindeyse, ne pahasına olursa olsun ona yardım edeceksin."

Saihung bekledi. Büyük Usta sessizdi fakat nazikçe gulumsuyordu.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Saihung, sertçe.

"Evet." dedi Büyük Usta, sakince.

Saihung hiç de memnun olmamıştı. Bu hiç de gösterişli bir görev değildi ve bir koleksiyoncu, sanat ve kültür aşığı ve savaş sanatçısı olma hedeflerine pek de uyuyor gibi gelmemişti. Eğer acı çekenlere yardım etmek için hedefinden vazgeçerse, -özellikle Çin'de kelimenin tam anlamıyla milyonlarca acı çeken kişi vardıo zaman kendi hedeflerine asla ulaşamazdı.

Büyük Usta, sandalyesinde arkaya yaslanarak, "Unutma, bu görevi kabul ettin ve bunu yaşamının sonuna dek yerine getirmelisin." dedi. "Ne zaman acı çeken birine rastlasan ona yardım etmelisin."

Saihung dağdan indiğinde, dış dünyanın hiç durmayan, baş döndürücü çirkinliğine de batmış oldu. Huashan'dan ayrıldıktan sonraki aylar, macera arayışıyla oradan oraya sürüklenerek ve boşa geçirilerek geçen ay-

lar olmuştu. Ustasının öğütlerini bir kenara bırakmış, kendi amaçlarını gerçekleştirmenin peşine düşmüştü. Ailesine dönmüş, refah ve lüks içinde rahatça yaşamaya başlamış, sanat eserleri ve nadir bulunan kitaplar için bir servet harcamıştı; fakat yine de yerinde duramıyor, içi rahat etmiyordu. Macera istiyor, becerilerini yaşam deneyimleri arenasında denemeyi arzuluyordu. Saihung, Şangay'a döndü.

Saihung, Kelebeğin peşinde olduğu sırada Şangay ona berbat, tehlikeli, yoldan çıkaran ve kötülük dolu bir yer gibi görünmüştü. Şimdi ise, burayı büyük bir şehir gibi görüyordu; zengin, canlı ve kozmopolit. Avrupalıların yaptıkları binalar ona artık egzotik görünmeye başlamış, bu binaları granit ve çelikten yapılmış, surlardan bile daha büyük, pencereleri ve zarifçe yükselen Yunan tarzı sütunları ile devasa yapılar olarak görmeye başlamıştı. Üzerlerinde Pasifik ve Haungpu'dan esen rüzgarlarla sallanan bayrakların bulunduğu uzun ince, beyaz bayrak direkleriyle kubbe ve kulelerini de beğeniyordu. Bu binalarda Çin tarzı yapılardaki renk cümbüşü ve zengin ayrıntıların hiçbiri yoktu, fakat artık cephelerinde keskin ve anıtsal gölge oyunları yapan köşeleri, destekleri, kemerleri ve kilit taşları onu büyülemeye başlamıştı.

Uzaktan bakıldıklarında, engin, soluk gökyüzüne doğru uzanan yüzlerce kale gibi görünüyorlardı. Çin tarzı yapılar, dükkanlar, apartmanlar, tiyatrolar, afyon içilen dükkanlar, kumarhaneler, boşlukları dolduruyor ve sonsuz, düzensiz sokaklar boyunca yayılıyorlardı. Kahverengi ve kırmızı renkteydiler, tuğla, çamur, kil ve ahşaptan yapılmışlardı. Kalabalık ve gürültülüydüler, yemek pişiren, bağıran, temizlik ve ticaret yapan kişi-

lcrle doluydular. Avrupalıların varlığı ise gösterişliydi; sanki Batılıların oturduğu mahalleler, Çin'in içine aşılanmıştı. Fakat Çinliler, garip ve şehirli bir ortak yaşam ortaya çıkana dek yavaş yavaş, kendi içlerine doğru kapanmışlardı.

Shangahi'de, Doğu ve Batı'nın alışılmamış karşılaşması neredeyse mitolojik bir şekilde gerçekleşmişti. Zengin bankerlere, kukla siyasetçilere, acımasız askerlere, açgözlü gangsterlere, afyon bağımlılarına, çekici kadınlara, talihsiz işçilere, ciddi bilginlere, yozlaşmış bürokratlara, güçlü kuvvetli liman işçilerine ve sıradan insanlara ait tüm hikayeler, şu veya bu şekilde
1/6 Şangay'a vardı. Şangay, para, güç, heyecan, zevk, rüşvet ve uyuşturucunun oluşturduğu verimli karışım içinde zenginleşmişti. İşte Saihung da, tam bu zengin şehir ortamı içinde var olmayı deneyecekti.

Ucuz bir pansiyonda, günün her saati girip çıkan altı adamla birlikte aynı odada yaşıyordu. Eşyaları bir sandıkta kilitli duruyordu ve görünüşe göre hem bir Taocu hem de bir soylu olarak geçmişini de buraya kilitlemişti. Tüm yargılamalarını askıya almış, kendi düşünce ve duygularını incelemekten vazgeçmişti. Kişiliği kuşatma altındaydı ve bir diktatörün kontrolü altındaydı. Ona hükmeden zorba ise gençliğiydi.

Pek çok genç adam gibi o da çeşitli işler denemeye başladı. Kolay para kazanmanın ve meydan okumanın cazibesine kapılarak, gazinolarda mahjong ve domino oynatıcısı oldu. Fakat kısa sürede bundan vazgeçti. Sonra kumarhanelerde ve uyuşturucu evlerinde koruma olmayı denedi, bela çıkaranlara ve para ödemeyi reddeden iş adamlarına sopa atıyordu. Bu ona daha çok hitap etmişti. Çeşitli silahlar kullanan zalim ve sert bir

dövüşçü olmuştu, en çok sevdiği silah da pirinç muştaydı. Saihung giderek, savaş sanatları öğretmenlerinin değerlerinden uzaklaşmaya başlamıştı; insanları yüzleri gözleri kanayana ve dilleri dışarı sarkana dek paklıyor, kaburgalarına yumruk atıyor ve kırılan kemiklerin sesinden keyif alıyor, kemiklerini büküp kilitleyerek kaslarına acı veriyor, onların yalvarmalarını dinliyordu. İç organları zarar görene dek devam ediyordu. Her gün küçük dükkan ve restoranlarda yiyor, kilitli sandığının yanında uyuyor ve sonra daha büyüyen bir istekle, Şangay'ın karanlık, dumanlı köşelerinde dövüşmek için dışarı çıkıyordu.

Kendini, acımasız, asık suratlı, öfkeli biri olarak görüyordu. Fakat bundan memnundu. Ondan korkuluyordu ve onun için korkulmak, saygı duyulmak demekti. Neyi isterse, ne zaman isterse yapıyordu. Kimse ona karşı koyamıyordu. Kimse onu kısıtlayamıyordu. Önünü kesenler, acımasızca yere seriliyorlardı. Artık onun inziva yeri burasıydı. Taş gökdelenler dağ sıralarıydılar. Afyon dumanı o şiirsel sisti. Alkol, şırıldayarak akan çayları ve kutsal nehirleri oluşturuyordu. Neon ve elektrik ışıkları yıldızların, güneşin ve ayın yerini tutmuştu. Kadın satıcıları, serseriler, kumarbazlar ve fahişeler ise ustalar, rahip yamakları ve öğrencilerdi. Bedeni tapınak, bacakları koyu kırmızı renkli sütunlar, muazzam elleri ısr ağır kapılardı.

Günler geçtikçe, yaşamını böyle sürdürdü ve asla bir meydan okumadan geri çekilmedi, koruduğu yerlerdeki görevinde asla başarısızlığa uğramadı. Yaşamı ve kendini anlamaya ara vermişti. Kendini dövüşte bulmak istiyordu. Her ne kadar, farklı düşünce ve duyguların farkında olsa ve sürdürdüğü bu yaşam tarzı hakkında şüp-

lirleri olsa da. dövüşe çağrıldığında asla geri adım atmıyordu. Bu. sadece bir yaşamı sürdürme sorunuydu, yaralanma veya yaralanmama durumu söz konusuydu.

1/ ISLA BİRLİKTE ŞANGAY DA soğumaya başlamıştı. Sa-1^ ihung, kaldığı pansiyon odasından ve gölge gibi devam ettiği yaşamından sıkılmıştı. Pekin'den Şangay'a taşınan eski bir savaş sanatı öğretmenini ziyaret etmeye karar verdi.

Wanf Ziping'in evine gittiği gün Şangay'a da mevsimi ilk karı yağmıştı. Bir hizmetçi ona avluya dek eşlik ettiğinde Saihung. orta yaşlı öğretmenin beline dek soyunmuş, çelik ve taştan yapılmış ağırlıklarla kol kaslarını çalıştırdığını gördü. Saihung. hareket edip şişen kaslara, kararlı görünüşe, havaya düzenli olarak buharlaşan nefesler veren geniş göğse hayranlıkla baktı. VVang'ın, bir metre doksan santimetreye varan uzun beden yapısından hiçbir şey kaybetmediğini ve yılların, ciddi, sakallı yüzüne hiçbir yumuşama getirmediğini görebiliyordu.

"Ah, Küçük İkinci, hangi rüzgar attı seni buraya?" dedi VVang. Saihung'un aile içindeki adını kullanarak. Wang. Saihung'un ailesinin yakın dostuydu ve onun ikinci büyük oğul olduğunu biliyordu.

"Size katılmak için geldim. Beni tekrar kabul eder misiniz?"

"Neden Huashan'da değilsin?"

"Yaşam deneyimi kazanmak için dağılan indim."

VVang'ın kahkahası bomba gibi patladı. "Peki, peki. Büyük babanın hatırına seni kabul ediyorum. Sana göz

da Çin'in İngilizler tarafından işgali, Batılı Birleşik güçlerin 1900'deki aşağılaması ve 1927'deki Çin-Japon savaşı nedeniyle Çin'in ulusal karakteri, olağanüstü bir aşağılık kompleksi yaşamaktaydı. Wang, yabancılara karşı gelerek bir kahraman olmuştu. O dönemin gazetelerinde de gayet iyi belgelendiği üzere, Batılılar ve Japonlardan gelen tüm dövüş önerilerini kabul etmişti.

Saihung, Wang ile yaşamaya, onun yatılı öğrencileriyle birlikte eğitim almaya, osteopati kliniğinde kendisine yardım etmeye ve VVang'ın yönettiği Jingwu Atletik Kuruluşu adlı akademiye katılmaya başlamıştı. Jingwu Atletik Kuruluşu'nun en iyi yanı ve getirdiği en büyük yenilik, savaş sanatlarının gelişimini baltalayan stiller arasındaki katı ayrımları ortadan kaldırmasıydı. Her ne kadar geleneksel öğretmenler, kendi stillerini gizleseler ve öğrencilerinin başka sistemlerin stillerini öğrenmelerini yasaklasalar da, Jingwu, Çin savaş sanatlarının en iyi yanlarının bir karışımını yapmayı savunuyordu. Şangay'daki, kırmızı tuğladan yapılmış bu binada, düzinelerce öğretmen ders veriyordu ve öğrencilerin de, Shaolin, Taocu ve Kartal Pençesi gibi düzinelerce stili ve pek çok silahı kullanmayı öğrenmeleri gerekiyordu.

Fakat Jingwu, kurulan ilk ve en ünlü savaş sanatı akademisi olmasına karşın burada sadece Çin savaş sanatları öğretilmiyordu. Açık zihinli ustalar, kısa süre içinde ders programlarına Batı tarzı boksu ve güreşi, futbolu, ağırlık kaldırma çalışmalarını, yüzmeyi ve satrancı da katmışlardı. Değeri olan her şeyi kökenine bakmadan kabul etmeye duyulan bu istek de, ***Mi Zhongquan*** (Kayıp Yol Stili) adlı sistemin en belirgin özelliği haline gelmiş, Jingwu savaş sisteminin süsü ve

kulak olmazsam beni hiç affetmez. Git ve eşyalarını topla."

"Teşekkürler Usta," dedi Saihung. İçi rahatlamıştı. İçinde bir şeyler ister savaşçı ister ruhsal olsun, bir ustaya gerek duyuyordu. Bağımsız olmak için gezse, isyan etse ve çaba gösterse de. tekrar onu yönlendiren bir ustayla beraber olmanın kendisini ne kadar rahat hissettirdiğini görmek onu şaşırtmıştı.

VVang 1881'de Hebei Bölgesi'nde doğmuştu. Aslında ne babası ne de büyük babası, her ikisi de yaşamlarını profesyonel dövüşçü. öğretmen ve koruma olarak kazanmalarına karşın onun dövüşmeye olan ilgisini onaylamıyorlardı. VVang ise. kendi tarzında çalışmaya başladı, önce kayaları kaldırdı Tam bir baş belasıydı, hatta hikayeye göre "dövüşçü bir haydut" olduğu için kendi memleketinden bile sürülmüştü. Bu, onun yeteneğinin sonu olabilirdi, ÇÜnkü bir usta olmadan savaş sanatçısı olmak olanaksızdı (;uc ve cesaret yeterli değildi. Kişinin tekniği nlm.i'.ı gerekirdi, bunu öğrenecek zamanı ayırmak için bu okulun parasal desteği olmalıydı.

VVang. gösteriş yapmaya meraklı biriydi: 1901'de öğretmenini bulın.iNi t|a bu sayede olmuştu. Bir grup izleyiciye gücunu g'»M«-ıllıek iÇ»n elleriyle bir su değirmenini durdurmuştu Mu gösteri sonrasında da. kalabalığın içinden bir adam sıkmış ve VVang'ı öğrenci olarak kabul etmeyi oncın,,,.,|, VVang da, öğretmene duyulan saygının geleneksel ifadesi olarak hemen diz çökmüş ve ünlü Yang Hong\iıı'nun öğrencisi olmuştu-

Savaşçıların **dünyan** içinde yaptığı düelloların yanı sıra, VVang, yabancılarla yaptığı gösteri maçları sayesinde de halk tarafından tanınmıştı. Afyon Savaşı sırasın-

kurucusunun da özelliği olmuştu. Başka pek çok dövüş formunun bir sentezi olan Mi Zhongquan, sayısız tekniğin birleşimiydi. Ustalığa ulaşmak için elli kadar hareket setini öğrenmek gerekiyordu. Mi Zhongquan'ın özelliği, hareketlerindeki ele avuca sığmazlık, rakibin bu tekniği uygulayan kişinin hareketlerini izleyememesine yol açmaktı.

VVang'ın en yakın beş öğrencisinden biri olarak Saihung, Mi Zhongquan'un ayrı ve gizli geleneğini de öğrenmekteydi. VVang Ziping'in bu. hazine değerindeki öğretisi, 108 silahta ustalaşmayı ve iki hareket setinin iyice özümsenmesini gerektirmekteydi. İlkinin adı, "Binbir Adımla Bulutları Kovalamak," idi. Bu set bin bir değişik savaş sanatı okulunun en iyi ve tek bir tekniğinin alınmasıyla yaratılıp ün kazanmıştı. İkinci set ise, "On Bin Adımla Dağı Tırmanmak," adını taşıyordu ve sadece kendine özgü bir mantığı vardı. Bu set öylesine karmaşık ve uzundu ki, tek bir kişi bunda ne ustalaşabilirdi ne de bir insanın bunu tamamen yapabilmesi mümkündü. Her öğrenci kitaptaki belli bir bölümü seçer ve yaşamı boyunca bu bölüm üzerinde uzmanlaşırdı. Bu sistemin kökeni Qing Hanedanlığının üç ustasına dek iniyordu ve on dövüşçü nesli boyunca belli kurallara bağlanmıştı.

Saihung, sık sık, VVang Ziping'in kendisine öğrettiği teknikleri denemek için sık sık sokaklara çıkardı. O zamanlar, bela arayan birinin evrensel işareti olarak tek gözünün üstüne yatırdığı yarım elma şekilli bir şapka giymeyi seviyordu. Fakat bazen de dövüşü kaybeder ve eve dönüp, VVang'a bu tekniklerin işlevsel olmadığından yakınırdı. Öğrencilerinden birinin dövüşü kaybettiği düşüncesi ise her zaman yüksek sesli ve ağza alın-

mayacak bir küfüre neden olur ve Wang, bir rövanşı alana dek Saihung'u çalıştırırdı.

Saihung ne zaman VVang'a her eşlik etse kesinlikle bir dövüş oluyordu: çünkü ustası sokak serserileri ile kavga ederek becerilerini keskin tutmak istiyordu. Eğer yoluna biri çıkarsa ya da ona hafifçe dokunursa, hiç sakınılmayan bir öfkeyi de tetiklemiş oluyordu. Sokakların kalabalık ve sokaktaki insanların çoğunun kaba olduğu Çin'de böyle karşılaşmalardan kaçınmak da mümkün değildi.

Bu öfke, restoranlarda da kendini göstermekteydi.
,g2 Wang, ziyafet sofralarını seviyordu; ne de olsa yakın öğrencileri bunu ödemek durumundaydılar. Çoğu kez. servisin kötülüğü nedeniyle olay çıkarırdı. Yanlış ne kadar küçük olursa olsun, kızgınlığını belirtmekten asla çekinmezdi. Sayısız kez. tüm bir yemek sofrasını elinin tersiyle iter ve çıkıp giderdi. Utanç içindeki öğrencileri de. hiç şikayet etmeden zararı ödeyerek onun arkasından gitmek zorunda kalırlardı. Okula dönüş ise iki kat daha dramatik olurdu, çünkü restorandaki eksiklik her ne olursa olsun VVang'ın bu konudaki öfkesine katlanmaları gerektiği gibi ayrıca aç kalmaktan dolayı duyduğu hoşnutsuzluğu da çekmek zorunda kalırlardı.

Saihung ve diğer öğrenciler, VVang'la görev anlayışına uygun olarak kalıyorlardı, çünkü o günlerde, kişinin öğretmenine bağlılığı konusunda hâlâ Konfüçyüsçü standartlar geçerliydi. Fakat zamanın en üstün dövüşçülerinden eğitim almak istedikleri için bu bağlılıkları hep tazelenirdi. Ne gariptir ki. VVang Ziping'in adı, "Barış Çocuğu" anlamına geliyordu. Ama "VVang, sahip olduğu üne uygun yaşıyordu, ismine değil.

Böylesi ünlü bir isim ve sağlam bir okul söz konusu olduğu için de, ona karşı becerilerini denemek isteyen kişiler hemen her gün gelip meydan okurlardı. Bu dövüşçülerin en muhteşemlerinden biri de bir Shaolin dövüşçüsüydü.

Bu dövüşçünün yeteneğine güvendiği çok açıktı. Spor salonuna girdiği zaman, en deneyimli dövüşçüler bile yana çekilmişti. Bedeni sanki, canlanmış bir anatomi atlasını andırıyordu. Her kası açıkça belirgindi, küstahça gömleğini çıkardığında elle dokunulabilen bir yoğunlukla hareket ediyorlardı.

VVang, adamın maç yapma yolundaki isteğini, "Boş ver!" diye alaylı bir tarzda yanıtlamıştı. "Kaybedersin." lgj

Bunun üzerine "Israr ediyorum!" diyen dövüşçü, olgunlaşmamış bu I lıılulifitan cevizini aldı ve tek eliyle sıkarak parçaladı

VVang al.ıv eden rumr güldü. Öğrencilerine döndü ve "İyi izleyin." dedi Sı/e. daha önce hiç görmediğiniz bir şey gölterei oğİRI

VVang, ı.ıl ıl'imıı Lır.ısına geçerek. "Ne zaman istersen sahlıı," dedi Adam saldırdı ve VVang. Saihung'un >•," I' . i . im s <-cegi bir hızla vuruş yaptı. Meydan okuyan d. . . . . .u durmuştu.

"Zayii bu vıılıu»! '.emerek geri adım attı. "Ben yaralanmam! **VılUrdlI Dtfnlr** Gömlek çalışması yapıyorum!"

"Pek sayılma/," d mil VVang haince bir sırıtışla. "Bak!"

VVang'ın vımlııftıı yenir, göğüs ucunun hemen üzerinde birdenbııe Myah luı nokta belirdi. Giderek, hem

dövüşçü hem de öğrenciler korkuyla, kan dolu koyu bir bulutun tüm göğse yayılmasını islediler. Birdenbire ani bir acı adamı sarstı ve yere çöktü; bu sırada hâlâ kendi bedenine bakmaktaydı.

VVang, odadan çıkarken "Onu iyileştiriri!" dedi öğrencilerine.

Wang'ın bu hazırlıksız yapılan dövüşleri kaybettiği de olurdu. Kapı görevlisi yine meydan okuyan birinin geldiğini söylediğinde herkes çabucak sonuca varılacağını beklemişti. Fakat bu sefer, VVang Ziping, karşısında yetmiş yaşlarında sırım gibi bir adam gördüğünde
,g4 duraksamıştı. VVang. adamı bir bakışta değerlendiren biriydi. Ve bu adam ustaydı.

Yabancı uzun boylu ve oldukça ince yapılıydı. Ak saçları Amerikan tarzında kesilmiş ve yaşının simgesi olarak da uzun bir sakal bırakmıştı. Uzun süredir açık havada yaşadığı belli oluyordu, teni tıpkı bir sandal ağacı gibi kahverengiydi. Saihung, adamın kollarının uzun ve parmaklarının da ince fakat esnek olduğunu fark etmişti. VVang Ziping bir ağır sıkletti. Bu adam ise, onu karşısında sopa gibi kalıyordu.

Yabancı, "Ününüzü biliyorum," diye söze girdi kibarca. Bir saygı ifadesi olarak ellerini, nazikçe önünde birleştirmişti. "Ben, kendimi dağdaki bir inziva hayatında insanlardan yalıtmaya inanmıyorum. Bunun yerine kendimi diğer insanlara karşı denemeyi tercih ediyorum. Eğer kazanırsam, ilerlemiş yaşımın henüz benim hakkımdan gelmediğini bilebilirim. Eğer kaybedersem de, o zaman daha düzeltmem gereken zayıf noktalarım olduğunu görebilirim."

"Sizin gibi insanlardan bahsedildiğini duymuştum,"

diye yanıtladı Wang. "Siz sadece stilinizi en yüksek noktaya ulaştırmakla ilgilenirmişsiniz."

"Yeteneklerim oldukça sınırlıdır. Buraya okulunuza utanç getirmek için gelmedim ve eğer beni reddederseniz sizi anlarım. Tek istediğim çalışmalarımda herhangi bir ilerleme kaydedip etmediğimi görmek. Acaba bana bu iyiliği yapar mısınız?"

Wang böyle bir ricayı geri çeviremezdi. Onuru söz konusuydu.

Birbirlerinin çevresinde dönmeye başladılar. İkisi de gösterişli hareketler yapmıyorlardı. Ne süslü duruşlar, ne konuşma ne de hile vardı. Sadece hangisinin daha iyi olduğunu görmek için dövüşen iki yaşlı adam. Her ikisi de, meydan okumadaki tavrın asilce olmasını onaylayan kendilerini adamış iki savaş sanatçısıydı.

İlk çarpışmadan itibaren, Saihung öğretmenin dezavantajlı durumda olduğunu görebilmişti. Bir atı bile yere serebilecek darbeler kolaylıkla savuşturuluyor veya ön kolla yapılan bloklarla karşılanıyorlardı. Yabancı alçak bir seviyede duruyordu ve duruşu güçlüydü. Saihung adamın Fil stili kullandığını anlamıştı.

Bu stilin en önemli özelliği elleri tıpkı bir filin hortumu gibi kullanmaktı. Bu da, kolların çok esnek olması, değişik ve alışılmadık açılarla vuruş yapması anlamına geliyordu. Diğer stillerde açık el, kesme veya parmaklarla dürtmeler kullanılmasına karşın, yabancı öncelikle kapalı tuttuğu yumruklarına güveniyordu. Fil stili, Sekiz Köşeli Meteor tarzını öne çıkarmaktaydı. Sadece yumruk atmak yerine, bu stilde, yumruğun her yanı eşit değerdeki vuruş noktası olarak kullanılmaktaydı. Parmak eklemleriyle yukarıdan aşağı yapılan vu-

ruşlar, yumruğun dibiyle yapılan ağır darbeler, yumruğu savurarak yapılan dairesel saldırılar ve yumruk yüzeyini farklı açılarla kullanılması çeşitli saldırı şekillerinden bir kaçıydı.

Yabancı, VVang'a hiç durmadan vurmaktaydı, bu darbeler bomba gibi sesler çıkaracak kadar güçlü olmasına karşın onu yaralamaya yetmiyordu. VVang'ın ününe sahip bir adamdan ceza olarak buna karşılık verebilmesi beklenirdi. Saihung, adamın bazı öldürücü noktalara, öldürmek için kullanılan yerlere dokunduğunu da fark etmişti. Eğer Saihung daha dikkatli bakabilseydi, VVang'ın her saldırıda canının bağışlandığını hissettiğini de bilebilirdi. Bu gezgin usta, becerilerini göstermekle ve kontrolü ele geçirmekle tatmin olmuştu; rakibini yaralamak gibi bir niyeti yoktu.

Onbeş dakikalık setler halinde dövüştüler. VVang yorulmuştu. Dövüş sırasında başındaki Müslüman kepi de düşmüştü; bu Saihung'un onu nefes nefese ve ter içinde gördüğü çok ender zamanlardan biriydi. Yaşlı adamın ise nefesleri bile sıklaşmamıştı. Sadece bir sonraki raunda dek saygıyla beklemek için spor salonun boş bir noktasına çekilmekteydi. VVang Ziping bildiği tüm teknikleri hatta, öğrencilerine asla öğretmediği gizli teknikleri bile denedi. Yine de kendisine meydan okuyan bu kişiye üstünlük sağlayamadı. Toplam olarak, dört set boyunca dövüştüler ve tüm dövüş bir saatten uzun sürdü. Karşılaşmayı durduran ise meydan okuyan yabancı oldu.

Son setin ardından "Bana hoşgörü gösterdiğiniz için teşekkür ederim," dedi nazikçe. "Çok iyisiniz, beni affettiniz."

VVang, nefes nefese, "Hayır, hayır. Asıl ben size teşekkür etmeliyim," diye yanıt verdi. Saihung hayatında ilk kez öğretmeninin bir rakibine teşekkür ettiğini duyuyordu.

Adam, okuldan çıkarken, VVang'ın yanına yaklaştı ve "Öğretmeye devam etmelisiniz. Hâlâ bunu yapacak kadar iyisiniz," dedi.

Saihung, adamın bu müthiş ustalığı hakkında çok düşündü. Hiç tanınmayan, bir kariyeri veya öğrencisi olmayan bu yaşlı adam sadece sanatını önemsiyordu. Yine de görünüşündeki hiçbir şey ulaştığı seviyeyi belli etmiyordu. Evet, duruşu yaşındaki pek çok kişiye oranla daha iyiydi ve genç erkeklerden bile daha canlı bir biçimde yürüyordu, fakat bunun dışındaki hiçbir şey onun ne kadar başarılı olduğunu göstermiyordu. Saihung, işte bu nedenle, kişi övünmemeli veya gösteriş yapmamalı, diye düşündü; her zaman, kibirli kişiyi yenebilecek tanınmamış biri çıkabilirdi. Fakat Saihung, ne zaman dövüşse aklındaki en son şey de böylesi bir alçakgönüllük oluyordu. Hatta bir keresinde Saihung, VVang Ziping'e bile meydan okumuştu.

Saihung, genç ve zengin bir dövüşçüyü yenmişti. Dövüşü kazanmak VVang için kesinlikle kabul edilebilir bir şeydi; aslında bu her şey demekti. Fakat bu genç, önceki rakipleri para aldıkları için yenilen saygın bir resmi görevlinin oğluydu. Sadece Saihung, böyle bir anlaşmaya yanaşmamıştı. Gencin canını fena halde yakmıştı fakat daha da kötüsü, onun gururunu da iki paralık etmişti. VVang, azarlamak amacıyla Saihung'u çağırdı.

"Bunu hak etti," dedi Saihung sırıtarak. "Böylesi

güçsüz kişilere dayanamıyorum."

VVang, "Benimle konuşurken sözlerine dikkat et," dedi sertçe.

"Onun ailesinden özür dilemeyeceğim."

"Sana emrediyorum!"

"Asla!" Saihung arkasını dönüp gitmeye hazırlandı.

Saihung kapıya ulaştığı sırada bir ıslık sesi duydu. Başını tam zamanında eğerek, ağır bir seramik süpürge kutusundan kaçtı. Süpürge kutusu, oyma kapıdan bir parça kopararak kırıldı. Yapmaması gerekiyordu fakat yine de ustasına saldırdı.

O anda, aklında kendi becerilerinden duyduğu gurur vardı. Omuzları ve bacakları üzerinde altı adamı taşıyabiliyordu. Kol kasının üzerine doladığı deri bir kemeri sadece kaslarını sıkarak koparabiliyordu. Akrobatik taklalar atarak beş santimetre kalınlığındaki bir kapıya tekme attı. Rakiplerini uçarak attığı bir tekmeyle yere serebilirdi.

Çeşitli saldırılarla ona doğru yaklaşırken, "Bu adam elli yaşından fazla ve ben daha kaslıyım," diye düşündü kendi kendine. Fakat tek bir darbesi bile VVang'a dokunamamıştı. Ustası, tartışmalarda öfkeli olmasına karşın, dövüş sırasında çok sakindi. Savuşturuyor ve blok alıyordu, Saihung'un dövüş bilgisini denemekten hoşnuttu.

Bu durum, Saihung'da hayal kırıklığı yarattı. Tüm sakinliğini kaybetti ve bir düzine teknik denedi. Kasık bölgesine yapılan sert vuruşlar, hızlı dirsek darbeleri, göze parmakla yapılan hamleler, ama hiçbiri yerine ulaşmadı. Saihung giderek daha az onurlu teknikler de-

nedikçe, VVang da karşı vuruşlar yapmaya başladı. Her darbesi bir meridyen noktasına geliyor ve çok kötü can yakıyordu.

Dövüş beş dakika kadar sürdü. Bu çok uzundu ve Saihung başının belada olduğunu biliyordu. Sonunda en çok gurur duyduğu silahını, uçarak çift tekmeyi kullanmak zorunda kalacaktı. Bu onun geliştirdiği bir teknikti. Durduğu noktadan, baş seviyesine dek sıçrayabiliyor ve bacaklarıyla şimşek gibi öne doğru yıkıcı tekmeler atıyordu. Tüm ivmesini ön bacağa odaklayarak, sayısız rakibini böyle yere sermişti. Saihung en azından onurunu kurtarmak istiyordu. Aşağıdan yukarı vuruş, çapraz vuruş, parmak ucuyla vuruş ve avuç içiyle vuruş gibi bir seri kombine hareket sağanağıyla VVang'1 geri çekilmeye zorladı. Son saniyede de, hızla yükseğe sıçradı ve mükemmel bir incelikle yıkıcı tekmesini attı.

VVang Ziping bu tekmeyi daha önce hiç görmemişti. Fakat refleksleri o kadar hızlıydı ki, Saihung'un daha önceki rakiplerinin hiç yapamadığı bir şeyi yaptı ve geri adım attı. VVang, Saihung'un ayak bileğini yakaladı ve öğrencisini sertçe yere fırlattı.

"Sana beni hep hatırlatacak bir anı vereceğim," dedi vahşice. Saihung gelen yumruğu iki eliyle karşılamasına karşın baygın yere serildi.

Bu dövüş sırasında aldığı yaraların iyileşmesi aylar sürdü ve ancak Saihung'un ailesinin ve Huashan'ın Büyük Usta'sının sürekli ricaları ve araya girmeleri sayesinde aralarındaki gergin ilişkiyi düzeltebildi. Saihung'un eğitimine devam edebilmesi büyük bir şanstı, çünkü Wang Zinping'den gerçekte öğrenebildiği en önemli şeylerden biri de korkusuzluktu.

KELEBEĞİN RÜYASI

C AYISIZ Dövüş SONRASINDA. her dövüşçü korkusuz ol- ^ duğunu iddia edebilir. İnsanların kişiliklerindeki büyük farklılıklara karşın, bir dövüşçü, rakibinin nasıl tepki verebileceğini çoğunlukla önceden bilebilir. Çoğu dövüş, bir dövüşçü rakibinin içindeki zayıflığı tahmin ettiğinde ve uygulayabileceği en iyi stratejiye karar verdiğinde psikolojik olarak kazanılır. Fakat VVang Ziping, Saihung'u insan olmayan, insan zihni tarafından yaratılmış teknikleri kullanmayan bir rakibin karşısına çıkararak ona korkusuzluğu öğretmişti. Bir gün öğrencilerini almış kırlara, bir yaban domuzu sürüsü bulmaya götürmüştü.

Öğrenciler, birer birer bir yaban domuzuyla dövüşmek zorundaydılar. Kimileri başarılı olmuştu, kimilerinin de ezilmekten kurtarılmaları gerekmişti. Sıra Saihung'a gelmişti. Sadece kalın deri eldivenler ve bacaklarına koruyucular takmaya izin vardı. Büyük öğrencilerden bazıları orta boylu bir domuz seçmişler ve saldırması için onu kızdırmışlardı.

Yaban domuzu tehditkar bir biçimde Saihung'a doğru koşmaya başlamıştı. Hayvanın hızı Saihung'u hayrete düşürdü. Bir anda, dişlerini ona doğru yöneltip de saldırıya geçtiğinde, alçak sesli homurdanmayı duyabilmiş, kırmızı gözleri görebilmiş, hayvanın kötü nefesinin kokusunu almıştı. Saihung yana kaçtı ve hayvana, onu sadece kızdıran etkisiz bir vuruş yaptı.

Yaban domuzu, özel bir tarzda dövüşmüyordu. Önceden tahmin edilebilecek bir stratejisi yoktu. Bu durumda bir hatadan da söz edilemezdi. Sadece içgüdülerine ve amansız öfkesine güvenerek dövüşüyordu. Yaban domuzu tekrar geldi ve bu sefer Saihung tam gözlerinin üstüne vurarak görüşünü bozdu. Bu darbe,

onu bir an için şaşırtmıştı. Hızla döndü ve tüm hızıyla Saihung'un üzerine doğru gelmeye başladı. Arka bacaklarının ve omuzlarının gücünü kullanarak, Saihung'a yandan çarparak dişiyle derisine, kanlı bir yara açtı. Fakat dönmekte yavaş kalınca Saihung onun bir kulağını yakaladı.

Kızgın domuzdan çığlıklar ve bir enerji dalgası yükseliyordu. Saihung tutunamıyordu. Sıçradı ve hızla hayvana bir dirsek attı, fakat bu da etkili olmadı. Yaban domuzu biraz geri çekildi, ama bu sadece bir sonraki saldırıya hız kazanmak içindi. Domuz ona tekrar hızla vurdu. Saihung fena şekilde yaralanmıştı ve yarası kanıyordu. Yaban domuzu ise hiç yorulmamıştı, saldırısını yenilemekteydi. Saihung bu dövüşü bitirmesi gerektiğini, biliyordu. Çift yumrukla domuzun başının tam tepesine vurdu. Bu, yaban domuzunu öldürmediyse de acı içinde durmasına neden oldu. Tükenmek üzere olmasına karşın Saihung hayvana on kez daha vurdu. Böylesine öfkeli bir adam karşısında kafası karışan yaban domuzu ise, ilgisini kaybetti ve kısa süre sonra uzaklaşarak başıboş dolaşmaya başladı. VVang ise, nefes nefese kalmış bir haldeki Saihung'a bakarak, "Çok dikkatsizceydi," dedi. "Fakat en azından ayakta kaldın."

Saihung, tükenmiş ve hayal kırıklığı içinde döndü. Bu testi gururla ve sağlam bir şekilde atlatan birkaç öğrenci ile aynı sayıda fakat fena halde yaralanmış öğrenciye baktı. VVang onlara şehre dönmelerini söyledi. Zafer kazananlar için tek bir övgü sözcüğü bile söylemedi ve hepsi şampiyon olsa da kaybedenleri azarladı. Savaş sanatçıları arasında usul böyleydi. Sadece haşinlikten anlarlardı ve sadece kişinin zayıflıklarını

görürlerdi.

CAÎHUNG'UN TEK SOSYAL HAYATI, "elektrikli gölgeler," denilen yeni bir eğlenceyi, yani filmleri izlemekten ibaretti.

Süslü, altın yaldızlı rokoko tarzı salonlara gidip, kırmızı kadife koltuklarda oturarak en son çıkan Hollywood filmlerini izlemek o dönemde Shnaghai'de çok modaydı. Ama ne yazık ki, genç bir adamın tek başına sinema salonuna gitmesi kabul edilmez bir şeydi. Ustasının kendisine eşlik etmesi için bir yol bulması gerekiyordu. Saihung, kurnazca, VVang Ziping'e bunların, Birleşik Devletler'deki yaşantıyı ve Amerikalı savaşçıların nasıl dövüştüklerini gösteren "eğitici filmler" olduğunu ciddi bir tavırla söyledi. Böylece usta ve öğrencisi her hafta, Douglas Fairbanks, Jr., James Cagney, Kirk Douglas ve Humprey Bogart'ın dublâjlı veya alt yazılı filmlerini izlemeye başladılar. Her ne kadar bunlar en son çıkan filmler olsalar ve arada II. Dünya Savaşı'ndan haberler veren filmler gösterilse de, her ikisi de, Birleşik Dcvlctler'i, gangsterler, korsanlar, Robin Hood'lar, kurt adamlar, usta savaş pilotları ve kovboyların yaşadığı garip bir yer olarak görmekteydiler.

Saihung'un en çok beğendiği aktör Cagney'di, onun sıklıkla çizdiği sert konuşan, sokak çocuğu karakteri, Saihung'un geliştirdiği karakterden pek de farklı değildi. Amerika'yı anlamaya çalıştığı zaman, sinema dünyası da ona pek garip gelmiyordu. Gangsterlik, para, tarz, erkeksi kabadayılık, ilginç karakterlerle dolu sokaklar, kusursuz giyinmiş insanlar ve gösterişli

limuzinler Şangay için son derece sıradandılar. Belki de Chicago ve New York da Şangay gibidir diye düşünüyordu. Belki de Hollyvvood bu nedenle, günah dolu ve görmüş geçirmiş bir şehri oluşturan şeyleri böyle iyi biliyordu ve belki de bu nedenle genç bir adamın neden sert olması gerektiğini anlayan Cagney gibi biri vardı.

Ustasını ardı ardına sinema salonlarına götürüyordu. Aslında, filmin ikinci kez gösterilmesi, sessiz bir film, komedi, haber filmi ya da romantik bir film olması pek de fark etmiyordu. Usta ve öğrencisi filmlere gitmeyi seviyorlardı, bazen de yaşını başını almış başka kişileri de Batı'dan gelen bu hayret uyandırıcı icadı denemeleri için ikna ediyorlardı. İşte böyle bir durum sırasında, bir Frankenstein filmi seyrettikleri sırada Saihung, şişman ve ustasıyla aynı yaşta bir Shaolin dövüşçüsü olan Liu'yu görmüştü.

Işıklar söndüğünde, adam, koltuğuna sessizce ve tıpkı bir Buda gibi oturmuştu. Canavar sahneye çıkana dek bu olaydan tam bir keyif alıyor gibiydi. Fakat o anda, korku içindeki adam sıçradı ve kazayla yanında oturan kişinin yüzüne vurdu. Salonda tam bir curcuna kopmuştu fakat Saihung durumdan hoşnuttu. İşte meydan okuyacağım bir sonraki rakibim diye düşündü.

Liu'nun, şehirde büyük bir ünü vardı, fakat yaşlı ve şişmandı ve tıpkı bir sukabağı gibi hareket ediyordu. Eğer Saihung, tıpkı Vahşi Batı'nın silahşörlerinin yaptığı gibi onu yenebilirse, o da bir dövüşçü olarak büyük bir üne sahip olabilirdi. Filmlerde dendiği gibi, "aşağılık, adi bir herif," olurdu.

Saihung ertesi gün resmi bir mektup yazarak Liu'ya

meydan okudu. Yanıt kısa ve özdü, ertesi gün ustanın okuluna gittiğinde hâlâ gülmekteydi.

"Ah, sen VVang'ın ögrencisisin." dedi Usta Liu.

"Evet," diye yanıtladı Saihung ciddi bir biçimde. "Meydan okumamı bağışlayın. Biraz küstahça davrandım ve bazı uyarıları da hak ediyorum." Ama içten içe de, hazır ol şişko, çünkü ben buradayım, diye düşünüyordu.

"Pekala, istediğin zaman saldırabilirsin."

"Siz bir ustasınız. Geri durmam gerekmez mi?"

"Eğer bunu yaparsan çok hayal kırıklığına uğrarım."

Saihung sırıttı. İşte domuz ve kasap aynı yerdeydiler. İki tane uzun, keskin hançer çıkardı.

Usta Liu ise, cüppesinin ucunu katladı ve kafasındaki birkaç saç telini düzeltti. Kalın dudakları birleşmişti ve kendine bir silah bulmak için hiç uğraşmadan dimdik duruyordu.

Gurur sana yardım etmeyecek diye düşündü Saihung ve saldırdı.

Yaşlı adam, daha ilk hamlesinde elindeki hançerleri kolayca yere düşürdüğünde buna inanamadı. Balyoz gibi yumruğunu Saihung'un karnına vurduğunda Usta Liu'nun yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Fakat tek bir yumruk yılların eğitimini alt edemezdi ve Saihung geri çekildi. Usta, paytak paytak yürüyerek ileri atıldı. Saihung tüm gücüyle ona birkaç kez vurdu. Sanki bir balinaya masaj yapıyor gibiydi.

Cesareti kırılmış bir şekilde, biraz zaman kazanmak için bir masanın arkasına geçti. Fakat usta, sıçrayıp da

masanın üzerinden dev bir yağ güllesi gibi takla attığında şaşırıp kaldı. Saihung kazanmak için güreşmesi gerektiğini düşündü. Ustanın yanına kayıp, onu arkadan kavradı. Şimdi onu yenebileceği bir noktadaydı.

Usta, büyük bir gürültüyle gaz çıkardığında yüksek bir ses duydu. Saihung daha önce bu kadar iğrenç bir koku duymamıştı. Midesi fena halde bulanmıştı ve usta kolayca kollarından kurtularak döndü ve onu baygın yere seriverdi.

Saihung uyandığında, kendini tekrar ustasının evinde buldu. Ona kaşlarını çatarak bakan VVang Ziping, yaralarına ilaç sürüyordu. Geride ise, düşünceli fakat neşeli bir şekilde duran Usta Liu vardı.

"Şimdi Usta VVang, öğrencilerinden biri dövüşü kaybettiği için günlerce öfke içinde dolaşacak," dedi.

"Seni ahmak," diye azarladı Wang. "Usta Liu, senin becerilerinin çok ötesindedir. Beni rezil ettin."

"Bu kadar kızma, eski dostum," diye ortalığı yatıştırdı Liu. "O çok iyi. Gizli silahımı kullanmak zorunda kaldım."

"Hayır .... o olamaz!" diye bağırdı VVang.

"Gerçekten," dedi Liu gururla. Sonra Saihung'a doğru eğildi ve "Evlat, bu yeteneği mükemmelleştirmek için yıllarca çalıştım. Çok fazla et, yumurta ve özel otlar yedim. Eğer istersen bu yöntemi sana da öğretebilirim."

Saihung, zayıf bir sesle, "Usta çok nazik," diye mırıldandı. Galiba kusacaktı.

Liu göz kırparak, "Unutma evladım," dedi. "Bir us-

tanın her zaman, gizli bir numarası olması gerekir."

İki adam kapıya yöneldiler, çocuklar gibi kıkırdıyorlardı.

Liu dışarı çıkarken. "Sinema salonunda görüşürüz." dedi.

yırmialtı:

Kelebeğin Rüyası

'97

HUASHAN'DAN AYRILDIKTAN NEREDEYSE İki sene SOnra* Saihung, bir opera topluluğunun kanatları altına girdi. Kariyer yapabileceği bir işe ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Operaya katılmak da ona bu şansı vermişti. Daha da önemlisi, savaş yılları boyunca bir işe sahip olmuştu. Burası sanatın, canlılığın ve edebiyatın önem kazandığı bir yerdi, bu sayede de grubun gezileri sırasında sanatçıları himaye eden pek çok kişiyle tanışmıştı. Sanatın içinde ve yaratıcı olmayı sevmişti. Ruhsallığı andıran yaratıcılık sadece yaşama bir heyecan ve yeni bir itici kuvvet katmakla kalmamış, Saihung'un en sevmediği şey olan bayağılığı aşmasını da sağlamıştı. Aslında bu, tapınak yaşantısından pek de farklı değildi. Çeşitli tanrılar ve generallerin konu edildiği rolleri oynuyordu ve oyunların çoğunun konusu da dinseldi. Yine çeşitli hareket ve duruşları kullanması gerekiyordu. Ölümsüzler, simya, inzivaya çekilmiş kişi-İOI (özellikle tarihte im ~ — * — ' '

du.

Savaşçı yanı bile tatmin olmaktaydı. Rolüne hazırlanmak için her gün saatlerce antrenman yapması gerekiyordu. Oyunculuk, şarkı söylemek ve tiyatro dünyasına özgü savaş sanatı stillerinde ders veren pek çok ustayla tanışmıştı. Pek çok operaya konu olan klasik edebiyatla yakından ilgilenmeye başlamış ve Üç Krallığın Hikayesi, Su Kenarı, Batı'ya Yolculuk ve Yang Ailesi Generallerinin Hikayesi gibi kitaplarda bunların askeri temalarını keşfetmişti. Hatta, aktörlerin gerçekten dövüşüp dövüşemediklerini öğrenmek isteyen pek çok kabadayı tiyatro izleyicisi yüzünden gerçek dövüşlere girme fırsatı bile oluyordu.

İstediği yaşam buydu. Macera ve hayal gücü vardı. O bir yıldızdı. Ne oynarsa oynasın insanlar onu alkışlıyorlardı. Manastır hayatının doğasında var olan hayal kırıklığı, kısıtlamalar ve kişide her gün hata bulan yaklaşım yerine burada sürekli olarak kutlanıyordu. Anı toplama, deneyim ve beceri kazanma amaçlarına ulaşmıştı. Zihnindeki saraya bir çok yeni bölüm ve konağın katılmasıyla, saray geniş bir alana yayılmıştı. Yasak Şehir'deki üç katlı sahne gibi, yaşamı da, debdebeli gösterileri ve güzel kostümler, iyi müzik, iyi oyunculuk ve harika şarkıların yarattığı cazibeyle dolu operanın çevresinde dönmekteydi. Bu yeterince iyiydi. Ruhsallık bir köşede bekleyebilirdi. Daha sonra, tıpkı resmi görevde bulunan entelektüel alimler ve kendi ustası gibi o da yüce dağlara dönebilirdi. Fakat öncelikle, yaşamını yeterince göz kamaştırıcı güzelliklerle doldurmalıydı.

Sahnenin karanlık atmosferi içinde, göz kamaştırıcı spot ışığı altında tek başına bir figür duruyordu. Sigara dumanı içinde, mavi renkte görünen ışın huzmesi, ak-

törün renkli, parıltılı kostümünü aydınlatmaktaydı. Kısa, hızlı adımlarla sahnenin ortasına doğru yürüdü. Görülmeyen müzisyenler, yaylı çalgılarla çılgınca sesler çıkarmakta, büyük ve gürültücü izleyicilerden bağırtılar gelmekteydi.

Aktör, ünlü Taocu düşünür Chuang Tzu'yu tasvir etmekteydi. Kostümü bu karakatere özgü tüm simgelerle yüklüydü; kestane rengi ipek bir kostüm ve üzerine altın ve gümüş rengi iplikle işlenmiş Sekiz Trigram sembolü, bembeyaz kol yenleri, uzun siyah at kuyruğu biçimli sakal ve kırmızıya boyanmış yanaklarla iyice belirginleştirilmiş beyaz bir makyaj, gözlerde tarçın rengi gölgeler ve yay gibi kaşlar. Sol elinde ejderha başlı bir asa ve sağ elinde de bir sineklik tutuyordu.

"Ejderha başlı asamı kaldırıyorum," dedi Chuang Tzu. "Sözlerim insanların yüreklerine korku salacaktır. Yaşarken, bize sonsuza dek sürecek aşk vaat edilmiştir; fakat öldüğümüzde bize sadece mezarı kurutmak için bir yelpaze verilir."

Düşünceli bir şekilde sakalını okşadı bu hareket, önemli bir şey düşündüğünün klasik bir işaretiydi.

"İnsanların yüzleri kolayca görülebilir, fakat kalpleri gizlidir."

Kalbini gösterdi ve sonra birdenbire, başını izleyicilere doğru çevirdi. Vurmalı çalgılardan gelen keskin bir ses bu hareketi vurguladı.

"Ben ölüyüm. Gerçekten ölü. Ben güney denizinden gelen Taocuyum. Ben, ölü taklidi yapan Chuang Tzu'yum..." Orkestra, yak kuyruğundan sinekliği karanlıkta tıpkı kayan bir yıldız gibi salladığında, kısa bir müzikal bölümle giriş yaptı.

Hikâye, izleyici için tanıdıktı; tıpkı Çin operasındaki tüm diğer eserler gibi. İnsanlar tiyatroya yeni bir eser görmek için değil, bunun yerine sayısız kez aynı tema ve hikâyeleri görmek için giderlerdi. Bu nedenle de, en önde gelen şey aktörün ustalığıydı ve izleyici de beğenisini veya hoşnutsuzluğunu dile getirmekten hiç çekinmezdi: hatta bir cümle yanlış söylendiğine onu bile düzeltirlerdi.

Kelebeğin Rüyası da aynı şekilde halka hiç de yabancı değildi. Bu oyunda, bilge bir büyücü olan Chuang Tzu, ustasından izin alarak karısı, Tian Xi'yle tekrar birleşmek için dağdan inmiştir. Yolda, bir mezarı yelpazeleyen bir kadınla karşılaşır. Ona bunun nedenini sorduğunda ise, kadın mezarı kuruyana dek bir daha evlenmeyeceğine dair kocasına söz verdiğini söyler. Chuang Tzu, büyülü güçlerini kullanarak mezarı kurutur. Teşekkür etmek isteyen kadın da. bir yelpazeye şu sözleri yazar: "Bana acıyan gezgin Taocu. benden daha erdemli olmadığınızı söyleyin." Chuang Tzu geri döndüğünde bu yelpazeyi karısına verir. Tian Xi ise kızgınlıkla evliliklerine sonsuza dek bağlı kalacağına dair yemin eder. Chuang Tzu onu denemek amacıyla, bazı yoga yöntemleri kullanarak ölü taklidi yapar ve büyü yoluyla yakışıklı bir alim yaratır. Tian Xi bu adama aşık olur ve henüz yasta olmasına karşın onunla evlenir. Oysa, evlendikleri akşam, adam komaya girer. Chuang Tzu'nun cenazede kullanılan kağıt resimlerin birinden yarattığı hizmetçisi ise Tian Xi'ye sadece taze bir beyinden yapılmış bir ilacın aşkını kurtarabileceğini söyler. Kadının içinde büyük şüpheler olmasına karşın, Chuang Tzu öleli sadece bir hafta olduğu için, sonunda onun tabutunu açmaya karar verir.

Bu konuyu herkes bilmekteydi. İkinci sahne kapanmak üzereyken, izleyiciler, Tian Xi'yi, göz alıcı, beyaz işlemeli elbiseler içinde sade bir sunağın önünde görmekteydiler. Masanın üzerinde bir çift mum, bir tütsülük ve üzerinde Chuang Tzu'nun adının yazılı olduğu bir tablet vardı. Geride ise tabutun kendisi.

Kadın, "Artık yeter!" dedi genizden gelen bir sesle. "Ben onunla evlendim. Bunu nasıl yapabildim? Bu imkansız! Böyle korkunç bir şeyi asla yapamam."

Elleriyle yüzünü kapadı ve tabuttan uzaklaşırken başını sallamaya başladı.

Bu sırada, sahne dışından, ölü aşığın "Ah, benimki ne kadar da acı bir ölüm böyle!" diyen sesi duyuldu.

"Ay! Bir kocamı kaybettim. İkincisini de mi kaybetmeliyim? ***Ûu*** tabutu açarak bunu engelleyecek ve prensimin yaşamını kurtaracağım!"

Tian Xi çıktığında, tıpkı Chuang Tzu'nun monologunu okuduğu sırada olduğu gibi sahne tekrar karardı. Arka perdenin gerisinde bir sahne görevlisi elinde bir bambu sırık tutmaktaydı. Bu sırığın ucuna bir kelebek asılıydı ve sanki Chuang Tzu'nun tabutu üzerinde uçuyormuş gibiydi. Cenaze resminden yaratılmış olan hizmetçi çocuk, elinde bir yelpazeyle sahneye geldi. Akrobatik ve savaşır gibi hareketlerin yanı sıra yapıldığı malzemeyi anımsatan kuklamsı hareketler yapmaktaydı, kelebeğin peşine düşmüştü. Onu yakalamak için bir hamle yaptı fakat kelebek ondan uzaklaşıverdi. Sesli bir şekilde yelpazesini kapattı ve yere çöktü, bu şekilde tüm sahnede dolaşmaya başladı. Ani bir hareketle durdu ve sonra her iki eliyle kelebeği yakalamak için ikinci bir hamlede daha bulundu. Fakat ellerini açıp da iz-

leyicilere gösterdiğinde başaramadığı da belli oldu. Birkaç akrobatik ayak oyunu sonrasında sabrını kaybetti. Tek bacağı üstüne kalkarak, yelpazeyi hızla açtı ve üçüncü bir deneme yaparken sağa sola savurdu. Yine başaramamıştı. Sonunda, öfkeyle yelpazesini kapattı ve tıpkı bir kukla gibi sahneden çıktı.

Bu sahne, izleyicinin de çok iyi bildiği ünlü bir hikâyeyi anlatmaktaydı, sözlere gerek yoktu. Oyunun adından ve kelebek motifinden tahmin etmek kolaydı. Hikaye Chuang Tzu'nun, rüyasında kendini orada burada neşe içinde uçuşan kelebek olarak görmesini anlatmaktaydı. Chuang Tzu uyandığında ise aklı karışmıştır. Acaba o, rüyasında kendini kelebek olarak gören Chuang Tzu mudur? Yoksa şimdi, rüyasında kendini Chuang Tzu olarak gören bir kelebek midir?

Saihung, her türdeki kostümlerin arasından geçerek sahne arkasındaki soyunma odasına gitti. Role ve hikâyeye göre tam olarak hazırlanmış kostümleri anlamak kolaydı. Fakat oyun dışında, yüzleri boyalı ve silahlı generaller, güzel kadınlar (hepsi de erkek oyunculardı), kaplumbağa ya da karides kıyafetindeki komik soytarılar, sarkık kaşlı ve karikatür gibi işlenmiş rahipler ve sahnede kullandıkları sayısız silahla akrobatlardan oluşan garip ve gerçek üstü bir alay gibiydiler. Kobalt mavisi, alev rengi turuncu, orman yeşili, gün batımı kırmızısı gibi zengin renklere boyanıp, parlak gümüş aynalar, altın iplikler ve gökkuşağının renklerini yansıtan incilerle süslenmiş ipekler, bu göz kamaştırıcı karnavala boyanmış imajların sanki canlanmışlar da geçit yapıyorlarmış gibi bir hava vermekteydi. Orada burada, kimden geldiği belli olmayan sesler duyuyordu, şarkılar, çalışma gürültüleri, uzun zaman önce olmuş olaylara

ait şiirsel anlatımlarla süslü parçalar birbirine karışmıştı.

Alkış sesi, Saihung için bir uyarıcı gibiydi. Damarlarının heyecanla genişlediğini hissedebiliyordu. Sahne korkusunu çok nadiren yaşardı; yüzü tamamen boyalı bir şekilde izleyicinin karşısına çıktığında sanki içinde bir şeyler onu özgür kılıyordu. Her ne kadar çoğu Huashan rahibi tıpkı onun gibi, insanların önündeyken genellikle utangaç olsalar da, makyajı, ona bu çekingenliğini örtmek için bir maske sağlıyordu. Sahne onun için özgürlüktü.

Sanki Chuang Tzu'nun acelesi varmış gibi davranarak sahneden ayrıldı, sinekliğini bir hizmetçiye verdi ve sakalını çıkarmaya başladı. Beş genç kız, telaşla sahne dışındaki yerlerini aldılar. Saihung da, mızrağını aldı ve sahneye doğru Yürüdü.

Orkestradan, davul sesleri gelmeye başladı ve çanlar ara melodilerle doruğa ulaştılar. Birkaç kere gonga vuruldu. Bu, Saihung için başlama işaretiydi ve onun için tapınak çanlarından pek de farklı değildi. Yapacağı performansı ve alkışları kucaklamak için hızla sahneye doğru ilerledi.

SAIHUNG, ***MOR BULUT ÇİÇEĞİ*** adındaki az bilinen ve savaşla ilgili bir operayı sergilemekteydi; ne ilginçtir ki, bu operadaki rolü sayesinde, sanatın çok ironik bir biçimde hayatı taklit etmesine neden olmaktaydı. Bu operanın konusu ünlü Beyaz Yılan operasının biraz değişik bir haliydi. Güzel bir kılıç ustası olan Mor Bulut Çiçeği, sevgilisin ağır hasta olduğunu öğrenir. Sadece Huashan'ın zirvesinde bulunan bir ottan yapılan ilaç

olmazsa genç adam ölecektir. Kızın buraya yaptığı yolculuk sonucunda, otu koruyan Taocular tarafından kendisine bu otu alamayacağı söylenir, çünkü bu ot son derece nadir yetişmektedir ve münzevi bir hayat yaşayan rahipler de bu otun varlığını dış dünyanın işleri için kullanarak tehlikeye atmak istememektedirler. Kız, kılıcıyla onlara saldırır. Rahipler olağanüstü kılıç ustaları olmalarına karşın onların bir kısmını kılıçtan geçirmeyi başarır, fakat hepsiyle birden başa çıkamaz. Üç gün boyunca devam eden bu dövüşün konu edildiği bu sahne, oyunculara muhteşem sahne tekniklerini göstermeleri için pek çok fırsat verir.

Dövüşün en hareketli anında, başrahip kızın benzersiz kılıç tekniği karşılığında otu değişmeye razı olur. Kız, onlara kılıç tekniklerini öğretir, otu alır ve eve zamanında dönerek sevgilisini kurtarır.

Bir gece Saihung, bu oyunu Anhui Bölgesinde oynamaktaydı. Baş rahip rolünü kaç kere oynadığını ve bu rol için yüzünü beyaza boyayıp kaşlarına siyah renkle kemer gibi şekil verdiğini, koyu sürme, al renkli göz gölgesi sürdüğünü hatırlamıyordu. Pamuktan yapılmış gri uzun elbisesi giyip, sahnede kılıcını sallayarak, Mor Bulut Çiçeği ile dövüşürken, sahnede Taocu rolünü oynayan kişinin de eski bir Taocu olmasının yaşamın en garip oyunlarından biri olduğunun pek de farkında değildi.

İzleyici gürültücü ve sürekli hareket halindeydi. Oyun, gece yarısı, zenginlerin çok sevdikleri, aryalarla dolu uzun operalardan önce sahnelenmekteydi. Gecenin ilk yarısında hareket yerine, genellikle küçük diyalogla ve şarkılar vardı. Bu da, yeteri derecede kabadayı ve okuması yazması olmayan izleyicinin bu ilk şovla-

rı görmek için gelmesi anlamına geliyordu. Kendi aralarında konuşup, gülüyorlar, sigara içiyorlar, yeri karpuz çekirdekleri ve fıstık kabukları ile doldurup, aktörlere açık saçık laflar atıyorlardı. Saihung, sahnenin ortasına geldiğinde onları görmezden geldi.

Orkestra, tahta şakşaklardan yükselen hızlı ritimleri vurgulayan gonk sesleriyle dramatik gerilimi korudu. Saihung, vakur bir şekilde sahnenin ortasında durdu ve adına uygun düşen harika ipekler giymiş Mor Bulut Çiçeği'nin karşısına dikildi. Kız da onun karşısında, sol ayağı önde, bedenini sağına doğru döndürmüş, kabzasından püskül sarakan kılıcı arkasında ve parmakları kılıç biçiminde onu göstererek duruyordu. Her ikisi de, gerçek boyutlarda, yüzleri boyalı iki bebek gibi görünüyorlardı.

"Biz Taocular,, münzevi bir yaşam süreriz ve ölümlülerin önemsiz düşünceleriyle ilgilenmeyiz," diye şarkı söyledi Saihung. Bu sırada, avcunu aşağı indirdi ve bir yol verme işareti yaptı. Orkestra, onun bu hareketini izlemekteydi: hareketleri ve zamanlaması müzisyenleri de harekete geçiriyordu.

Mor Bulut Çiçeği, duruşunu değiştirdi, bir daire çizerek yürümeye başladı ve tekrar onu işaret etti.

"Ne olursa olsun, otu almalıyım!" diye yanıtladı.

Saihung ileri bir adım attı, sahne ışıklarını yakalamak için gözlerini kocaman açtı. Bir oyuncunun gözlerinin tıpkı elmas gibi parıldaması beklenirdi.

"Üç gün boyunca dövüştük," diye şarkısına devam etti Saihung. "İki taraf da birbirine üstünlük sağlayamadı."

Orkestra bir başka melodiyle eşlik etmeyi sürdürdü.

"Her iki taraf için de eşit bir anlaşma," dedi Saihung. "Bize senin için en değerli olan şeyi, sanatını ver, biz de sana otu verelim."

"Bu doğru mu?" diye sordu Mor Bulut Çiçeği.

"Evet. Bizler münzeviyiz, Yol'un takipçileriyiz. Dış dünyanın işleri bizler için bir anlam taşımaz. Ama yine de keşişler bile sevgiden etkilenirler."

"Hey! Hey!"

Saihung, izleyiciden gelen bu seslenişten dolayı şa-
)6 şırmıştı.

Biri, "inzivaya çekilme konusunda ne bilirsin ki?" diye sormuştu.

Saihung boyalı yüzünü hızla çevirdi. Mor Bulut Çiçeği yanıt vermeye hazırlanmaktaydı, fakat o konuşan bu kişiyi bulmak istiyordu. İzleyicilerin ön sırasında iki Taocu oturuyordu.

Taoculardan biri, "İnzivaya çekilmek, dünyevi işleri bırakmak demektir, fakat aydınlanmak, dünyayı dolaşarak gelir!" diye bağırdı.

Saihung'un ilgisi hemen kabarmıştı, oyununa devam ederken, bu iki kişiyi de inceledi. Bir operada iki kutsal kişiyi görmek pek de alışıldık bir durum değildi. Fakat onlar, koyu mavi elbiseleri içinde, tepe perçemi yapılmış ağırmış saçları ve uzun, kesilmemiş sakalları ile orada oturuyorlardı. Varlıkları gözden kaçacak gibi değildi.

Sahnenin bitiminde, Saihung, sahne görevlilerinden birini buldu. Ondan İki Taocuyu, bir oyun sonrası ye-

meğine davet etmesini söyledi. Saihung olumlu bir yanıt alınca çok memnun oldu.

Saihung'un performansı, gece yarısını biraz geçe bitmişti. Koyu mavi bir elbise giydi ve bir kez daha yüzünü sildi. Makyajın kötü yanı da bu diye düşündü. Bir süre sonra, beyaz pudra, gözenek ve kırışıklıklara nüfuz etmeye başlıyordu. Tüm eski oyuncuların, korkunç bir tenleri vardı, sanki rolleri için sürdükleri boyalar yavaş yavaş yüzlerini renksiz, ifadesiz bir çadır bezine dönüştürüyordu.

İki Taocuyu tiyatronun lobisinde buldu ve nazikçe, aile ismiyle kendini tanıttı. İki yaşlı adam da, alışıldık dua etme hareketiyle onun eğilmesine karşılık verip eğildiler. Sahne ışıkları, karanlığın peçesi ve sigara dumanı olmadan, Saihung onları ilk kez açıkça görmekteydi.

Biraz daha yaşlıca görüneni, çok ince yapılı fakat uzun boylu bir adamdı. Bu görünümü onun en önemli özelliği olmalıydı ki, kendini Narin Sukabağı Ölümsüz olarak tanıttı. Yüzü, uzun, oval biçimdeydi, yumuşak, soluk bir teni vardı ve kuşlarınkine benzeyen gözleri büyük, sakin fakat son derece inceleyiciydi. Beyaz sakalı uzun ve çok inceydi, dudakları nazikçe kapatılmıştı.

Yol arkadaşı ise daha yapılıydı fakat şişman değildi. Narin Sukabağı Ölümsüz'den farklı olarak, Kristal Kaynak ölümsüz'ün ifadeli, aydınlık bir yüzü vardı. Hemen her şeye gülüyor gibiydi ve hareketleriyle sözlerini, şakacı göz kırpışlarıyla vurguluyordu. Sakalı kalın, cildi pembe, tavırları canlı ve neşeliydi.

Saihung, yakındaki bir lokantaya dek onlara eşlik

ederken, havadan sudan konuştular. Aslında, hafızasını yoklamaya çalışıyordu. Bu adları taşıyan iki Taocudan bahseden hikayeler duymuştu. Yüksek aşamada izdeşler olarak tanınan bu ikisi, ulaştıkları büyük ruhsal aşama nedeniyle "Ölümsüz" unvanını kazanmışlardı. Efsanelerde anlatıldığına göre, bu ikisi birbirlerinde ruh eşlerini bulmuşlardı ve en azından iki yüz yıldır yol arkadaşıydılar. Saçlarının beyazlamış olduğu doğruydu, fakat bu durum onları ancak yetmiş yaşlarının ortalarında göstermekteydi. Bu kadar uzun yaşamak Taocular için alışılmadık bir durum değildi, fakat Saihung bir şüpheciydi. Tek görebildiği bu iki adamın tavırları

ve beyaz saçlarıyla yaşlı göründükleriydi, fakat diğer açılardan genç ve enerji dolu gözüküyorlardı.

Üst kattaki sessiz bir yerde oturduklarında iki Taocu da onu incelemeye başladılar.

"Taoculuğa biraz ilgin olduğunu mu söylemiştin?" diye sordu Narin Sukabağı.

"Evet," diye yanıtladı Saihung alçak gönüllükle. "Ama bir süredir çalışmalarımdan uzağım."

"Ah, evet ama, yaşamın kendisi bir çalışma değil midir, zaten?" diye sordu Kristal Kaynak.

"Siz öyle diyorsanız, usta," dedi Saihung saygıyla. "Ben cahilim. Buna karşın, iki onurlu konuğumun bu konuda büyük bir bilgileri var gibi görünüyor."

"Ah, evet!" diye yanıtladı Kristal Kaynak, fazlasıyla küstah bir tonda. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle Saihung'a baktı. "Orada burada dolaşarak, Gizemli Geçidi aradık. Görünmezliği, uçmayı öğrendik ve sürekli olarak cennete gidiyoruz. Fena değil, öyle değil mi?"

Saihung, Narin Sukabağı'na baktı. Sessizce oturuyor, sadece gülümsüyordu. Gözlerini Saihung'a dikmişti.

Beni deniyorlar, diye düşündü.

"Hiç kanatların olmadan uçmayı öğrendin mi, genç adam?" diye devam etti Kristal Kaynak.

"Evet, Öğrendim. Kişi uçmadıkça, cennete nasıl gidebilir ki?"

"Aynen öyle. Aynen öyle," diye kıkırdadı Kristal Kaynak.

Narin Sukabağı öne eğildi. *tog*

"Peki bunun yöntemi nedir?" diye sordu.

Saihung sakince, "Tabii ki, 'kanatlar olmadan uçmak' cümlesi bir mecazdır," dedi. Bu sırada Kristal Kaynak'ın gülen ifadesinin kaybolduğunu gördü. "Kişinin ruhsal özünü omurgasından yukarı çıkarması anlamına gelir."

"Görünmez olmanın sırrı nedir peki?" diye sordu Kristal Kaynak.

"Bunun sırrı, bir dalda hiç kıpırdamadan durduğu için fark edilmeyen bir kertenkele kadar sakince oturmaktadır. "

"Cennete giden yolu göster," dedi Narin Sukabağı.

Saihung, alnına dokundu. "Cennet ya da gök terimi, kafatasının içindeki psişik merkezleri ifade etmektedir."

"Öyleyse Lao Tzu da senin kafanda?" diye sordu Kristal Kaynak.

"Kesinlikle öyle," diye yanıtladı Saihung. "Kutsal kişi bile, beyindeki epifiz bezi ile ilişkili psişik merkezin bir simgesidir."

"Lao Tzu'nun Ölümsüzlük İksirini tattın mı?" diye sordu Narin Sukabağı.

"Ne yazık ki, hayır. Gelişimim yavaşladı."

Narin Sukabağı arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde sakalını sıvazlamaya başladı. Kristal Kaynak ona baktı ve tatmin olduğunu belirten bir ses çıkardı.

Sonunda, "Sen gerçekten de, söylediği gibi birisin," dedi Kristal Kaynak.

"Yol'un bir izdeşine rastlamak her zaman bir onurdur," dedi Narin Sukabağı.

"Hiç de değil," diyerek gülümsedi Saihung. "Asıl ben onur duydum."

Yemek geldiğinde masada bir dakikalık bir sessizlik oldu. Vejetaryen mutfağa özgü yiyecekler iştahlarını açmıştı.

"Fazlasıyla cömertsin..." diye karşı geldi Kristal Kaynak.

"Lütfen bu kadar resmi olmayın," dedi Saihung da. "Davetimi kabul ederek beni onurlandırdınız."

Sessizce oturdular.

"Geçmişinizi sorabilir miyim?" dedi Saihung bir ara.

"Geçmişimiz yok," dedi Kristal Kaynak tersçe. Aslında Saihung, ustaların asla kendi hikâyelerinden bahsetmediklerini biliyordu.

Saihung, ruhsal kişilerle beraber olmayalı uzun za-

man olmuştu, bu nedenle duygulan daha da abartılıydı. Bu iki Taocuyla olmak, içinde neşe dolu bir sükunet uyandırmıştı. Bir tür çekim alanına, her iki kişiden de yayılan elle tutulacak denli güçlü bir güvenlik dalgasına kapılmıştı. Kutsanmış yerlerden uzak olduğu o kadar ay sonra, tanıştığı diğer ustaların, kişiye ani bir neşe aktaran ya da kişiyi aniden enerji dolu hale getiren veya mutluluk göz yaşlarına boğan kişilerin güçlerini unutmuştu. Şimdi ise, bu iki Taocunun eşliğinde, bunu hatırlıyor ve hissediyordu. Bilgelerle birlikte oturduğunu biliyordu.

İki Taocu büyük bir iştahla yemeklerini bitirene dek uzun zaman geçti. Saihung kendini memnun, evinde gibi hissediyordu. Bunun nedeninin sadece Taocularla birlikte olmaktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordu. Her şeyden önce, dokuz yaşından beri Taocularla yaşıyordu. Bunun sadece duygusallık olması çok olasıydı. Fakat bundan daha fazlası olduğuna karar verdi. Bir şekilde, bu durum, yolundan biraz uzaklaştığını hatırlatmıştı ona.

"Sizinle birlikte çalışmak istiyorum," dedi Saihung. İki Taocu ciddi bir tavırla birbirlerine baktılar.

"Biz bir tapınakta yaşamıyoruz. Gezginiz," diye yanıt verdi Narin Sukabağı.

"Ben istekliyim."

"Çok yoksul bir yaşam süreriz. Başarılı bir oyuncunun yaşantısına hiç benzemez," diye ısrar etti Taocu.

"Sahneye çıkmadan önce o yaşam tarzını sürdürüyordum. "

"Bu akşam ayrılıyoruz," dedi Kristal Kaynak.

Saihung'un karan kesindi. "Çok iyi. İzin verirseniz gidip eşyalarımı alayım ve topluluğa haber vereyim."

İkisi ayağa kalktı.

"Doğu Kapısı'nda bekleyeceğiz."

"Bir saat içinde orada olurum."

Saihung, aceleyle boş tiyatroya döndü. Oyun sonrasına çoğu kişi çıkmıştı, ne de olsa oyuncular gece hayatını severlerdi. Birkaç kişi uyuyordu. Fakat bu, onun için çok iyi bir fırsattı. Bir.an düşündükten sonra bir mektup yazdı, eşyalarını topladı ve ayrılmaya hazırlandı.

Birkaç dakika makyaj masasının önünde durdu. Çivit rengi ışık altında, kendi hayalini görebiliyordu. Makyaj tabakları bir yana toplanmıştı. Kırmızı, altın sarısı, siyah, mor ve yeşil renkte tozlar porselen tabakların kenarlarını boyamıştı. Mektubunu, üzeri siyah motiflerin bulunduğu ve bu dönüm noktasını belirten yarı saydam kağıt parçasını düşündü. Masanın yanında, general rolü için kullandığı başlık vardı. Aynalar kasvetli görünüyorlardı, Morumsu kırmızı ve turuncu renge boyanmış kürk toplar kımıldamıyorlardı. Bir metre uzunluğundaki tavus kuşu tüylerine son bir kez dokundu. Aşağı çektiğinde tüyün kendi esnekliği sayesinde eğildiğini hissetti. Alkışların anısı şöyle bir aklından geçti. Tüyleri bıraktı ve tüyler karanlıkta yay gibi sallanmaya başladılar. Saihung odayı terk ettiğinde tüylerin sallanmaları henüz durmamıştı.

GECE SOĞUKTU. Saihung, dolunay olduğu için memnundu, çünkü kandilleri yoktu. Hava onu titreti-

yordu, fakat yıldızların titreşen ışıkları zihnini umutla dolduruyordu.

Zorluk çekmeden iki Taocuyu buldu. Hemen yola koyuldular ve kısa süre sonra uzun, ahşap bir köprüye geldiler. Köprüyü geçerlerken, Saihung bunun uygun bir görüntü olduğunu düşündü. Geri dönmeyecekti.

Henüz köprünün sonuna varmamışlardı ki, Kristal kaynak kahkahalar atarak gülmeye başladı. Hiç kahkaha atmayacakmış gibi görünen Narin Sukabağı ise, dönüp bir sfenksinkini andıran bakışlarla Saihung'a baktı ve o da neredeyse gülmeye başladı.

"Dinle!" dedi Kristal Kaynak gülerek. "3

"Ayak seslerimizden başka bir şey duymuyorum," dedi Saihung şaşkınlıkla.

"Ayak seslerimiz mi?" diye tekrarladı Kristal Kaynak. "Tekrar dinle."

Saihung dinledi. Ancak o zaman, sadece onun ayak seslerinin çıktığı, hem de çok yüksek bir biçimde duyulduğunu anladı. Durdu ve iki Taocu yürüyerek uzaklaşırken onları dinledi. Hiç ses çıkarmıyorlardı.

Saihung onlara yetiştiğinde iki yeni ustasının hâlâ neşe içinde buldu

Kristal Kaynak, "Gidecek uzun bir yolun var," diye gülerek sırtına vurdu.

Gecenin geri kalanını yıkılmış bir tapınakta geçirdiler, böyle yerler iki Taocunun en sevdikleri yerlerdi. Kâr edebilecekleri bir şey olmadığı için hırslı kişiler buralara hiç gelmezlerdi, diğerleri de batıl inançları nedeniyle buralardan uzak dururlardı. Terk edilmiş tapınak-

lar, sığınmak için en ideal yerlerdi.

Saihung hizmet etmek için çok istekliydi. Şafakta uyandı, su kırbalarını doldurdu ve ateş yakmak için odun topladı. Güzel oyuncu elleri şimdi soğuk sabah suyunda ıslanmışlardı. Derisi, dalların kıymıkları yüzünden aşınmıştı. Fakat mutluydu. Şimdi hizmet etmeyi bu kadar çok istiyor olmasının ne kadar komik olduğunu düşündü, oysa Huashan'dayken bundan nefret ederdi. İki Taocu onu yiyecek alması için kasabaya gönderdiklerinde, öğrenci rolünü çoktan benimsemişti. Bu kendini iyi hissettiriyordu. Ancak şimdi, hizmet etmenin ve dinsel adanmışlığın birbirlerine ne kadar benzediklerini anlayabilmekteydi.

1,4

Yol, fazla aydınlık olmamasına karşın insanlarla dolmuştu bile. Sabah erkenden işlerine güçlerine giden çocuk ve yetişkinlerin, eşeklerin sırtına yükledikleri ürünleriyle çiftçilerin, inanılmaz büyüklükteki odun yüklerini taşıyan oduncuların yanından geçti. Saihung derin bir nefes aldı. Şimdi yine ustalarla beraberdi, birdenbire kendini çok aptal hissetti. Kendi bilgeliğini ortaya çıkarmak için kendinden yaşlı insanların bilgeliğini inkâr ederek ne kadar çok zamanı boşa harcadığını düşündü. Huashan'dan ayrılalı üç yıl olmuştu, çok az ruhsal öğüt alarak geçirdiği bu üç yıl, çok sıklıkla pek çok şeyden kaçınan bu bilincin fısıltılarını korumuştu. Kavgacının biri olmuştu, meydan okumalarına dair maceralarını yara ve acı dolu kırıklarla bedenine kaydetmişti. Bir oyuncu olmuş, sanatın büyüsü ve alkışlardan aldığı tatminin içinde kaybolmuştu. Genç ve zengin bir beyefendi olarak, hayalinde yaşattığı bir zihin sarayı inşa etmişti. Fakat ancak şimdi, bunun ne kadar boş olduğunu görüyordu.

Kendine kızıyor ve dar görüşlülüğü nedeniyle kendini kınıyordu. Düşünmeden harekete geçmesinin, aceleciliğinin ve küstahlığının en büyük hataları olduğunu düşündü. Huashan'ın rahipleriyle yaptığı derslerde dikkatinin hep başka yerlerde olduğu zamanları hatırladı. Dersin sonunda öğretmenleri susuyor ve dersi tekrar etmiyorlardı; bilgiyi kaçırdığını biliyor ve onu öyle bırakıyorlardı. Geriye dönüp baktığında, bu değerli sırların sonsuza dek kaybolduklarını, dağdan ayrılışından beri geçen ve ruhsal görevinden ayrı bir yolda geçirdiği yılların en kadar büyük kayıplar olduğunu görebiliyordu.

Ustasının ona verdiği görevi kendine hatırlattı. Dilencilere birkaç kuruş para vermek dışında herhangi birinin acısını azaltmak için bir şey yapmış değildi. Tek düşündüğü kendi arzu ve kaprisleriydi. Ün ve başarı onun için takıntı haline gelmişti. Bir şekilde akrabaları, sınıf arkadaşları ve ustalarıyla eşit konuma gelebilmek için bu konuda başarısızlığa uğramamak yolundaki kararlılığıyla Büyük Usta'nın ona verdiği son armağanı da feda etmişti.

Ama yine bir şansı olabilirdi. Bir kez daha, öğrenme, bir izdeş olma ve kendini kurtarma fırsatını yakalamıştı. Yaptığı aptalca hataları yok sayacak, onu affettirecek bir özür olmadığını biliyordu, geçmiş bir daha geri gelmeyecek şekilde gitmişti. Tek şansı, ileri bakmak ve kendini iyi bir şeyler yapmaya vermekti.

Kelebek haklıydı diye düşündü Saihung. Büyük kardeşinin kendi hayatını mahvetmesine karşın, Kutsal Kartal'ın villasında verdiği öğütler doğruydu. Suçluluğun tek ilacı ileri bakmak ve azimle devam etmekti. Tek önemli olan kaderini izlemekti ve kaderinin de ruh-

sal bir izdeş olmak olduğunu biliyordu.

Gereken şeyleri satın aldı ve geri dönüşe başladı. Tapınağa dek iki saatlik bir yürüyüş yapması gerekiyordu. Her adımını pişmanlığını belirten bir eylem ve her nefesi de içindeki tespihin bir tanesi olarak düşünüyordu.

Ö{GLEDEN SONRA, Narin Sukabağı onu yıkık dökük, her tarafı yabani otlarla kaplı bir avluya götürdü.

"Kardeşim ve ben seni eğiteceğiz," dedi. "Öncelikle sana Yol'u geliştirmenin yöntemini ana hatlarıyla açıkayacağım.

"İzninle geçen akşam başladığım şeyi tamamlayayım. Gizemli Geçit'i araman gerek. Fakat bu geçidin korumaları vardır. Öncelikle korumalara rüşvet olarak sunabileceğin bir şeyin olması ve sonra içeri fark edilmeden süzülmek için de görünmez olman gerekir. Bu hazırlıkları yaptıktan sonra, cennete uçmayı öğrenmeli, Lzo Tzu'ya bulunduğu yerde bir sürpriz yapmalı, altın iksir şişesini kaparak, koruyucularını kılıçtan geçirmeli, sarayın duvarlarını yıkmalı ve sonra da dünyaya bir ölümsüz olarak geri dönmelisin!"

Saihung, "Bu, ***Maymun Kral Cennette Kıyım Yapıyor*** adlı operayı hatırlatıyor," diye yorum yaptı.

"Evet, fakat bu bir opera değil." dedi usta ciddi bir ses tonuyla. "Otur ve beni dinle. Öncelikle korumalara rüşvet vermek gerekir."

"Bu da nedir?"

"Altın ve mücevherler şeytan generalleri etkilemez. Onları etkileyen şey insan ruhudur. Rüşvetin ise, seni

bu dünyasal düzlemden özgür kılacak altın iksire ulaşmak için yemin etmektir, başkalarına öğretmeden ve geleneğin aktarımını devam ettirmeden sonsuzluğa adım atamazsın."

"Söz veriyorum. Kutsal yolda yürümek için elimden gelen her şeyi yaparım," dedi Saihung. "Başarmak için her şeyi yaparım Usta."

"Bu kadar çabuk değil," diye uyardı Narin Sukabağı. "Azimli biri olduğun çok açık, fakat belli bir bakış açısı da kazanman gerekli. Bu da şu uçma sorununu öne çıkarıyor. Uçmak, ağırsızlık demektir. Böylesi bir hafiflik de ağırlıkları atmak demektir. Üzerindeki duygusal ağırlık, başarmak konusundaki aşırı hırsından ve başarılı olamama endişesinden kaynaklanıyor. Kazanmak ve kaybetmek üzerinde endişelenmemelisin. Bu tutumları arkanda bırakmalısın. Anlıyor musun?"

"Evet. Usta."

"Görünmezlik, senin de geçen akşam dediğin »gibi, meditasyon sırasındaki sükunet demektir. Böylece Gizemli Geçit'ten içeri süzülebilirsin. Bu geçit, başta, kaşların seviyesinde Değerli Alan diye bilinen bölgededir. Bu geçit sayesinde, her zaman orada olan kutsal ışığa göz atabilirsin. Sperm, nefes ve ruhu birleştirebildiğinde, cennete süzülerek uçabilirsin; bu da, bu özü Gizemli Geçit'e yükseltmek demektir. Altın iksiri kapmak ise, kanallarının artık açık olduğu ve enerjinin Gizemli Geçit'te bir gedik açması anlamına gelir. Fakat son aşamada, koruyucular belirir ve onları yenmen gerekir."

"Bu koruyucular da kimler?"

"Koruyucular, kendi kafa karışıklığından doğan yanılsamaların temsilcileridirler. Egon, başarılı olmanı is-

temez, çünkü bunun sonucunda ulaşacağın kavrayış, ben anlayışını reddedecektir. Bu nedenle de, seninle mücadele edecek ve amacına ulaşmanı engellemeyi deneyecektir."

"Ego, ben değil miyim?" diye sordu Saihung.

"Ego, gelir ve gider, ölür ve doğar. Ben ise sonsuzdur. Ne değişir ne de özü vardır."

"Yani, egoyu öldürmek dediğinizde sanırım gerçek benin ona boyun eğdirmesini kast ediyorsunuz."

Narin Sukabağı güldü. "Aslında ego diye bir şey «s y°ktur"

"Eğer yoksa nasıl sorun çıkarabiliyor?"

"Bu önemli bir soru! Kendine sor; kim sorun yaşar? Sorun, hayal edilir. Ego, hayal edilir. Fakat biz, egoya bir öz veririz ve o da acı ve zevki yaşamak için bir neden haline gelir. Bizler köle haline geliriz. Eğer egonun doğasını sorgularsak, eğer bunun kendi yarattığımız bir şey olduğunu hatırlarsak, ego, acı ve zevk kaybolurlar."

"Öyleyse acı çekmek de hayal gücümüzün ürünü."

"Evet. Acı çekersin, çünkü kendinin gerçekte olduğundan farklı bir şey olduğunu düşünürsün. Gerçekte, sen sadece kendinsin. Sen, niteliklerden sıyrılmış Ben'sin. Sen, isimsiz ve şekilsizsin. Bu gerçeği kavrayamadığın için de, şekillere, duygulara ve düşüncelere yapışırsın. Ego, sana bir şekil vermek için doğar. Buna karşılık, bilge kişi sadece vardır. Düşünceye sarılmaz. Sakindir ve kendinin tanrı olduğunu bilir."

"Egoyu nasıl yok edeceğimi hâlâ anlayamadım."

"Bunların ayrı şeyler olduğunu mu sanıyorsun? Uyan! Ego sadece yanılsamadır. Kendinin dışında hiçbir şey yoktur. Sadece egoyu reddetmen, yanılsama dolu şekillerini terk etmen gerekir."

"Peki kim yanılsamayı reddeder?"

"Ben, kendim hakkımdaki yanılsamamı reddederim. Yine de ben, Ben olarak kalırım."

"Öyleyse, Ben, beni yanılsamaya bağlayan hayali egoyu reddetmeli."

"Evet, hepimiz, yanılsamanın getirdiği cahilliğin içine batmışızdır. Sen de bunun ideal bir örneğisin. Seni sahnede bulduk. Bundan daha iyi bir ders olabilir mi? Sen bir oyuncuydun, insanların inandığı bir rolü oynuyordun ve bu sırada hem oyuncu hem de izleyici, gerçeğin yanılsamasının kurbanlarıydılar. Kozmik bir maskaralığın içindeki oyunun içindeki bir oyun; işte bu senin geçmişteki yaşantın. Meditasyon sırasında kişiliğine sıkıca sarılma. Yaşam diye bildiğimiz bu hüzünlük küçük dramın gerçek olmadığını biliyoruz. Hepimiz sadece rollerimizi oynuyoruz, buraya bir nedenle konduk ve rolümüz bitince buradan alınıyoruz. Peki o boyalı yüzün gerisindeki kim? Ben duygunun, gerçek doğan olduğunu sanarak kendini kandırma. Bunun yerine koruyucuları öldür.

"Bu da geriye sadece bir tek görevin kalması demektir; zihnindeki sarayın duvarlarını yıkmak."

Saihung ani bir şok hissetti ve sonra da bir huzursuzluk.

"Sarayın duvarları yıkılmalıdır, çünkü bu duvarlar, sen ve Kaynak arasındaki son engeldir. Ancak duvarla-

rı parçalayarak Kaynak'a geri dönebiliriz. Bir kez Kaynak'la birleştik mi, en azıdan meditasyon sırasında ve geçici bir süre için da olsa, dünyayla ilgili tüm anlayışımızdan ve kendi bireyselliğimizden feragat eder, teslim oluruz."

"Teslim olmak mı?"

"Teslim olmak, senin gibi bir dövüşçü için neredeyse olanaksız, fakat gerçekte yapman gereken de budur. Bilerek ve isteyerek, tüm eylem, güdü ve kararlardan vazgeçmek demektir. Hatta meditasyonun formu bile aşılır. Sarayın surları, şekil dünyasıdır."

"Teslim olarak, vazgeçerek nasıl yıkılabilirler ki? Yanılsama bu şekilde nasıl yenilebilir?"

"İzninle yanılsamanın bir yalan olmadığını açıklayayım. Daha çok, gerçeğin etken yanıdır. Bu etkenlik de, şekilleri toplar. Bu çeşitlilikten yanılsama doğar. Yine de tüm bu çeşitleme, tüm bu değişimler sadece zihinde vardırlar. Bana bakıyorsun, tapınağa bakıyorsun, dağa bakıyorsun ve bu şeyler sayesinde kimliğini unutuyorsun. Bilinç üzerinde yoğunlaş, şekil üzerinde değil, böylece farklılık ve ayrılık hakkındaki yanılsama da tıpkı bir rüya gibi kaybolsun. Zihnin kendi içindeki oyunundan, sükunete doğru çekil. Etkin olmaktan etkin olmamaya doğru geç. Kaynak'a doğru çekil ve yanılsama da kesilsin. O zaman, Lao Tzu'nun, altın iksirin, korumaların ve sarayın surlarının sadece zihninde olduğunu da göreceksin. Tek gerçek, kendinin şekilsiz 'Bir' olan olduğunu kavramaktır.

"Fakat konuşmak bir şey ifade etmez. Çaba göstermeden başarı gelmez."

Saihung'a nasıl oturulacağını gösterdi ve meditasyo-

nun adımlarını tekrarladı ve Saihung'u tefekküre bıraktı.

YOKSUL TAPINAKTAKİ oda, aslında basit bir hücreydi. Beyaz boyalı duvarlar zaman içinde tozdan o kadar aşınmış ve yıpranmışlardı ki, artık kir bile tutmuyorlardı. Üzerlerine eski çağların izleri sinmişti. Uzaklardan bir çanın sesi duyuldu ve geri planda tıpkı geçmiş zamanlardan kalmış bir anı gibi sandal ağacının hafif kokusu yayıldı. Atmosfer, sükuneti içinde yoğundu. Sessizlik, elle tutulacak denli ağır bir varlıktı. Huzur, tapınağın sınırları içinde derinlemesine kök salmış ve Saihung da kendini buna bırakmıştı. Bu huzurun en derinlerine dek iniyor ve mükemmel bir piramit pozisyonunda dinleniyordu.

Belki de boğulmak dedikleri şey buydu; sıvının, birkaç saniye içinde burnunuza, ağzınıza, tüm gözenek ve deliklere hücum etmesi ve kemiklerinizi sırılsıklam etmesiydi. Sadece orada, tapınağın içindeki havayı tıpkı bir sıvı gibi ağır hissediyordu. Bir kaya haline gelmişti. Sakinlik denizinin dibindeki büyük, taş bir heykeldi.

Dış dünya, iç dünya olmuştu. İç dünyası, dış dünyadan ayrılmaz hale gelmişti. Herhangi bir şeyin var olmaması düşüncesi meditasyon dünyasını koruyordu. Zaman evrenin bir döngüsü müydü yoksa sadece, omurgasından yukarı hareket eden enerjisinin ölçülebilen ritmi miydi?

İlk karanlıkta, bin tane güneşi ve yüz tane galaksiyi yaratan kendi düşüncesiydi. Kozmosu döndüren nefesiydi. Evreni beş elemente ve onbin varlığa dönüşmüştü. Bedeninin işlevlerini fark edebiliyordu. Sinirlerinin

ateş gibi yandığını ve hatta en ince elektrik akımlarını duyabiliyordu. Kimi hoş kokulu kimi de çürük gibi kokan değişik kokuları, sanki organlarının karmaşık dünyasından yükseliyormuşçasına alabiliyordu. Sıvıların ve gazların tatlarını alabiliyordu. Evren, bir mekanizma değildi. İnsanların o önemsiz ve kasvetli icatlarıyla karşılaştırılamazdı. Bir organizma da değildi. Sonsuzdu. Kutsal bir varlık değildi. Hem düşünceyi hem de düşünmemeyi. olmayı ve olmamayı kucaklıyordu. Tüm bu tanımlar ve mecazlar alt üst edilmeliydi. Evren, sonsuz bir çekimdi. O da, evrenin küçük bir modeli, bir mikrokozmosdu.

Ustalar, dünyanın bir yanılsama olduğunu söylüyorlardı. Basit bir mantık yürütülürse, bir insan dış dünyanın küçük bir modeli, bir mikrokozmossa, o da aynı zamanda bir yanılsama, var olmayan bir gerçeklikte kendinin var olduğunu hayal eden bir fanteziydi. Saihung, meditasyonun sadece bir durum değil, belli bir anlayışa, kavrayışa götüren bir araç olduğunu anlamıştı. Var olarak veya olmayarak, içindeki güçleri yorumladı, onlar üzerinde yoğunlaştı, tek bir noktaya yönlendirdi. Ne olursa olsun, yanılsamanın da bir özü vardı. Bu soruya yanıt bulmak için peçeyi delmesi gerekiyordu.

Nefesi bedeninde akarak yükseldi ve kendini sıcak hissetti. Derin bir nefes aldı ve konsantrasyonunu iyice derinleştirdi. Sanki zihni, bedeninin derinliklerine, köküne dek dalmış, cinsel sıvılarını hareket geçirmişti. Yaşamı boyunca bekarlığını koruduğu ve çocukluğundan beri meditasyon konusunda eğitildiği için, temel simyasını uyarmak onun için kolaydı. Meni, nefes ve ruhu birleştirdi, Taocular buna "Üç Hazineyi Bir Yapmak" derlerdi, sonra bu birleşim sonucu oluşan özü

tıpkı bir sıvının akması gibi yukarı yönlendirdi. Kafatasına doğru bir ışıma yükseldi.

Meditasyonu başarılı olmuştu. Enerjinin yükselmesinin, aynı zamanda kendisinin de ruhsal yüksekliklere ulaşması anlamına geldiğini hemen anlamıştı. Enerjinin hareketi son derece kesindi. Psişik merkezlerinin açıldığını, döndüğünü hissetti. Saihung, büyük bir güç hissediyordu.

Ustalarının daha önce hiç ulaşılmaz gibi görünen tüm o becerileri, şimdi ellerinin arasında gibiydi. Aslında, komik bir şekilde basit görünüyorlardı. Bir çocuğun oyuncağını yakalaması kadar kolaydı onları kavramak. Fakat o anda, yine gurur ve egonun yüzeye çıkmaya başladığını da anladı. Gücün tadını çıkarırken, yoldan çıkma duygusunun da çok daha güçlü bir biçimde ortaya çıkacağını biliyordu. Saihung, sonunda bu ince uzun, yüksek voltajlı insan enerjisinden oluşmuş sütunun en tepesinde dengesini sağladığında, tepe taklak olmanın da ne kadar kolay olduğunu anlamıştı.

Işıma, parlaklık, tıpkı yoğunlaşan, her şeyi kapsayan bir güneş gibi büyümüştü, fakat şimdi patlayıp yanıyordu. Giderek daha fazla parlıyordu. İşte, Gizemli Geçit'den akan altın ışık oradaydı. Ve işte, sonsuzluğun göz kamaştırıcı akışı da oradaydı. Bir duraksama geçirdi. Büyük bir içsel gerilim hissetti. Bu duyguların "koruyucular" olduğunu biliyordu. Birazdan ortaya çıkaccak olan inkara karşı çıkan da kendisiydi. Gitmek istedi, fakat bir şey onu yerinde tuttu. Işık, titreşiyordu.

Saihung ışığı tekrar gördü, geçitten sel gibi akıyordu. Onu güçle inşa ediyordu. Tek yapması gereken

bırakmaktı. Tek yapması gereken ışığın onu almasına izin vermekti. Bu sefer, sadece bir an için durdu ve sonra bu yükselen aydınlığa daldı.

Sanki büyük bir patlamayla yerinden koparılıyormuşçasına kısa fakat güçlü bir duygu hissetti. Ve sonra hiçbir şey. Artık hissedilecek bir varlığı ya da ben'i yoktu. Sadece altın sarısı ışık ve teslim olmasının izi vardı.

Tekrar uyanana dek saatler geçmişti. Kendini garip bir şekilde, ayrılmış, parçalanmış hissediyordu. Ona, ölmüş gibi gelmekteydi. Düşündükçe, ölüme yaklaştığını da görmeye başladı. Tüm özü ve konsantrasyonu bu ışık akımına bağlanmıştı. Fakat bedeninin geri kalanı karanlığa gömülmüştü. İçinde yaşayan bir gün yaratmış, fakat bu onun geri kalanına soğuk ve yalnız bir gece bırakmıştı. Uzun süredir hapis olan ruhu, tıpkı güzel beyaz bir kuğu gibi, nefes alıp uyanarak neşe içinde meydana çıkmıştı. Parlak bir ışık ve onun soluk izi, uzun, göksel bir sancak bırakmıştı. Fakat bedeninin geri kalanı solmaya başlıyordu.

Onu tekrar gerçeğe getiren bazı hareketler yapmaya başladı ve kan akışın ile bedeninin diğer işlevlerinin düzelmesi için kendi özel küçük evrenini tamir etti. Kırkdokuz gün boyunca meditasyon yaparak ruhsal anlamda ölen Taocular olduğunu biliyordu. Bu deneyimden sonra ise, kırkdokuz gün süren böylesi bir deneyimin onu tam anlamıyla ruhsal biri yapacağını anlamıştı. Bedeni ölmeliydi: yaşam gücüne acıkmış halde, böyle bir meditasyonu bu kadar zaman boyunca sürdürürse harika bir şey olurdu.

Bekar kalmak, diyet, dinlenme, bedensel çalışmalar

ve sağlam düşünme, enerjinin akıp gitmemesi, boşalmaması için gerekliydi. Artık, bunları sadece manastır hayatının özellikleri olarak değil, aydınlanma uğraşı içinde erken bir ölümü önlemek için gerekli araçlar olarak görüyordu. Dünyasal düzlemle olan bağını korumak için çeşitli otlar, diyet ve egzersizler yoluyla meditasyon çalışmalarını dengelemeliydi. Başkalarına yardım etme konusunda ettiği yeminin mantığı açıktı: eğer herkes sonsuzluğa geçerse, yolu gösterecek kimse kalmazdı.

Saihung bir süre dinlendi, fakat yine de kendini zayıf hissediyordu. İki ustayı ateşin başında oturur durumda buldu. Yaşadığı deneyimleri anlattığında gülümsediler ve yakında dengesini kazanacağını söylediler. Meditasyon zamanla daha rahat hale gelecek ve bedeni, kritik enerji akımlarını taşıyacak kadar güçlenecekti. Narin Sukabağı. ölümle ilgili düşünceleriyle ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Belli ki. bu onun arayışında çok önemli bir nokta değildi. Yine de, bu durum, ustanın biraz daha fazla şey anlatmasına neden oldu.

"Mutlak amacı anlamak için, ölümü anlamamız gerekir. Ölmek, yaşamın kaçınılmaz bir gerçeğidir. Bir şekilde, Taocular, ölümle yakından ilgilenmişlerdir, çünkü öncelikleri, ölümlü düzlemi aşmak ve yeniden doğum döngüsünden kurtulmaktır. Diğer yandan bir Taocu ölümle hiç ilgisiz de olabilir, çünkü onu sadece bir değişim olarak görür.

"Bir eşkıyanın kurbanıyla ilgili bir hikaye vardır. Bu adam para kesesinin altınla dolu olduğuna inanıyormuş ve soyulmaktan korkuyormuş. Fakat eğer, para kesesinin boş olduğunu bilseydi, o zaman sükûnetle

teslim olurdu. Gerçekte, pan. kesesi sonbahar yapraklarıyla doluymuş. Para kesesi bedendir. Yapraklar ise 'bireysellikle' ilgili yanılsamadır. Buna karşın insanın içinde gerçek bir şey vardır. Bu, altından çok daha değerli bir şeydir fakat bize ait değildir. Bu şey, bizim doğumumuzla ortaya çıkmaz. Biz büyüdükçe o da büyümez. Biz öldüğümüzde 6 da yok olmaz. Bir Taocu için ölüm hiçbir şeydir."

"Sanırım ben bir yerlerde ipin ucunu kaçırdım," dedi Saihung.

"Kelebek Taocu! Kelebek Taocu!" diye güldü Kristal Kaynak. "Kelebek ile ilgili o ders verici hikâyeyi bilmiyor musun?"

"Evet, biliyorum," diye yanıtladı Saihung. "Fakat bağlantıyı göremedim."

"İzninle anlatayım," dedi Kristal Kaynak. "Ben, Chuang Tzu, rüyamda bir kelebek olduğumu gördüm. Şimdi uyandım ve kendimin rüyasında bir kelebek olduğunu gören Chuang Tzu rrju, yoksa şimdi rüyasında bir adam olduğunu gören kelebek mi olduğumu bilmiyorum."

"Evet, bu hikâyeye yabancı değilim."

"O zaman izninle sana şunu sormak istiyorum," dedi Kristal Kaynak, neşeli bir göz kırpışla. "Bir seyirci ne görürdü?"

Saihung şaşırmıştı. Şimdiye dek sadece Chuang Tzu ve kelebek ikilemini düşünmüştü.

"Bilmiyorum," diye kekeledi.

"Bir seyirci, hiç fark görmez," diye belirtti usta zafer

kazanmış bir edayla.

Saihung'un kafası tam anlamıyla karışmıştı.

"Değişim, doğada sabittir," diye açıkladı Narin Sukabağı. "Fakat, her değişim altında hiç değişmeyen bir ilke yatar. Örnek olarak suyu al. Su, buharlaşır ve bulut haline gelir. Bulutlar, yağmur, sulu kar ve kar haline gelirler. Göller buz olur. Fakat tüm bu değişimler boyunca, su, asıl özünü hiç kaybetmez. Bazıları suyun buza dönüştüğünde veya buharlaştığında öldüğünü söyleyebilirler. Fakat bu saçmadır. Aynı şekilde, ölüm de sadece bir dönüşümdür, bir son değil. Ondan korkmamız gerekmez. Aslında, duygusal tepkilerimizin konuyla hiç ilgisi yoktur."

"Görüyor musun?" diye ekledi Kristal Kaynak, "bu Chuang Tzu bizi oyuna getirmiş. O, ne Chuang Tzu ne de kelebek. O, her ikisi birden. Önemli olan, hangisi olduğuyla ilgili o düalist soruya kanmamak, hepsinin altında yatan bir esas olduğunu anlamaktır."

"Meditasyon sırasında hissettiğin duygulardan korkma," diye söz girdi Narin Sukabağı. "Bırak tüm olaylar gelip gitsin. Ölüm bile bu tür bir yanılsamanın bir parçasıdır. Olaya bakarak bir tanımda bulunma, bunun yerine Tao ve kaynağına derinlemesine bak. Ayrı bir varlık olmakla ilgili yanılsamayı unut. Seni Yol'dan ayıran o hayali sınırdan kurtul. Bırak, faniliğin sonsuzlukla birleşsin. Küçülmek yerine sen de sonsuzluk olursun. Bu bakış açısına sahip olduğunda, bilgelerin gerçek sırrını da anlayabilirsin; Kaynak'a dönen kişinin zihni de kaynak olur."

yİTmiyedi:

Altın

Embriyo

CAIHUNG AYLAR SÜREN zorlu geziler boyunca Taocu-\D larla birlikte kaldı. Göçebe yaşam tarzları onları Çin'in her yanına götürmekteydi. Yaşadıkları her olaydan ve gittikleri her yerden bir ilham alıyorlardı. İster Çin'in sislerle kaplı yüce dağları, ister kuzey çöllerinin kavurucu düzlükleri olsun isterse de kalabalık ve koşuşturma içindeki şehirler olsun, iki Taocu, Saihung'a her şeyin Yol'un bir parçası olduğunu öğrettiler. Ona, kişi, bir kez kendini evrenle birlikte tanımlarsa evrenin de gerçek olduğunu gösterdiler. Eğer kişi, evreni kendinin dışındaymış gibi görürse o zaman gerçek olmazdı. Yanılsama ve gerçeklik yin ve yang'dılar ve bu nedenle de bir ve aynıydılar.

Evrenin akışı içinde yüzmek, sakince düşünmek kadar önemliydi. Yaşamı deneyimlemek, öğrendiklerini ve felsefeyi insanların arasında denemek ve onların yürüttükleri düşüncelerden yükselen kurguları saptamak son derece önemli önceliklerdi. Yaşam deneyiminin, her zaman kitaptan öğrenmekten ve manastır hayatının yapaylığından daha üstün olduğunu söylüyorlardı.

Bu iki Taocunun klasik olmayan yaklaşımları ve büyük içgörüleri, öğrettiklerine alışılmadık bir özellik katmaktaydı. Verdikleri dersleri Taocu özdeyişlerle süsleyip destekleseler de, bunları sıklıkla insanı hayrete düşürecek tarzda yorumluyorlardı. Gezilerde geçen yaşamlarına en yakın buldukları cümle de şuydu; "Kapımdan dışarı çıkmadan, göklerde ve yeryüzünde olan her şeyi bilebilirim." Elbette Saihung bunu tefekküre dalmak konusunda bir fikir özeti gibi algılamıştı. Fakat, ikisi büyük bir keyifle buna karşı çıktılar. Bu cümleyi daha geniş bir bakış açısında ele alıyorlardı. "Kapımdan dışarı çıkmadan," kısa sürede ölmeden demekti. "Göklerde ve yeryüzünde olan her şeyi bilmek" ise kisinin bu yaşamdaki görevini tamamlaması ve geçmiş hayatının getirdiği sonuçları temizlemesi anlamına geliyordu. Bu nedenle de, bu cümleden, kişinin bu dünyadaki görevini tek bir yaşamda tamamlamayacağı anlamını çıkarıyorlardı. Böylesi bir amaca, sadece manastır yaşamıyla ulaşılamazdı, çünkü "göklerde ve yeryüzündeki her şeyi bilmek," kişisel araştırma yapmayı da gerektirmekteydi.

Geleneksel kitapları tekmeyle itiyorlar ve entelektüel olmaya çalışanların çabalarına gülüyorlardı, yine de her ikisi de eğitimli, akıllı ve çok bilgili insanlardı. Kuramlar, sadece başkalarının aslı esası olmayan, boş düşünce yürütmeleriydi. Hikâyeler, asla gerçek maceranın yerini tutamazdı, el yazmaları ve yazıtlar, ustaların doğrudan bilgi aktarmalarının yanında önemsizdiler. Okul ve stillerin arasındaki ayrımlar ve taraftarlık yararsızdı. Entelektüel yol ancak, kişinin kendi bedeni ve ben duygusu üzerinde denendiğinde değerliydi.

Kitaptan öğrenmek, insanın temel doğasına uygulanan bir şiddetti. Toplum kuralları kendiliğinden oluşan irade için yorucu bir bağdı. Toplumsal görev ise, mut-

lu ruhları sadece körletmekteydiler. Ahlak kuralları birer baskı unsuruydu. Çin'de dolaşırlarken, bazen tüm yerleşim birimlerinden uzaktaki köylere, hatta toplumsal anlamda daha da ilkel azınlık kabilelerine rastlıyorlardı. Çin'in Konfüçyüsçü ve katı ana sosyal yapısından uzakta olan bu eğitimsiz insanlarda, daha saf ve masum insan idealini buluyorlardı. Dürüstlük, hoşnut olma, çekişmenin olmaması, toprağa ve mevsimlere bağlı basit yaşamlar, bu tür insanların güzel özellikleriydi. İki Taocu, bu insanların bozulmamış hallerinin kitaptan aldıkları eğitim sonucu değil, sade insanların hâlâ bilgeliğe sahip olmalarından kaynaklandığını belirtmişlerdi.

Bilgelik, insanlar için peşinden gidilmesi gereken bir şeydi bunun nedeni de insanlığın sadece mantık yürütmek ve daha fazla şey öğrenmek için doğuştan gelen bir kapasitesi olması değil aynı zamanda doğru anlayışın insanlığı ruhsal özgürlüğe yönlendirebileceğiydi. Yeterli düzeyde bilgi üzerinde ustalaşmak büyük bir meydan okumaydı, çünkü Taocular yüksek düzeyde bir mükemmellik istiyorlardı. Yine de, dengeleyici eleman olarak yontulmamış bir kütüğü örnek veriyorlardı. Genellikle hayal kırıcı olan mükemmellik arayışında, ideal durumun kovalanması gerekmiyordu, o zaten ortadaydı. Uzakta veya yakında aranması gerekmiyordu, içimizdeki varlığını anlayarak bulunabilirdi.

Bu nedenle iki Taocu, öğrenme konusunda bir ikilemi de barındırmaktaydılar. Eğitimi bir kenara atıyorlardı ama yine de, Saihung'un kendi eğitimine devam etmesinde ısrar ediyorlardı. Masumiyeti savunuyorlardı ama yine karmaşık sanatlar çalışıyorlardı. Toplumun her düzeyinde gezgin bir yaşam sürüyorlardı yine de, diyetleri, düşünceleri, tavır ve hareketleri konusunda çok disiplinli kuralları vardı.

Kristal Kaynak, "Kişi, sadece bilginin uç sınırlarına ulaştığında ikilemlerle karşılaşır," demişti Saihung'a. "Fakat kişi, bilgiyi aramak istiyorsa, ikilemi de kabul etmelidir.

"Gelenekçi kişi, bir şeyin her zaman belirli bir şekilde yapılması gerektiğini söyler. Kişi ya bir rahip olmalı ya da normal biri olmalıdır. Bu tür düalist düşünceler, Konfüşçüşçü ve Budacı okulların neden dogmacı okullar olarak kaldıklarını da açıklar.

"İşte bu nedenle Taoculardan nefret ederler. Bizim toplum kurallarına uymamamızdan hiç hoşlanmazlar; fakat aslında, bu sadece onların esnek olmayan görüş açılarından kaynaklanır, yöntemlerimizin gerçek özünü ve yaratıcı potansiyelini göremezler."

"Yani sözün özü," diye ekledi Narin Sukabağı, "öğrenmendeki ikilem, hem hünerli hem de hünersiz olman gerektiğidir."

"İşte böyle," dedi Kristal Kaynak. "Her ikisi birden olmalısın. Yin ve yang. beraberce. Yin ve yang birbirlerinin karşıtıdır, birbirlerini tanımlarlar, birbirlerini tamamlarlar, birbirlerini yok ederler. Eğer öğrenmek istiyorsan, aynısını yapmalısın. İkilemi kucakla, evladım. Çünkü bunu yapmadıkça, çelişkilere mahkum kalırsın."

Saihung, "Özür dilerim, burasını anlayamadım," diyecek oldu.

Kristal Kaynak, "Çelişki," derken gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. "Bunu ikilemle karıştırma, yoksa bu gevezeliği hiç bitiremeyiz."

"Özür dilerim," dedi Saihung. "Bunu biraz daha açıklayamaz mısınız?"

"Demek istediğim," diye devam etti Kristal Kaynak,

"bilgileri içinde ikilemi kabul etmeyen, kucaklamayan kişilerin, sonsuza dek kaçınılmaz bir şekilde kendi mantığa dayalı hesaplarından ve yorumlarından kaynaklanan çelişkilerden dolayı tökezleyecekleridir. Doktrinlerinin katı iskeleti içinde bu çelişkilere yanıt veremedikleri için, düşünceleri tamamen kısır kalır.

BILGI VE BILGININ TARIHI, geleneği oluştururdu ve gelenek de kalıpları yıkan Taocular için bile gerekliydi. Geleneksel bilginin öğrenmeye yeni başlayan bir kişinin ilk, işlenmemiş çabalarını şekillendirmesinde bir yardımcıydı. Denenmiş tüm süreçlerin, geliştirilmiş tüm yöntemlerin ve hatta araştırmaların boşa çıkan sonuçlarının oluşturduğu zengin ve çeşitli bir kaynaktı. İnsanın hayal gücünün sınırlarının bir krokisi gibiydi. Bunun sınırları içinde kendiliğinden yapılan gezilere çıkılabilir veya sınırlarını genişletmek için mantıklı denemelerde bulunabilirdi, gelenek, bireyin çabaları için son derece önemli bir matristi.

Tek bir insanınkinden her zaman daha geniş olduğu için de geleneksel bilgi, arayan kişiye daha önceki pek çok kişinin seçimlerini sunmaktaydı. İki Taocu, Saihung'a geleneğin; izdeşlerin, kibirli kişilerin ya da cahillerin gösterdikleri çabalardan kesinlikle daha üstün olduğunu söylemişlerdi. Gerçekliğin sınırlarına varmak için olabildiğince çok öğrenmek mantıklıydı; sonra öğrendiklerinden yararlanarak kişinin yaratıcı uğraşlarını koruyarak, bu uğraşıları, bilinmeyene doğru atlamak için kullanabilirdi.

Bilgiyi kovalamak insanın doğasında vardı; yine de dahilerin bile ansiklopedik bilginin tamamına sahip olmadıklarını bilmek de önemliydi. Tek bir kişi, insanlığın elindeki bilginin hepsinde ustalaşamazdı. Belgelen-

miş on iki bin ot vardı fakat en iyi doktor bile bunların hepsini kullanmıyordu. Çince sözlükte on binden fazla yazı karakteri vardı fakat en büyük alim bile bunların hepsini açıklayamazdı. Bilginin kovalanışı, kendi üstüne doğru bükülen, uçlara ulaştıkça ikilem ve çelişkilerle yıpranan sonsuz evrenin keşfedilmesiydi. Tek önemli olan Saihung'un öğrenmeye devam etmesi ve deneyim kazanmasıydı. tatmin olmuş bir bireyin katılaşmış zihninden uzak durup Yol'a tutunmasıydı.

İki Taocunun öğrenmeye ve beceriye karşı tutumları en iyi şekilde "Büyüyü bil ama büyüden uzak dur," sözünde özetleniyordu. Büyünün gerçekten var olduğunu öğretmişlerdi Saihung'a. Kişi büyüyü öğrenmeliydi, ama kullanmak için değil ondan kaçınmak için öğrenmeliydi. Cehalet kişiyi kurban yapardı. Bilgi ise bir savunma sağlardı. Kişi, sadece bilip anlayarak, onun etkisinden kurtulabilirdi.

Sonra büyünün yerine her tür kelimeyi koyarak bu örneği daha da ileri götürdüler; bilgi, gelenek, savaş sanatları, siyaset. Aynı durum tüm bu şeylere ve başkalarına da uygulanabilirdi.

Saihung, iki Taocuyla beraber olduğu sırada asla bir tehlike yaşamadıklarını anladığında, bu felsefeyi inceleme şansı da buldu. Haydutlar onlara hiç saldırmamıştı. Hayvanlar onları tehdit etmemiş, askerler onları hiç durdurmamıştı. Saihung, onlarla beraberken asla dövüşmesi gerekmediğini fark etmişti. Ustaları, sanatın ve becerisiz olmanın ötesine geçmişlerdi. Tıpkı bir köprüyü sessizce geçer gibi, kendileri ya da başkaları tarafından rahatsız edilmeden Yolu izleyebiliyorlardı. Orada, burada korkusuzca dolaşıyorlardı. Üst düzeyde bilgi sahibi olup da tam anlamıyla doğal ve kendiliğinden olma ikilemini kucaklamışlardı. Bunda kuşku yoktu, çün-

kü onlar büyüyü biliyorlar fakat ondan uzak duruyorlardı.

Saihung bu gözlemini belirttiğinde iki Taocu sadece uzaklardaki bir tapınağı gösterdiler.

"Büyü ahmaklar içindir. Putlar ise düşüncesizler için," dedi Kristal Kaynak. "Gerçek, ele geçmez ve çok inceliklidir. Senin fark ettiğin şey, bilginin bir ürünü değil, bundan çok daha büyük bir şeyin işaretidir. Evet, bilgi esastır, fakat en üstteki şey değildir."

"Peki gerçek nedir?" diye sordu Narin Sukabağı söylev verir bir edayla. "Neye güvenebiliriz? Kesinlikle dünyaya değil. Sonuçta, dünya da bir yanılsamadır. „- Güzel kostümler, göz kamaştırıcı setler, rahatlatıcı müzikler ve muhteşem karakterlerden oluşan bir sahnedir. Duygulandırıcı şeylerle, trajediyle, mutlulukla ve arzuyla doludur. Fakat bir zamanlar senin de rol aldığın o operalardan daha gerçek değildir. Tüm yaşadıkların, tüm gördüklerin, görünmeyen elemanların bir oyunudur. Beş rengi görür, beş kokuyu duyar, beş ses tonu işitiriz ve bunu gerçek olarak alırız, fakat öyle değildir. Sana, 'Büyüyü bil ama büyüden uzak dur,' diyoruz. Dünyayı deneyimle.' 'Tao'u izlemek için dolaş.' Sonuçta bu cümleler bile geçicidir. Bunlar sadece bu gülünç opera sahnesinde rolünü oynamanda sana yardım ederler. Dünya bir tiyatro oyunu, gölgeler, renkler ve yansımalarla dolu bir kaleydoskoptur."

"Tüm bilgiler sonsuzdur," dedi Kristal Kaynak. "Yine de mutlak gerçekle karşılaştırıldığında, yanlış bir yaklaşımdır. Bilgiden kaçınmak için bilgiyi öğren, inancını sadece içsel algılamanın yerine koyabilirsin. Gerçeğimizi tanrılara dayandırabilir miyiz? Onlar hakkında pek az şey biliyoruz. Hiç de göründükleri gibi değildirler. Tapınaklar ve kutsal metinler sadece sıradan insan-

lar için dinsel tiyatrodurlar. Tanrıların bunlarla ilgisi yoktur. Hayır, ne kadar dinsel bir kavram olursa olsun gerçek, bir ideale değil başka bir şeye dayandırılmalıdır."

"Fakat o metinler ve yazıtlar kutsaldırlar," diye karşı çıktı. "Onlar gerçek değil mi?"

"Bu kutsal metinler insanoğlu tarafından yazılmıştır," diye açıkladı Narin Sukabağı sabırlı bir ses tonuyla. "Kaba rehberler olarak işe yararlar. İçerdikleri gerçek derecesi, ortalama insanın şaşkın haliyle karşılaştırıldığında olağanüstüdür. Fakat aydınlanmış kişi için, kutsal metinler sadece cenazelerde okunması için para ödenen şeyler, tanrılar ise içi saman dolu kuklalardır."

"Ben Huashandayken, bana ***Yedi Bambu Tablet'de***ki bilgiler üzerinde ustalaşmanın esas olduğunu söylemişlerdi. Bu kitabı hiç okumadım, ne kadar ileri gitmem gerektiğini hiç bilemedim. Şimdi ise, siz bana çabalarımın birer yanılsama olduğunu mı söylüyorsunuz?"

Kristal Kaynak, "Efsaneye göre Yedi bambu Tablet, dünyaya Uzun Yaşam Tanrısı tarafından indirilmişti," diye başladı. "En eski çağlarda bile, dünya ruhsal anlamda temiz bir yer değildi ve tanrılar, insanlara yardım etmeleri için elçiler gönderdiler. Bazen bu elçiler yanlarında bazı kutsal metinler getiriyor ve hak eden insanlar için yazıt olarak bırakıyorlardı. Yedi Bambu Tablet de böyle bir armağandı.

"Fakat, tanrı bu tabletleri, Kunlun Dağları'ndaki yüksek bir zirveye bırakmıştı. İnsanlık, bu tabletleri alıp getirecek bir kahraman göndererek bunu hak ettiğini kanıtlamalıydı. Bilgeler de bir bebek seçmişler ve yetiştirmişlerdi, bu bebeğin tek amacı bu kutsal arma-

gani aramaktı. Bu bebek son derece alışılmadık biriydi. Efsaneye göre, bir çiftçinin odun toplarken bulduğu bir yumurtadan dünyaya gelmişti. Çiftçi ve karısının çocukları olmadığı için bu yumurtayı eve almışlardı. Yumurta da çatlamış ve içinde yakışıklı bir genç çıkmıştı. İşte bu macera için özel olarak eğitilen çocuk da buydu.

"Bu tabletleri, yüzyıllar önce getirmişti. Özgün tabletler günümüzde de vardırlar fakat İngiltere'yle yapılan Afyon Savaşları sırasında Maoshan'dan saklanmışlardır. Şimdi ise, elimizde sadece bunu kopyaları ile, nesiller boyunca ustaların yazdığı yorumlar vardır. Ayrıca, geleneğe ve mezhebe göre de farklı versiyonları bulunmaktadır.

"Aslında, ***Yedi Bambu Tablet,*** aydınlanmaya ulaşmanın üç yüz altmış yöntemini ayrıntılarıyla açıklamaktadır. Üç yüz altmış sayısı, bir çemberdeki derece sayısına denk düşmektedir. Bundan dolayı, yöntemlerin tümü bu eser içinde bulunmaktadır. Bu yöntemlerin yelpazesi, tamamen münzevilere özgü ve meditatif tekniklerden eşli gelişimle ilgili tartışmalı bazı cinsel tekniklere dek uzanır. Felsefe, solunum, simya, ilaçlar, dinsel törenler, törenler, adanma gibi daha yüksek aşamalara ulaşmanın olası tüm yolları tartışılmış, incelenmiş ve gelecek kuşaklar için kaydedilmiştir. Savaş sanatları bile bu kutsal eserin içinde vardır, fakat bir dövüş yöntemi olarak değil, araştırma, disiplin ve çalışmaya yönelik eksiksiz bir yol olarak anlatılmıştır.

"Yedi Bambu Tablet'in, üzerinde ustalaşman gereken her şeyi temsil ettiği doğru. Fakat, bu kitap üzerinde ustalaşmayı bilgi üzerinde ustalaşmakla karıştırma hatasına düşme. Önemli olan, ruhsal görevini tam anlamıyla sonuçlandırmanda."

"Bu kitabın ötesine bak," dedi Narin Sukabağı. "içinde üç yüz altmış yol olduğu için sen de tam ve her şeyi başarmış bir insan olursun. Dar açılı doktrinlere yapışma. Bunu sadece bir iskelet, bir temel olarak düşün. Bir kez çemberin tamamını dolaşıp geleneğe geri dönersek, daha yükseğe de çıkmamız gerekir."

Kristal Kaynak, ***"Yedi Bambu Tablet'i*** okuyup okumaman fark etmez. Bunu okuyabilirsin ve sana sadece sıkıcı bir sözlük gibi de gelebilir. Aslında tam olarak da öyledir. Fakat içindeki unsurları al, geleneğinden yararlan, bunları yaşam potasında eritilip karıştırılacak birer alaşım olarak kullan ve kendi benzersiz kişiliğin içinde

işle. Hiçbir kitabı dogmatik bir biçimde izleme, en kutsal metni bile. Herhangi bir kitabın tanrının sözü olduğunu düşünmek aptallıktır," diyerek sözlerini bitirdi.

"Sonuçta gerçek, öğrenmede yatmaz, çünkü birinin bir sanatta ulaştığı noktayı bir başkasının geçmesi kaçınılmazdır," dedi Narin Sukabağı. "Bu nedenle, kişi gerçeğe sadece ben duygusunu aşarak ulaşabilir. Önemsiz ben, bu büyük komedinin parçasından başkası değildir. Ruhsallık, bu oyunu canlandıran güçtür ve meditasyon yoluyla, kişi ruhsal olanla birleşebilir. En üst aşamada ben duygusu, daha büyük bir bilinç tarafından emilir. Bireysellik kaybolur, herhangi bir beceride ulaşılan başarı derecesi konu dışı kalır. Bilginin peşinde koşmak, izdesin gelişimi ve sağlığı için son derece önemlidir, ayrıca başkalarına yardımcı olmak ve mükemmelliğe dair tavırları geliştirmek konusunda da yararlıdır. Yine de, kişinin mutlak gayreti, sonunda tüm beceri ve yeteneklerin aşıldığı, saf, becerisizliğin, sanatsızlığın hakim olduğu meditasyon sanatıdır."

Gerçek. Bu Saihung'u uyandırmış, belli bir farkındalığa yol açmıştı. Şimdiye dek. bilgiyi toplamak, yön-

temlerin hepsini öğrenmek için uğraşmış, eski el yazmalarını biriktirmiş, büyük öğretmenlerle çalışmıştı. Uzun yıllara dayana deneyimlere ve manastır temeline bağlı olarak edindiği bilgilere ve anlayışlara karşın, elinde hiçbir şey yoktu. Tekrar, eşkıya ve para kesesi hakkındaki o hikayeyi ve ***Göksel Çantadaki Yedi Bambu Tableti*** düşündü. Ustaları, gerçekten de para kesesinde sonbahar yaprakları olduğunu göstermişlerdi. Ya Göksel Çanta, ne kadar da haince bir şaka ve nasıl da bir sevecenlik gösterisiydi. Bilgelerin tüm bilgileri, öğrenciyi, bilginin ve bilgiyi edinmenin ötesinde üst düzeyde öğrenmenin öte tarafında bir şey olduğunu göstermenin çok nazik bir yoluydu. Tüm medeniyet, sadece bir gölge oyunuydu, gerçeğin ışığının, ne kavramsallığa ne de yapıya gereksinim duymayan işlenmemiş bir yansımasıydı.

Ayağa kalktı. Yutulması zor bir lokmaydı bu. Ne kadar büyük bir ahmaktı! Fakat kendi kendine, yaşam boyu utanç duymaktansa bir an için biraz sıkılmanın daha iyi olduğunu hatırlattı. Dağın eteğine doğru yürüdü ve uzaklara baktı; Huashan'daki ustasını minnetle hatırladı. Yaşlı adam bu süreci başlatmış, yıllarca Saihung'u bu noktaya hazırlamak için sabırla uğraşmıştı.

DAĞLARDA OLMAK Saihung'u her zaman sakinleştirmişti. Yücelikleri ona, düzlüklerde olduğundan tamamen farklı bir bakış açısı veriyordu. Dağların büyüklükleri, kendi sayısız işlerine gömülmüş binlerce sakini barındıran tüm şehirleri cüce bırakıyordu. Bu harika ihtişam, duygularını ve endişelerini gereksiz kılmıştı. Orada, granitten oluşmuş yüksek bir tepenin üzerinde, kendini sanki dünyanın kenarındaymış, cennetten sadece bir nefes uzaktaymış gibi hissetti. Ne zaman en-

gin ufka baksa, hayal kırıklıklarını unutuyor ve zihnindeki sorunlardan vazgeçiyordu. Ruhu uçmak, yükselmek, dağlar ve gökyüzünden oluşan bu çerçeve içine çekilmek istiyordu. Narin Sukabagı'nın konuşmasını dinlemeye devam etmek için kocaman ve insanın içinde huşu uyandıran bir çam ağacının gölgesine oturdu.

"Bedenimiz, hayal gücümüz ve nefesimiz, ruhsal çalışmaya başlayan kişiler için elimizdeki tek araçtırlar. Daha derin aşama ve güçlere hemen ulaşılamaz. Öncelikle, bilinçli bir şekilde en kolay denetleyebileceğimiz bu parçaları kullanmalıyız. Bunlar zamanla, daha fazla uzmanlaşma isteyen becerileri geliştirmek için yönlendirilebilir.

"Çelişki ise, bu özelliklerimizin, denetimsiz bırakıldıklarında bizim için engel oluşturmalarıdır. Bedenimiz, sağlığımızın zayıf olması nedeniyle bedensel çalışma yapmamızın olanaksızlaşacağı ölçüde yıpranabilir. Hayal gücümüz çılgınca işleyebilir, gerçek ruhumuzu çılgın ve korkunç fantezilerle karanlığa boğabilir. Nefesimiz, sadece bilinçaltımızın otomatik denetimine bırakılırsa, bu fiziksel kabuğa oksijen sağlamanın dışında başka bir şey olmaz.

"Fakat ruhsal çalışmanın ilk aşaması somut şeylerle başlar. Beden, esnetme, duruş çalışmaları, otlar, savaş sanatları ve meditasyonla disipline sokulur; ham malzemesi ve sağlığın iyi olması daha ilerlemek için bir temel oluşturur.

"Hayal gücü, amaçları belirlemek ve enerjinin hareketini bilinçli bir denetimle normale bırakmamak için kullanılır; taşıdığı güçlü mesaj hem zihni hem de bedeni bunaltabilir. Nefes, sadece bilincimizle denetim altına alabileceğimiz ilk organı temsil etmekle kalmaz aynı zamanda zihne giden fiziksel bir bağlantıdır da; ritim-

leri, oranları ve zamanlaması, zihnin bunu uygun olarak yükselen aşamalara yanıt verebilmesini sağlar.

"Disiplin, başarıyı mümkün kılar. Vahşi atları dizginler yönlendirir, ruhu ise sınırlandırmalar. Bir yayı gerdiğinde, ok en yüksek gerilim noktasına ulaştığında atılır. Kirişin serbest bırakılması oku hızla hedefine doğru gönderir. Bugün, sana gelişimin için son derece önemli ve çok özel bir yöntem öğretmek istiyorum, bu tekniğin adı Altın Embriyoyu yaratmak.

"Altın Embriyo, bizim karın bölgesinde kuvvetli bir güç alanı yaratmak için kullandığımız bir deyimdir. Bedeni güçlendirir ve organları destekler. Saç dökülmesi, cildin kırışması, eklemlerin katılaşması, gözlerin bozulması, işitmenin azalması, hafıza kaybı, kasların zayıflaması, isteğin ve canlılığın azalması hep, salgı bezlerinin ve organların zaman içinde yıpranmasının belirtileridir. Eğer düzenli olarak yapılırsa Altın Embriyo, bir enerji deposu olup bedeni yeniden canlandıran yaşam gücünü dağıtabilir."

Saihung, "Bu, kişiyi ölümsüz yapar mı?" diye sordu.

"Evet, fakat bu ölümlü bedende sonsuza dek yaşamak anlamında değil," diye yanıtladı ustası. "Nefesinin ve yaşama sürenin daha uzaması ve sen belirli bir anlayışa ulaşana dek korunması anlamındadır. Aynı zamanda çok önemli bir noktayla da ilgilidir: ruhsal ölüm."

"Ruhsal Ölüm Taocular için ulaşılmaz değildir," dedi Kristal Kaynak ciddi bir ses tonuyla. "Budacılar bunu Nirvana, Hindular ise ***mahasamadhi*** diye adlandırırlar; Taocular ise 'boşluk ile bir olmak' derler. Garip değil mi? Embriyo düşüncesiyle tanıştığımız bir sırada, aynı /.amanda ölümden de bahsediyoruz."

Saihung'a her insanın üç ben'i olduğunu söylediler:

hayvansal, astral ve ruhsal. Hayvansal ben içgüdüler, güdüler ve arzulardı. Doğumda yaratılır, ölüme dek bedende kalır ve bedenle birlikte çürürdü. Astral ben ise kalıtımsaldı. Ebeveynlerden geçerdi, sadece onların fiziksel genlerini değil aynı zamanda zihinsel ve duygusal genlerini de taşırdı. Bu doğuştan gelen kişilik, insanın kaderini de büyük ölçüde etkilemekteydi, çünkü ilerleme potansiyelinin temel ölçütlerini oluşturuyor ve ebeveynlerin metafizik niteliklerini de içeriyordu. Eğitim, aile terbiyesi ve kişinin eylemleri, kaderinin elemanlarını tamamlardı. Bunun yanında, astral ben'in işlevi, yargılamak, mantık yürütmek ve öğrenmekti.

Ruhsal ben ise insanın gezide olan bir elemanıydı, hiçbir fiziksel gücün yok edemediği ölümsüz ruhtu. Tek amacı kozmik Kaynak'a geri dönmekti. Bunu yapabilmek, yüce olan Bir'le birleşebilmek amacıyla da, öğrenmeli, temizlenmeli, kendini tüm olumsuzluklardan arındırmalıydı.

Bu üç ben de günlük hayatımızda etkin durumdaydılar. Ne zaman bir eylem gerekse, bu üç ben mahkeme işlevi görüyordu. Buna karşın, ben'lerden biri kişinin eylemine özel bir vurgu vererek kararın alınmasında hakim hale gelebiliyordu.

İki Taocu, Saihung'a yaşamdaki en önemli şeyin ruhsal ölüm olduğunu, Boşluk'la birleşmek olduğunu hatırlattılar. Bunu yapabilmek için, kişi yeniden doğum çarkından kurtulmalıydı. Bu da dünyasal bağların kesinlikle olmaması anlamına geliyordu. Önemli bir nokta da çocuk sahibi olmanın kişiyi otomatik olarak yeniden doğum çarkına baglamasıydı. Zaten başka türlü nasıl olabilirdi ki? Kişi, metafizik ve fiziksel genlerini aktararak, bir başkasının dünyasal karmasını da ebedileştiriyordu. İşte bu nedenle bilgelerin biyolojik çocuk-

lan yoktu.

Bir izdesin gereken her şeyi yaptığı var sayılırsa, bu azimli çalışmaları sonucunda üç ben'i tek ve yeni bir süper dinamik bende birleştirmesi mümkündü. Bu birleşik ruh, doğru zamanda bedenden çıkabilir ve dünyasal yeniden doğum çarkını aşabilirdi. Sonra, olabildiğince yükseğe, başka bir varoluş düzeyine yükselebilirdi. Bilgelerin arasında bile, hemen Kaynak'a dönebilen çok az kişi vardı. Daha çok, yeni Ruh, artık doğum ve ölümün olmadığı, her şeyin düşünceyle gerçekleştirildiği astral bir bölgede yoluna devam ederdi. Sonra ruh, sonunda Boşluk'la birleşmek için daha başka dönüşümlerden de geçerdi.

Taocular, Saihung'a, ben'leri birleştirmek ve dünyasal düzlemi aşmak gibi insan üstü başarıların tek başlarına yetmediğini de hatırlattılar; kişinin Hiçliğe dönebilmek için kırk dokuz varoluş aşamasından geçmesi gerektiğine inanıyorlardı. Dünyadaki yaşam bunun en alt aşamasıydı.

Tüm bunlar Altın Embriyo'nun yaratılmasıyla ilgiliydi, çünkü bu çalışmanın amacı buydu. Yoksa bu teknik karmaşık bir sağlık egzersizinden başka bir şey olmazdı. Kişiyi koruyan enerjiyi destekleyen ve son yükselişini güçlendiren Altın Embriyo idi.

Tüm bu öğreti içinde ilginç bir de dip not vardı; bir usta ölmeden hemen önce, Altın Embriyosunu öğrencisinin bedenine aktarabilirdi. Bu da öğrenciyi onun çocuğu yapardı. Öğrenci inanılmaz bir güce kavuşurdu fakat bir şartla; aynı zamanda ustasının da hem iyi hem de kötü anlamda kaderini alırdı. Bu da, artan gücü yanı sıra kaderi üzerinde daha fazla çalışması ve ustasının yeniden dünyaya gelmesi demekti. Bu tür bir teknik nadiren uygulanırdı.

Altın Embriyo tekniği Saihung'un öncelikle karmaşık bir ***ch 7 kung*** veya nefes kontrolü sisteminde ustalaşmasını gerektiriyordu. Önünde mikrokozmik veya küçük göksel yörünge, oniki meridyen üzerinde meditasyon veya sekiz psişik kanalı açmak için ***ch'fyi*** kullanmak gibi çeşitli seçenekler vardı. Saihung bunları Huashan'da öğrenmişti. Hepsi de oniki normal meridyeni ve sekiz psişik meridyeni açıyordu.

Bunları başardığında Saihung Gizemli Geçit'in ışığını algılamalıydı, sadece hayal etmesi yeterli değildi. Bu ışık saf yaşam gücüydü. Sonra bunu yönlendirmeliydi, önce aşağıya ***tan ti'en'e*** yani Gelişim Alanı'na indire-

-çekti. Sonra da bu ışığı ***tan ti'en'***den kalbin hemen altındaki Kırmızı Saray'a indirip çıkartacaktı. Bu enerji akımı Altın Embriyo'yu yaratıyordu.

Saihung bu meditasyonu ilk yaptığında karanlık, sessiz bir geceydi. Geçici olarak oturdukları yıkık manastırda boş bir odacık buldu. Böylesi kutsal bir yerin nasıl yıkıldığını ve içinde yaşayanların nasıl ortadan kaybolduklarını merak ediyordu. Hangi tehlike ya da batıl inanç burayı kıraç bırakmıştı... Yine bu viran hali nedeniyle burası onlar için mükemmel bir sığınaktı. Ondan önceki inançlı nesillerin terk ettikleri bu yıkık sığınakta, kendi denemesini yapmak için meditasyona oturdu.

Ottan bir örtünün üzerinde bacaklarını çaprazlayarak oturdu, bu sefer Huashan'daki dua kilimleri ve geyik derileri lüksüne sahip değildi. Kollarını ve bacaklarını olması gerektiği gibi yerleştirdi, ellerini özel bir tarzda kavuşturdu. Bedenini tam bir çizgi üstüne oturttu. Düşünce yarıştıran, sayısız ve üst üste binmiş düşüncelerle dolu zihni, sürekli hareket eden kol ve bacakları, yani günlük yaşamın işlerinde kullandığı bede-

ni ve zihni sağlam bir temel üzerinde oturmaktaydı. Kişiliği belirli bir uyum içine çekildi. Bedeninin aşağısına, yaşamın köküne doğru nefes alıp veriyordu. Bırakılan enerji sadece yukarıya, onun için ayırdığı kanala doğru gidebilirdi.

Meditasyonu kendine özgü bir geometriyle ilerliyordu. Bedenindeki psişik merkezler düz bir hat üzerindeydi. Hepsinin de kendilerine özgü renkleri ve içsel özellikleri vardı. Enerjisi bu hatlarda akıyor, ilerliyordu. Hatlar ise noktaları birleştiriyordu. Ağ hareket ediyor, yüksel enerjiyle parıldıyordu. Her şey birbirini izliyordu. Açılma başlamıştı.

Enerji akışını yönlendirmek ustasının verdiği bilgileri tam olarak uyguladı. Günlük yaşamda, enerji ve bedendeki ve zihindeki noktalar arasındaki mesafeler değişir ve dönerdi. Fakat şimdi, kişiliğini belirli bir şekle sokarak konsantrasyon elde edilmişti. Enerji aşağı yukarı hareket ediyordu. Taoculuk. maddecilik ve ruhsallık arasında ayırım yapmazdı. Bedensel ve elle tutulur olandan başlayarak, metafizik ve eterik olana geçmekteydi.

Gücü hissediyordu. Ne heyecan vericiydi ama! Bir güven, emniyet ve tehlike. Meditasyon olmadan ruhsal olgunluğu asla kazanamayacağını biliyordu. Ancak, enerjiyi bedeninde yükseltmeye çalışarak, arayışını tamamlamak için gerekli gücü kazanabilirdi. Fakat kendini içine soktuğu geometrinin ahlak anlayışı yoktu. Enerji hatları ve noktalan, ahlak kurallarını içermezdi. Meditasyon sayesinde güç kazanmıştı fakat iyi ve kötü arasındaki seçimi yine kendisi yapacaktı. Meditasyonun hiçbir aşaması kötü birini iyi yapmazdı: sadece eline harika bir silâh verirdi ve iyi insanlar da kendilerini baştan çıkarılmış hissederlerdi. Bu, meditasyonun gü-

venlik aracıydı, değersiz olanı ele geçirmeye çalışmak ise tuzağıydı.

Ona büyük güç ve yetenek kazandıran bölgelerden kolayca ayrılamama eğiliminin yarattığı tehlikeyi hiç aklından çıkarmadan enerjisini daha yükseğe çıkardı. Daha yükseğe, kalbinin üstündeki, dış dünya ile duyguların dünyası arasında fark hissetmeyeceği noktalara doğru çıktı.

Her şey sakindi. En hafif bir dış hareket bile bu kırılgan yolu değiştirebilir, bu parıldayan ipliği koparabilirdi. Kafatasına giden geçitte, Yeşim Eksen'de bir yarık açtı, Lao Tzu'nun mağarasına girdi ve ruhu altın bir ışıkta yıkandı. Bu ışığı, tıpkı güneşin yaşam veren ışığı gibi, tıpkı binlerce yıldızın kutsal ateşi gibi aldı ve onu kucakladı, onunla bir oldu, onu sevdi. Burada neşe vardı, burada mutluluk vardı. Burada tann veya iyilik ya da böylesine kutsal ve kutsanmış bu gücü tanımlayan her neyse o vardı. Burada mutlak bir huzur ve ölümsüzlük vardı.

Ne kadar da basitti ve tüm ustaları aslında ne kadar da sevgi doluydular! Onları duygusuz, ketum ve ulaştıkları kavrayış düzeyi nedeniyle anlaşılmaz, hatta rahatsız edici kişiler olarak görmüştü. Şimdi ise onların, anlaşılmaz şeyler söyleseler de, her günlerini öğrencilerine saçma bir şekilde açık olanı gösteren ilgi dolu, duygusal yaşlı sersemler olduklarını biliyordu. Kutsallık ve ölümsüzlük hepimizin içindeydi. Bu, "kapının dışına çıkmadan" bilinebilirdi.

Ustaları, ona insanın yüzündeki burun kadar açık olan bir şeyi göstermekten bitkin düşmüş olmalıydılar. Şimdi görüyordu. Şimdi, dış dünyadaki hiçbir şeyin bununla karşılaştırılamayacağını biliyordu. Ne savaş sanatları, ne güzel porselenler, ne harika bir edebi eser,

ne kariyer, ne ün, ne de hazineler... Hiçbir şey bu göz kamaştırıcı yaşam gücüyle karşılaştırılamazdı.

Bu saf enerji, canlılık dolu bu saf öz, yaşıyordu, yaşam verebilir ve yaşamı yaratabilirdi. O, ilhamdı, evrene harekete geçirip ivme kazandıran ilk hareketti. Karanlık kaosu yarıp içinden ilk geçen ve gerçekliği var eden o ışındı. Şimdi bu ışın, tüm nedeni boyunca ve Gelişin Alanı'nda, o verimli bölgede çakıyordu, parıldıyordu. Tıpkı güneşin sıcak ışıkları gibi parıldıyor, beden sıvılarıyla sulanan ruhunun zengin topraklarını harekete geçirip canlandırıyordu. Vadiyi ısıtıyordu, Saihung zamanla bu yaratının meydana geleceğini ve Altın Embriyo'nun meydana çıkacağını biliyordu.

Kelimeler yetersizdi. Ruhsal anlamda bütün olmanın güzelliğini tanımlayamıyorlardı. Duygular yetersizdi. Doğumun derinliğini kapsayamıyorlardı. Erkekler ve kadınlar, bir çocuk meydana getirmek için bir araya geldiklerinde hayret ve merakla dolarlardı. Ruhsal doğumu anlamak ise çok daha zordu, burada yaratan ve algılayan bizler için bile yaşam bir gizdi. Sonuçta, bilgi dolu, entelektüel kişi de bunu açıklamakta yetersizdi. Kaçınılmaz olarak bu ölümlü kabuk da yetersiz kalacaktı.

Yaşamımız boyunca, bu fiziksel kozaya bağlıyızdır. Et ve kandan oluşan bu aracı, bu karmaşık aracı severiz. Donatılır, çeşitli nimetlerle büyütülür, hastalık ve şiddet nedeniyle zarar görür, başka bedenleri tüketerek beslenir, bazen saf, kimi zaman da kutsal olmayan cinsel birleşmelere girer. Gençlikte, gücünün tadını çıkarırız. Yaşlandığımızda ise bize ihanet ettiği için lanet okuruz. Aslında tüm yaşamfmız boyunca, zaman içinde bozulan bir et yığının içinde hapisizdir.

Taocular insanlığın potansiyelini görmüşlerdi. Onun

gücünü, verimliliğini anlamışlardı. Ölümsüz olanın bedensel kabuktan kurtulmasını sağlayacak şekilde bu canlılığı, değiştirip yönlendirecek yollar bulmuşlardı. Altın Embriyo meditasyonun amacı da buydu; ölümsüz ruh sağlam bir şekilde meydana çıkana dek fiziksel bedeni korumak.

SAIHUNG. YENIDEN DOĞMUŞ, doğumu, yaratılışı tanımıştı. Fakat yaşam, ölüm olmadan bir hiçti; Saihung yaşamı gerçekten tanımaya başladığı noktada ölümü de tanımaya başlamıştı.

Üçü birden Jiangsu Eyaletinde Maoshan'a doğru yol aldıkları sırada, yılın sonlarına yaklaşılmış, sonbahar bitmişti. Dağlara doğru gittiler ve sessiz, her yerden uzak bir mağara buldular. Günde iki kez sabahları ve gün batarken, tıpkı atmosferde oluşa bir dalga gibi sis, geçitler ve kanyonlar boyunca ilerliyordu. Kayaların arasında hızla ilerleyen bir okyanus gibi. altında kalan her şeyi örtüyordu. Bu yalnız tepede başka hiç kimse yoktu. Kuşlar şarkı söylüyor, yakındaki küçük bir akarsu hoş bir ritimle şırıldıyor ve rüzgar ağaçların kuru dallarını hışırdatıyordu. Saihung, öğretmenlerine baktı. Huzur içindeydiler.

Narin Sukabağı, "Kısa süre sonra bu dünyayı terk edeceğiz." dedi.

"Kim bilir bu tozlu vadide ne kadar çok dolaştık," diye ekledi Kristal Kaynak. "Ne yazık ki, güzelliği bile o kadar geçici ki."

"Köye git ve bizim için gerekli şeyleri al," diye devam etti Narin Sukabağı. "Sonra bizim için bir ateş yak."

Saihung eğilerek selam verdi ve sonra itaatkar bir şekilde köye doğru yola koyuldu, fakat içi burkulmuştu. Huashan'daki diğer ustaların bedenlerini terk ettiklerini görmüş ve bir Taocu için olası en büyük başarılardan " birine şahit olma onuruna erişen öğrencilerden biri olmuştu. Fakat onlar kendi ustalarından biri değildi ve bu konuda hiç duygusal olmamıştı. Narin Sukabağı ve Kristal Kaynak'ın ani gidişleri ile yüzleşmesi onu paniğe sokmuştu.

Öleceklerdi. Yaşamı boyunca aldığı eğitim ona normal bir ölümün sadece bir değişim olduğunu ve ruhsal ölümün daha yüksek bir bilinç düzeyine çıkmak olduğunu öğretmiş olsa da ani bir yalnızlık duygusu hissetmisti. Onu terk ediyorlardı, onu kendi çabalarıyla bırakıyorlar, kurallara karşı gelen herhangi bir eylemin bile kesinlikle doğru olduğu konusunda ona mutlak bir güven veren rehberliklerinden yoksun kılıyorlardı. Tekrar ustalara sahip olmaya alışmıştı, aslında bu tarzdan hiç kurtulmamıştı, baş kaldırması bile sözde reddettiği otoriteye bağlıydı. Onlar olmadan başarıp başaramayacağını merak ediyordu. Huashan'a mı, operaya mı yoksa VVang Ziping'e mi geri dönmeliydi? İçgüdüsel olarak bildiği bir tanesi hariç hiçbir seçeneği çekici bulmamıştı: her zaman bir şekilde ruhsallık yolunda yürüyecekti. Diğer her şey geçici ve değişkendi. Odun toplayıp, büyük bir ateş yakmak için günler harcarken bile, insan yapısı her şeyin kaçınılmaz bir şekilde bir sonu olduğunu anlamıştı.

Belirlenen günün şafağı soğuk ve sisliydi. İki Taocu. mağaranın içinde meditasyon yapıyorlardı. Bitirdiklerinde Saihung. ateşin kızıl ışığı altında onlara baktı. İnce fakat bir sütun kadar dik Narin Sukabağı biraz daha yaşlı, cildi biraz daha kırışık görünüyordu. Fakat ateşin ışığı altında, düzgün beyaz saçları tıpkı çakan şimşek-

ler gibiydi. Gözlerinde hâlâ o berrak, anlaşdması güç mücevherler vardı. Kristal Kaynak ise varlığını daha fazla belli edecek şekilde oturmuştu. Mağaranın ağzından dışarı hiçbir heyecan hissetmeden bakarken, nazik yüzünde sakin ve kahramanlara özgü bir ifade vardı. Saihung, bu iki adamın birkaç saat içinde ölecek olmalarını inanılmaz buluyordu. Bilinmeyene doğru yolculularını düşündüklerinde hiçbir şey hissedip hissetmediklerini ya da bir şey isteyip istemediklerini merak etti.

"Bir bilge, ruhunu büyük boşluğa nasıl göndereceğini bilir," diye fısıldadı Narin Sukabağı. "Daha yüksek varoluş düzlemlerini görmüştür bile. Bu nedenle, ölüm sırasında, zihnini gitmek istediği yerde yogunlaştırır. Öldüğünde de ruhu oraya gider."

"Fakat sıradan bir insanın üç ben'i de dağınıktır." dedi Kristal Kaynak, "tekrar yaşam çarkının ağına düşer ve yeni bir biçim içinde fakat ne yazık ki. aynı yeryüzü cehennemine tekrar geri döner. Çalışmalarına devam etmeyi unutma, böylece kendini bu ölümlü düzlemden gönderebilirsin."

Narin Sukabağı, "Henüz gençsin," dedi sevecen bir ifadeyle. "Daha önce karşılaşmamız çok kötü. Fakat zamanımız geldi. Ruhsal yolunda devam et. Huashan'daki ustana dön. O, dikkat ve nezaketle ilerlemende sana rehberlik edecektir."

Kristal Kaynak, Saihung'un sulanıp, kırmızılaşan gözlerini fark etmişti. "Bizim ölmemizden dolayı acı duyma," dedi. "Bu sadece fiziksel kabuğumuz. Tıpkı çıkarıp bir kenara koyduğumuz bir takım elbise gibi. Gerçek ben imiz ise parıltılı ve saf bir biçimde meydana sıkacak. Üzülme. Bunun yerine zaferimizin tadını ...kar."

Narin Sukabağı, gözlerini yavaşça kaparken, "Güle güle," dedi.

"Diğer tarafta görüşürüz evlat!" dedi Kristal Kaynak. O da gözlerini kapayana dek güven verici bir şekilde gülümsemeye devam etti.

Saihung hareketsiz bedenleri izledi. Fakat bu hareketsizliklerinin altında çok canlı bir hareketin meydana geldiğini biliyordu. İki ustanın da içinde, başka herhangi bir enerjiden çok daha muhteşem bir enerji akışı kafataslarına doğru yükselmekteydi. Bedenleri yavaşça karanlığa geçti. Damarlar durgunlaşmaktaydı. Organlar durup, kuruyorlardı. Sinirler hissizleşiyordu. Her yaşam belirtisi yukarı doğru çekilmekteydi. İşte kapanmıştı. Bedenin ışığı sönmüştü. Güneş, başın içindeydi. İç ben, bir olmuşlar ve güçlü bir erimeyle, ruhları kendilerini uzaklara doğru fırlatmıştı.

Saihung bunların hiçbirini görmedi. Bu sürecin yirmi dakika kadar sürdüğünü biliyordu, fakat sinirli bir şekilde ustalarını gözetleyerek bunun iki katı bir süre bekledi. Nereye gitmişlerdi? Yoksa hâlâ burada mıydılar? Zihninden bundan sonra yapması gerekenleri geçirmekte ve bunun ona bir güven verip vermeyeceğini düşünmekteydi.

Sonunda onlara bakmak için doğruldu. Ne nefes ne de nabız duyuyordu. Ölmüşlerdi. Yaşamı aşmışlar, insanüstü bir ölümle ölmüşlerdi; belki de kozmik döngüyü bile aldatmışlardı. O ise, onların olağanüstü yaşamlarına ait anılarla, geride, yeryüzünde kalmıştı. Yaralanmalara, kazalara, hastalıklara, kaderin oyunlarına ve karakter zayıflıklarına açıktı artık. Kendini, yetişkinler gittikten sonra anlamını asla tam olarak bilemediği eşyalarla dolu bir evde kaybolmuş, yalnız kalmış bir çocuk gibi hissetti.

Ustaları onu baş etmesi gereken tüm fiziksel ve ruhsal zayıflıklarıyla bırakarak gitmişlerdi. Hiçbir şey söylemeden onu sadece kendi varoluşunun değil kendisini aşmasının sorumluluğu ile baş başa bırakmışlardı. Ona. din adlı komedi adına değil kendi özel anında ölümü aşmak için bir yol göstermişlerdi. O da bu dünyayı tek ve saf bir yolla terk edene dek kendi sorunlarıyla kendi uğraşması, yaralanmalara ve hastalıklara dayanması, önündeki her çalılığa o üzerine yapışan ölümlülükle dayanması gerekiyordu.

Oturdu. O ana saygı duyarak, onu içine çekmeye, tanıklığına dayanmaya çalıştı. Ölümlü olduğunu bilme duygusu onda istemsiz bir titremeye yol açmıştı. Tekrar iki Taocuya baktı. Şimdiden daha ufak, daha az insana benzer gözükmeye başlamışlardı. Mumlar ve tütsüler sayesinde sanki dağdaki küçük bir tapınaktaydı. Onlar ise kıpırtısız, sert, tıpkı heykel gibiydiler. Onlarla geçirdiği iki yıldan sonra, geçmişleri ya da hikayeleri hakkında onlara rastladığı o gecedekinden daha fazlasını bilmiyordu. Birer bilmeceydiler. Ölürken de başka bir şey açıklamamışlar ve onu yanıtlanmamış yüzlerce soruyla baş başa bırakmışlardı.

Aralarında bulunan örtü kaldırılamazdı. Ama şeffaftı. Onlarla ölümün perdesi ardından konuşabilmeyi diledi. Ona oranın nasıl bir yer olduğunu söylemelerini istiyordu. Diğer tarafta ne vardı?

Mağaranın içi yavaşça aydınlanmaya başlamıştı. Yapması gereken görevler olduğunu hatırladı. Yaşayanlar için yapacak görevleri olmasının bir şans olduğunu düşündü. Bu, ölüm kendini gösterdiğinde, onları tamamen felç olmalarını ve kaçınılmaz bir şekilde derinliklerine çekilmelerini engelliyordu. Saihung her iki adamı mağaradan dışarı taşıdı ve onları yatacakları sehpaların

üzerine koydu.

Daha iyi yanmalarını sağlamak için üzerlerine susam yağı serpti. Biraz beklemeyi düşündü. Belki geri gelirlerdi. Hem zaten, sadece uyuyor gibi görünüyorlardı. Fakat hayır. Sadece duygusal davrandığını anladı. İki Taocu sonsuza dek gitmişti.

Mağaraya doğru yürüdü, bir meşale aldı ve odunlardan oluşmuş yığını ateşe verdi.

Önceleri alevler nazik ve küçüktü. Fakat kısa süre sonra birbirlerine çaprazlama konmuş kerestelere tırmandı ve alevler iki cesedi de okşamaya başladı. Yükselen alevlerle birlikte Saihung da da bir panik baş gösterdi. İnsanların yandıklarını görmek şok ediciydi. Ateşi söndürmemek için kendini zor tutuyordu. Çaresiz insanların yok olduklarını izlemek hakkındaki tabu güçlüydü.

Kısa süre sonra cesetler de alev aldı. Elbiseler yırtıldı ve parıldayan cehennem içinde yandılar. Ateş daha da yükseldi, odunlar yandıkça çatırdıyor, parçalanıyor etrafa kıvılcımlar saçıyordu. Yükselen duman ve yoğun sıcaklık nedeniyle Saihung gerilemek zorunda kaldı. Oturup izledi. Alevlerin parlaklığı bu sessiz sabaha hakim olmuşlardı.

j Kİ GÜN SONRA Saihung külleri topladı, kemik pari çalarını ezdi ve onları ormana serpti. Mağaraya dönüp varlılarına dair tüm izleri özenle yok etti. Ateşten yanmış toprak süpürülmüş ve kayalar temizlenmişti.

Yolda hiç iz yok gibiydi. İki adam sanki hiç varolmamışçasına gitmişlerdi. Sarp bir kayanın üzerinde

durarak gümüş rengi sisin ötesine baktı. Tüm hayatı bir rüya gibi görünüyordu. Ustası, rahip yamakları, Kelebek'in ya da bir savaşçı, oyuncu ve münzevi olarak kendisinin gerçekten var olup olmadıklarını merak etmekteydi. Peki bu soruyu soran kimdi?

Yoldan sapan oydu falat en azından şu an için onu tekrar bulan da oydu. Tao'yu izlemek, onunla birleşmek demekti, aynı zamanda kafa karışıklığı, duygusallık ve böyle bir birliğe ters düşen her şeyi savuşturmalıydı. Yaşamı boyunca, ailesinin, yaramazlığının ve değişken doğasının, dövüş için duyduğu isteğin, güzelliğe karşı duyduğu çekimin, disiplinden nefret etmeşinin yol açtığı zorluklarla başa çıkması gerekmişti. Ne zaman kendini bunlara kaptırsa, Tao ile olan bağını da kaybediyordu, Shanghai sokakları için Huashan'ı terk ettiğinde de, fazilet yolundan ayrılan Kelebek'ten farklı davranmamıştı.

Narin Sukabağı ve Kristal Kaynak, duyguların ötesini görebilmesinde ona yardım etmişlerdi. Verdikleri bilgiler, şevk ve vahşice baş kaldırma arasında gidip gelmeyi anlamasını sağlamıştı. Ona duygularını geride bırakmasında yardımcı olmuşlardı böylece kanatsız olarak uçabilmesi gerçekten mümkün olmuştu.

İki Taocu ona teknik bilgi, entelektüellik ve hatta kutsal yazıların özünün ötesine bakmayı öğretmişlerdi. Bedeni bir tapınaktı ve kutsal olan da onun içindeydi. Bu basit gerçeği kavradığında tüm öğretiler yüzeysel bir ağırlık haline gelmişti.

Yoldan tüm ayrılmaları, bir kez daha denemek için tekrar geri dönmeleri, algılarını engelleyen iyi ve kötü elemanlar hakkındaki tüm görüşleri, ilerlemesindeki kaçınılmaz unsurlardı. Çabalamış, düşmüş ve kalkmıştı. Yol'u tekrar bulmuş ve ondan ne kadar uzak düşer-

se onunla beraber olmaya o kadar iyi hazırlanmıştı. İçinde bir şeyin büyümekte olduğunu gerçekten hissediyordu ve bu hissettiği şey de sadece çalışmanın sonucu olan fiziksel bir enerjiyi değil, yeni parıldayan bir doğaydı,

Bu, onun sonunda berrak bir parlaklıkla ileri fırlayan özgün, gerçek beniydi. "Yontulmamış bir kütük," olmanın ne olduğunu görmüştü: bu saf, duygusal çalkantılar, yanlış kavramlar veya sosyalleşmeyle bozulmamış olmak anlamına geliyordu. Tao'nun lütfuyla içinde, ışık ve saflıktan oluşan, gerçekle sonsuza dek ilişki içinde olan Altın bir Embriyo gelişecekti.

Gün ışımaya başladığında, dağ yolundan aşağı inmeye başladı. Ağaçlar yemyeşildi, beyaz gövdeleriyle her şeyi daha da parlak hale getiriyorlardı. Bazı yapraklar kırmızı ve sarıya dönmüşlerdi ve ormanın zemini uçları zarifçe gökyüzünü gösteren minik akçaağaç yapraklarıyla kaplanmıştı. Derin bir nefes aldı, nemli toprağın ve bitkilerin kokusunu içine çekti. Güneş bulutların arasından belirmişti, gülümsedi. Biraz seyahat etmek istiyordu.